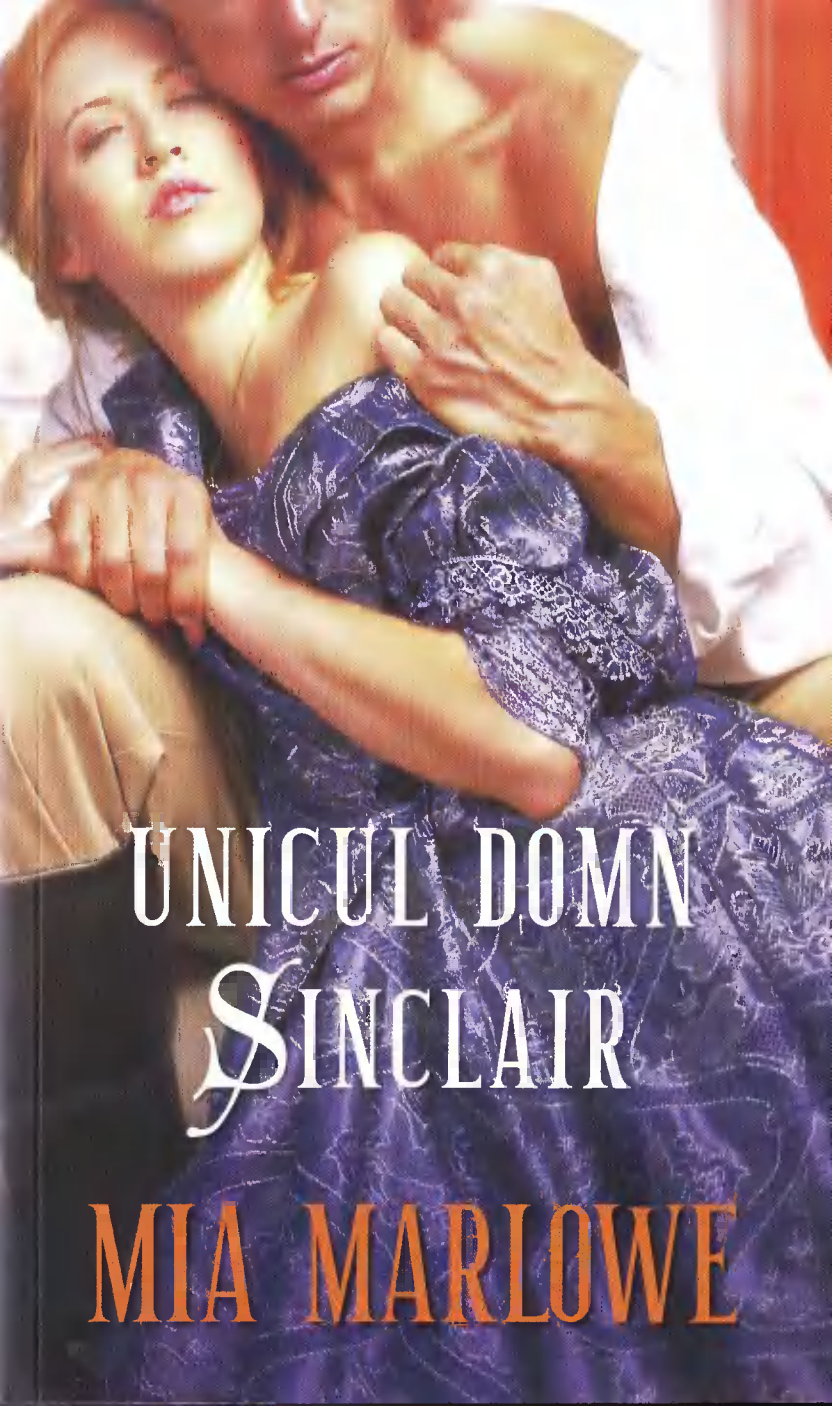
UNICUL DOMN
SINCLAIR
MIA MARLOWE

COLECȚIA
Iubiri de poveste

SERIA „CASA LOVELL"

Lady Caroline Lovell se pregătește de al treilea sezon, însă părinții se tem că nici de data asta fiica lor nu își va găsi un soț. De altfel, frumoasa Caroline nici nu vrea să se căsătorească, gândul ei fiind să împlinească 21 de ani pentru a primi moștenirea de la bunica ei și, odată cu aceasta, libertatea de a-și îndeplini cea mai mare dorință – să călătorească în locuri exotice și să vadă ceea ce doar a visat. Dar toate planurile îi sunt date peste cap când îl întâlnește pe Lawrence Sinclair. Incitant și extrem de chipeș, bărbatul îi amintește de un leu fioros. Și tocmai asta o fascinează și o determină să afle cât mai multe despre el.

Când o cunoaște pe sora prietenului său, Lawrence Sinclair se îndrăgostește de ea din prima clipă. Conștient că nu îi poate oferi o viață potrivită unei fiice de conte, nu își permite să viseze la o eventuală căsătorie. Însă curiozitatea și insistența lui Caroline o transformă într-o ispită căreia Lawrence nu îi poate rezista, în timp ce pentru Caroline, Sinclair ar putea deveni bărbatul care să o facă să-și dorească o viață în doi. Dar pentru a-și găsi fericirea, mai întâi trebuie să lupte cu umbrele trecutului...

„Un *historical romance* plin de pasiune, umor și dragoste."
USA Today

Mia Marlowe a primit numeroase elogii încă de la debut, romanele ei fiind prezențe constante în topurile *New York Times* și *Publishers Weekly*. Până în prezent, cărțile ei au fost traduse în 12 limbi.

Alma®

The Singular Mr. Sinclair
Mia Marlowe
Copyright © 2018 Diana Groe
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Unicul domn Sinclair
Mia Marlowe

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARLOWE, MIA
Unicul domn Sinclair / Mia Marlowe
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

I. Iordăchescu, Valeria (trad.)

MIA MARLOWE

Unicul domn Sinclair

Traducere din limba engleză
Valeria Iordăchescu

LITERA®
2019

Prolog

Moșia Ware, Cumberland, 1796

Până la vârsta de zece ani, Lawrence Sinclair era sigur de un lucru. Nu avea să fie bun la învățătură.

Preceptorul lui, domnul Hazelton, era disperat că Lawrence nu reținea nimic de la cursurile lui. Astfel că, și după ani de practică, caligrafia lui rămăsese o mâzgăleală, arătând ca niște scrijelituri și linii inegale.

– Nu e vina mea, Excelență, îi explică domnul Hazelton lui Lord Ware, unchiul lui Lawrence. Băiatul continuă își să folosească mâna stângă dacă nu i-o leg la spate.

Domnul Hazelton nu-i spusese contelui și faptul că obișnuia să îl lovească pe Lawrence cu o riglă peste încheietura stângă până ce se înroșea ca racul. Nimic nu funcționa. Băiatul se încăpățâna să rămână stângaci.

Poate că efortul lui de a scrie citeț se putea dovedi bun la alte materii de studiu, însă eșua sub îndrumarea domnului Hazelton. Lord Ware, în schimb, era încântat de progresul fiului său, Ralph. Deși era cu un an mai mic decât el, vărul lui Lawrence era deja cu mult înaintea acestuia la gramatică, oratorie și latină. Ralph putea să adune în minte sume din coloane lungi, iar traducerile lui în franceză din poeziile lui John Donne erau așa de frumoase, că te încântau.

Singura sclipire de inteligență a lui Lawrence era că stătea pe cal cu eleganță. El și calul lui făceau salturi cu ușurință, chiar pe cele de care călăreții mai în vârstă și mai experimentați se fereau. În plus, își dăduse seama că tendința lui de a-și folosi mâna stângă îl avantaja la scrimă.

– Adversarul o să știe cum să vină spre tine, îi spusese bătrânul lui profesor scoțian de scrimă. Dar să nu-i zici Excelenței Sale

că te-am lăsat să exersezi așa. Trebuie să ne asigurăm că poți să schimbi mâna, da?

Cu toate astea, un gentleman fără avere nu se putea baza doar pe talentul acesta pentru a se descurca în lume.

Căci era nevoit să se descurce pe cont propriu.

Lawrence nu avea să moștenească nimic. El și mama lui se aflau în grija lui Harcourt Sinclair, Lord Ware, pentru că tatăl lui, fratele mai mic cu un minut al contelui, murise într-un accident de trăsură cu o lună înainte să se nască Lawrence. Băiatul regreta că nu avea nici o amintire despre tatăl lui, dar se întreba dacă ar fi fost cazul. Când adulții din viața lui credeau că el nu era atent, șopteau că bărbatul „doar călcase strâmb" și că „se prostise cu o pasăre a paradisului".

Oamenii remarcau și cât de diferit era tatăl lui Lawrence față de fratele lui, contele. La înfățișare, dar și la caracter, Harcourt era un cal de povară solid și așezat. Tatăl lui Lawrence, Henry, fusese un cal de curse suplu și puternic. Așa erau gemenii uneori, spunea lumea. Contele îi moștenise pe cei din partea mamei, în timp ce Henry semănase cu străbunii lui Sinclair, arătoși și bruneți.

Uneori, Lawrence stătea în fața portretului tatălui său din galeria familiei din conacul Ware, uitându-se la ochii negri și adânci care îi semănau așa de bine, încercând să îl descifreze. Își imagina adesea cât de diferită i-ar fi fost viața dacă tatăl lui nu ar fi murit „prostindu-se" cu sau fără vreo pasăre.

În primul rând, Lawrence nu ar mai fi trăit sub acoperișul unchiului său. Asta ar fi fost o binecuvântare, fără îndoială. Ware era o moșia prosperă, cu pământuri întinse, dar oricât de bine ar fi fost îngrijită, o cușcă rămânea o cușcă. Lawrence era criticat aspru de Lord Ware, însă acesta conducea întreaga familie cu strictețe.

Băiatul s-ar fi bucurat ca mama lui să îl contrazică pe unchiul lui fie și o singură dată. Dar era o femeie tăcută, care de-abia zâmbea, și atât de ascultătoare și de fragilă, încât Lawrence se întreba dacă îi păsa vreodată de ceva. Totuși, sigur ar fi fost mai fericită, se gândea el, dacă i-ar fi fost permis să se întoarcă la familia ei, în Wiltshire.

Lawrence nu îi întâlnise niciodată pe cei din familia mamei sale. Se părea că bunicul lui din partea mamei ar fi fost un baronet, dar Lord Ware spunea întotdeauna că fratele lui „se căsătorise sub rangul lui, dacă asta era posibil". Fiica unui nobil minor și recunoscut de curând nu însemna nimic în comparație cu fiul unui conte.

Fie și cel de-al doilea.

Dar Lord Ware nici nu voia să audă ca Lawrence și mama lui să se întoarcă în sud. Nu îi plăcea contelui prea mult de Lawrence – sau de mama lui, dacă stătea să se gândească –, dar era datoria lui să se ocupe de creșterea nepotului său.

Căci, dacă era ceva de care contele era sigur pe lumea asta, acest lucru era datoria.

– Băiatul e din sângele meu, la naiba! Poartă numele Sinclair. Nu o să permit să devină sălbatic ca un scaiete și să sfârșească precum tatăl lui. Nu mai avem nevoie de alt accident prostesc care să păteze numele casei de Ware.

Apoi, cu doar câteva zile înainte de aniversarea de unsprezece ani a lui Lawrence, se petrecu alt accident. Nu fu însoțit de șoapte de rușine și de dizgrație, dar se dovedi a fi oribil și de neașteptat – un afront față de Ceruri și de ordinea naturală a lucrurilor și, cu siguranță, față de voia Domnului. În comparație cu el, păcatele tatălui său – inclusiv acel „călcat strâmb" – păreau neînsemnate.

Iar Lawrence fu sigur de al doilea lucru pe lumea asta.

Unchiul lui îi dorea moartea.

Capitolul 1

Londra, 15 martie 1818

Există vreo priveliște mai atrăgătoare decât răsăritul soarelui peste o mare necunoscută?

Din jurnalul lui Lady Caroline Lovell, singura fiică
a contelui de Chatham, care nu călcase în viața ei
pe o ambarcațiune mai mare decât o barcă

– Și apoi, pentru că Lord Ware a ajuns târziu, spuse Horatia Englewood, făcând o pauză grăitoare, Lady Jersey i-a ordonat să nu mai vină pe la ea de atunci încolo.

Când această frântură de informație o făcu pe Frederica Tilbury să scoată un icnet șocat, Horatia adăugă:

– Politicos, bineînțeles.

Zvonul legat de un mic scandal era îndeajuns să o atragă pe Caroline de la fereastra salonului înapoi la grupul vorbăreț al prietenelor sale. Dar erau atâtea trăsuri care treceau pe lângă casa familiei ei din St. James Square, încât nu putea să se uite în altă parte. Era prea plăcut să-și imagineze încotro se puteau îndrepta.

Era adevărat că majoritatea călătorilor se duceau tot în saloane ca al ei, unde li se ofereau delicatese, atât miniprăjituri, cât și zvonuri picante despre înalta societate. Până la urmă, era timpul zilei dedicat vizitelor, iar aristocrația trăia ca să meargă în vizite și să fie vizitată.

Dar sigur unele trăsuri mergeau spre docuri. Și poate că unii călători mai norocoși aveau să se îmbarce pe corăbii.

„Se îndreaptă spre Zanzibar, sau Madagascar, sau... spre alte locuri exotice a căror denumire se termină în *ar*. Culorile sunt mai strălucitoare acolo, sunt sigură. Până și cântecele păsărilor trebuie să sune încântător de misterios. Cel mai bine ar fi când aș merge

la plajă și aș simți nisipul cald sub picioare, în locul pietrelor oribile de la Brighton."

Caroline oftă, mișcându-și degetele în pantofi și visând cu ochii deschiși cum s-ar fi simțit nisipul acela din străinătate. Închise ochii strâns și, pentru o secundă sau două, chiar simți o briză ușoară.

Când îi deschise, perdelele fine se mișcau ușor. Una dintre ferestrele salonului nu fusese bine închisă când menajerele șterseseră praful.

Caroline oftă din nou, dorindu-și ca obrazul să-i fie mângâiat de vântul de pe o corabie. Fanteziile ei erau întotdeauna mai interesante decât ce se întâmpla în jur.

Oricum, prietena ei Frederica, despre care putea spune că nu avea cine știe ce imaginație, era fascinată de ceea ce spunea Horatia despre Lord Ware. Fata chicotea zgomotos la auzul poveștii, probabil mai mult din nervozitate.

Era un obicei prost, de care Caroline încerca s-o dezobișnuiască. Freddie era destul de drăguță, iar zestrea ei era mai mult decât adecvată, dar mulți tineri ar fi putut da bir cu fugiții din pricina chicotitului ei.

– Nu se poate ca Lady Jersey să fi făcut așa ceva, spuse Frederica, mai degrabă bolborosind decât să lase cuvintele să iasă lin, ca într-un discurs demn de o doamnă.

Era un alt lucru pe care Caroline încerca să îl îmbunătățească la prietena ei. Vorbitul iute trăda o lipsă de încredere, insista ea. Analizând acest lucru, își dădu seama că Frederica făcea progrese, dar, când era incitată, draga ei Freddie se întorcea la stilul de iepure repezit. Acum trăncănea.

– Nici măcar o patroană nu ar îndrăzni să-l alunge pe Lord Ware de la Almack. Chiar nu ar face asta. Cu siguranță.

– Oh, ba da, chiar așa a făcut! Cu siguranță. Horatia își îndreptă spatele și deveni bățoasă. Apoi se uită în jos, spre lungul nasului, și o imită incredibil de bine pe Lady Jersey în cea mai arogantă ipostază a ei. Chiar așa a zis: „Dacă nu îl primim pe ducele de Wellington pentru că a ignorat codul vestimentar, să nu crezi nici o clipă că nu o să te refuzăm și pe tine, Lord Ware, de vreme ce ai curajul să întârzii la cină!"

– De parcă cina la Almack ar impune punctualitate, murmură Caroline.

Să fi numit *cină* servirea promptă a unor gustări insuficiente era un lucru extrem de exagerat. Se știa prea bine că punchul slab și pâinea tăiată subțire erau groaznice.

– Totuși, adăugă Frederica și ridică din umeri, imaginează-ți cum e să ai curajul de a-l izgoni pe Lord Ware.

– Oh, Freddie, gâsculițo! Lady Jersey nu are nevoie de curaj. Are regulile de partea ei.

Horatia își luă ceașca de ceai și bău delicat din ea, cu degetul mic ridicat cuviincios.

Avea dreptate. Lady Jersey avea puterea de a-i anula lui Lord Ware permisul care îi dădea dreptul de a intra la Almack. Era acceptabil să nu ai acel permis râvnit în cazul în care nu l-ai fi cerut. Dar era cu totul altceva să primești unul și să îți fie luat pentru un comportament considerat neobișnuit. Oricât de bogat, de influent sau de important era contele de Ware în Camera Lorzilor, Lady Jersey conducea un club cu mai mare greutate în înalta societate.

Frederica ridică din nou din umeri.

„Ca o pitulice care își scutură aripile. Alt lucru pe care trebuie să-l corectez înainte să înceapă sezonul."

Pentru că numărul de trăsuri se împuținase, Caroline părăsi locul de la fereastră și se întoarse la prietenele ei. Se așeză în fotoliul Sheridan din fața canapelei și luă un biscuit.

– Horatia, ia spune-mi, ai auzit cu urechile tale acest dialog incredibil dintre Lady Jersey și Lord Ware?

Buzele prietenei sale se schimonosiră într-o expresie nemulțumită.

– Nu, dar...

– Atunci ai putea să-mi spui cum ai aflat aceste teribile frânturi de informație?

– Vezi tu, prietena intimă a verișoarei mele Violet, Amelia, a auzit de la...

– Deci nici verișoara ta, nici prietena ei intimă nu au fost martore la umilirea lui Lord Ware?

– Nu m-ai lăsat să termin, se plânse Horatia. Amelia a auzit asta direct de la mătușa ei Harriet, care jură că este discreția întruchipată. Iar mătușa Ameliei a auzit despre incident de la domnișoara Penelope Braithwaite, care a fost *acolo*.

– Penelope Braithwaite, repetă Caroline, gândindu-se la nenumăratele persoane cu care fusese nevoită a face cunoștință de-a lungul ultimelor două sezoane, încercând să și-o amintească pe tânără.

– Cred că obișnuiește să cânte, interveni Freddie. Nu am fost la unul dintre recitalurile ei?

„Am suportat unul dintre ele", fu cât pe ce să spună Caroline, dar se abținu. Draga ei mamă îi amintea mereu că, dacă îi vorbea de rău pe ceilalți, era ca și cum s-ar fi rugat la diavol. Caroline nu era sigură dacă așa ceva era de crezut, dar nu voia să riște.

– Oh, da, acum îmi amintesc! Noi două am auzit-o cântând, Freddie.

– Și eu, dar o singură dată, adăugă Horatia, chicotind. A abuzat de *Alleluia* al lui Mozart cu un asemenea entuziasm, încât mi-a fost de ajuns o singură dată. Horatia clătină din cap. Și se crede soprană lirică!

– Ah, da, cred că așa zice, confirmă Freddie.

„Dragă Freddie, dacă Horatia ar spune că Miss Braithwaite se crede un cimpanzeu îmbrăcat într-o tunică pariziană, ai clătina din cap și ai fi de acord."

Caroline își promise din nou să aibă grijă de prietena ei impresionabilă de-a lungul următorului sezon. Nu avea nici o îndoială că blonda Frederica avea să întoarcă numeroase capete. Era palidă și pistruiată, așa cum cereau standardele de frumusețe. Dar fetele drăguțe cu zestre considerabilă, dar cu imaginație săracă puteau fi lesne amăgite.

Pentru ea nu era o problemă să protejeze interesele Fredericăi. Până la urmă, era al treilea sezon al lui Caroline. Nu avusese nici un gând de măritiș și era greu de crezut că își putea schimba părerea acum. Deja refuzase vreo șase propuneri și evitase alte câteva, descurajându-i cu tact pe admiratorii ei.

Asta îi supărase foarte tare pe părinții ei, dar ei i se păruse convenabil. Cu cât realizau mai devreme că era imposibil ca ea să se căsătorească, cu atât mai repede urma să devină propria stăpână. Odată ce împlinea magica vârstă de 21 de ani, avea acces la mica avere oferită de bunica ei. Of, mai avea un an până să ajungă la acea vârstă!

„Apoi Zanzibar, atenție că vin! Dar, momentan, înapoi la chestiunea cu Lord Ware și Lady Jersey."

– Chiar crezi că Lady Jersey l-ar fi denigrat pe Lord Ware în situația în care Penelope Braithwaite era *singura* martoră, oricât ar fi ea de lăudată, de respectabilă și... de talentată la muzică? întrebă Caroline.

Horatia și Freddie se uitară întrebătoare una la alta, de parcă se mirau de ce nu își puseseră acea întrebare logică.

– Dacă Lady Jersey decide că o persoană are nevoie de o mustrare, atunci nu ratează nici o oportunitate să o declare în public, continuă Caroline. Cred că putem să ignorăm fără probleme această informație.

Umerii Horatiei se încovoiară.

– Dar e cel mai scandalos lucru pe care l-am auzit săptămâna asta.

– Cum să zici așa ceva? Frederica își dădu peste cap ochii albaștri. De parcă voiam să aud despre scandalul ăsta.

Caroline se chinui să își mențină expresia neutră. Îi plăcea atât de Freddie, cât și de Horatia, dar ele trăiau pentru scandaluri și savurau fiece bârfă de parcă ar fi fost cea mai rafinată prăjitură. În schimb, Caroline considera că, dacă auzea asemenea povești, doar aduna niște informații folositoare.

„Cum ar fi..."

– Fiicele lui Lord Ware s-au căsătorit bine acum câțiva ani. Din câte știu, nu are nici o nepoată căreia să-i aranjeze vreo partidă. Atunci de ce ar vrea să intre la Almack? întrebă ea.

– Poate că îi place să joace cărți, sugeră Freddie.

Caroline clătină din cap.

– Nu, bărbații fac asta la Almack doar când trag femeile de ei. Păstrează jocurile de cărți adevărate pentru White sau Boodles.

Nu avea nici o dovadă în privința asta, căci nu fusese în nici unul dintre locurile acelea obscure în care mergeau bărbații, dar avea sens.

„Masculii speciei păstrează toate lucrurile bune numai pentru ei. Acele cluburi misterioase și exclusiviste în care dispar sunt doar un exemplu. Un gentleman poate să voteze, să facă parte din parlament sau să studieze ce poftește. Iar bărbații își rezervă în special libertatea de a călători – neînsoțiți și fără să li se pună întrebări."

– Oh! Cred că știu de ce Lord Ware încerca să intre la Almack. Horatia se repezi spre canapea, aplecându-se peste Caroline. Apoi brusc

își închise ferm gura și își încrucișă brațele la piept. Dar nu mai scot un cuvințel până când nu îmi promiți că nu mă mai bați la cap să-ți spun unde am auzit.

Frederica se uită plină de speranță la Caroline.

– Te rog, Caro!

Ea oftă.

– Bine.

Dar era rezervată în privința adevărului celor spuse de Horatia.

Cu ochii ei căprui și strălucitori, Horatia își coborî vocea.

– Se zvonește prin oraș că Lord Ware își caută soție pentru *el însuși*.

– Cu siguranță, e prea bătrân pentru asta. Nu e văduv de când lumea? Cred că are peste 50 de ani, zise Freddie cu cruzimea specifică tinereții. În timp ce încerca să îi ghicească vârsta lui Lord Ware, îi apărură niște linii pe frunte. Poate chiar aproape 60. Nu a născut gemeni de curând cea mai tânără fiică a lui?

Horatia se bătu peste nas, apoi arătă spre Frederica pentru a indica faptul că ea ajunsese la miezul problemei.

– Dacă îmi aduc bine aminte...

„În cazul Horatiei, asta se întâmplă întotdeauna. Adună mai multe povești despre înalta societate decât nucile pe care le strânge o veveriță pentru iarnă."

– ... singurul fiu al lui Lord Ware a murit în copilărie, iar soția lui a murit la câțiva ani după aceea, încercând în zadar să îi ofere alt fiu, își aminti Horatia. Excelența Sa are nepoți, dar nu și un fiu.

– Ah! Atunci are nevoie de un moștenitor, spuse Caroline.

– Are deja unul, replică Horatia. Nepotul lui, domnul Lawrence Sinclair.

Poate că punea la îndoială majoritatea bârfelor Horatiei, dar Caroline nu se amesteca atunci când venea vorba despre identitatea celor din înalta societate. Uneori, se întreba dacă nu cumva prietena ei înghițise accidental un exemplar din *Debrett's*.

Se tot întrebă cine era Lawrence Sinclair, dar nu putea să îl asocieze cu nici un chip. În mod clar, nu fusese în Londra în ultimele două sezoane, pentru că altfel l-ar fi întâlnit la vreun bal, la vreun recital, la vreo lectură sau la altă reuniune.

– Dacă Lord Ware are un presupus moștenitor, atunci ce rost mai are să umple odaia copiilor la vârsta lui?

Horatia își ridică bărbia și le aruncă o privire de superioritate.

– E bine-cunoscut că Lord Ware îl disprețuiește pe nepotul lui.

– De ce? întrebă Frederica.

Bărbia Horatiei coborî puțin.

– Motivul e mai puțin știut. Ceea ce însemna că nu știa. Să spunem doar că metehnele nepotului sunt îndeajuns de teribile încât Lord Ware ar face orice ca acesta să nu-l moștenească. Inclusiv să se căsătorească la vârsta lui.

– Doar ne putem imagina cât de oribil e nepotul lui, observă Frederica și iar se cutremură.

Dar gândurile lui Caroline o luaseră pe alt făgaș, așa că nu se îngrijoră în acel moment în privința proastelor obiceiuri ale lui Freddie.

– Deci numai fetele tinere și probabil fertile pot încerca să devină următoarea doamnă Ware.

– Caro, te rog! Obrajii lui Freddie se îmbujorară. O doamnă nu vorbește despre asemenea lucruri.

– De ce nu? E adevărat, nu?

Era de așteptat ca proaspetele soții să nască la intervale regulate, deși nu prea se vorbea despre asta, iar femeile care rămâneau însărcinate se străduiau să stea departe de ochii societății. Cele trei fete își împărtășiseră puținele cunoștințe, încercând să își dea seama cum ajungeai să dai naștere. Până atunci, nici una dintre ele nu putea spune că știa întreaga poveste.

– Caro, zise afectată Horatia, ai ratat esențialul.

– Te rog, luminează-mă!

– Dacă se întâmplă ca vreuna dintre noi să dea peste domnul Sinclair în timpul sezonului, trebuie să-și amintească un lucru.

– Că probabil e oribil? ghici Frederica.

– Da, și asta. Dar poate că sunt două lucruri, spuse Horatia. Pe lângă faptul că probabil e oribil, ce trebuie să ne rămână întipărit în minte este că nu e nici cal, nici măgar.

– Adică? își înălță Caroline capul.

– Ori Lawrence Sinclair o să fie următorul conte de Ware, ori e un gentleman fără nici un viitor, zise Horatia. Nu aș risca. Chiar nu aș face asta. Eu vreau un pretendent statornic, cu dorințe clare în ce privește viitorul. Eu, una, nu am de gând să risc totul, oricât de strălucitoare ar putea părea o tiară de contesă.

– Nici eu, fu de acord Freddie, deși ar fi sărit și de pe podul Londrei dacă Horatia ar fi fost dispusă să o facă.

– Măcar ar fi incitant dacă am risca totul, mormăi Caroline. O asemenea mezalianță ar fi sporit încântarea de a-și supăra familia și mai de tare.

Poate că, dacă se prefăcea că era brusc interesată de domnul Sinclair cel în mod sigur oribil, atunci tatăl ei ar fi cedat și i-ar fi permis să își pună în acțiune planurile de călătorie și de aventuri. Caroline spera să urmeze excelentul exemplu al doamnei Hester Birdwhistle. Citise tot ce se putea despre isprăvile cutezătoare ale acelei doamne călătoare, și asta de multe ori.

După cum spunea neconvențională doamnă Birdwhistle, lumea largă îi făcea semn să vină. „Numai sufletele curajoase răspund când aventura bate la ușă " – acesta era crezul ei.

Caroline era pe punctul de a cere să li se aducă cești ceai proaspăt, pentru că se răcise, când se auzi o bătaie în ușa din față.

„Ce aventură bate așa de tare la ușă?"

Se părea că persoana de la ușă era mai degrabă frustrată de lipsa răspunsului la bătăile politicoase și se hotărâse să bată puternic. Dudley, lacheul lor aiurit, probabil că iar plecase de la postul lui, lăsându-l să răspundă pe domnul Price, bătrânul majordom al familiei Lovell.

Chiar și așa, Caroline nu i-ar fi menționat lipsa lui Dudley tatălui ei. Camerista ei, Alice, se atașase de acel servitor. Caroline se distra prea tare auzind povestea de iubire care se înfiripase sub scări ca să îi pună în pericol poziția lui Dudley.

Apoi se auzi strigându-se un „Salut!", urmat de pașii greoi ai unor cizme de bărbat, care veneau dinspre holul care dădea în salon.

Fratele mai mare al lui Caroline apăru în ușă, cu părul lui de culoarea nisipului răvășit de vânt și cu fața bronzată. Părea mai mare, umerii lui erau mai masivi decât își amintea ea. Domina încăperea cu simpla lui prezență. Totuși, chiar dacă nu îl mai văzuse de aproape trei ani, l-ar fi recunoscut oriunde.

Caroline era supusă chinului de a i se lua măsurile pentru noua garderobă, destinată primului ei sezon, când acesta plecase să vadă lumea în marele său tur. După ce se încheiase războiul cu acel Bonaparte odios, tinerii englezi civilizați se înghesuiseră spre continent ca să-și desăvârșească educația, călătorind prin noi locuri. Fratele

ei și prietenul său, Lord Rowley, gustaseră din vinurile Parisului, văzuseră Alpii cei maiestuoși și văzuseră splendorile Romei.

„Toate locurile la care eu doar visez."

Dar nu găsea nici o urmă de invidie în ea în acel moment. Era suficient că fratele ei preferat se întorsese, în sfârșit, acasă. Și, chiar dacă lumea îl numea Lord Bredon pentru că era moștenitorul lui Lord Chatham, fiindu-i permis să aibă unul dintre titlurile mai mici ale tatălui său, pentru Caroline el avea să fie întotdeauna...

– Teddy! Zbură de-a lungul camerei să-l îmbrățișeze. Oh, dragă, dragă Edward, ai crescut așa de mult! Cel puțin câțiva centimetri.

– Asta face călătoria pentru un bărbat, spuse Edward cu o voce mai gravă decât își amintea ea. Când îți întinzi picioarele, e de așteptat să crească puțin.

– Oh, aștept cu atâta nerăbdare să aud totul despre asta! Vino! Îl luă de mână și îl conduse în cameră. Trebuie să ne spui totul.

– Un bărbat înțelept rareori îi spune unei femei totul.

Din spatele fratelui ei, se auzise o voce mult mai pătrunzătoare și mai răsunătoare.

Pentru prima dată, Caroline observă că acolo se mai afla un bărbat. Era îmbrăcat la fel ca Edward, cu pantaloni din piele de căprioară, cămașă albă, vestă și o jachetă neagră. Întreaga lui înfățișare, de la lavaliera legată cu pricepere la ghetele lustruite, arăta grozav.

Dar nu părea a se simți foarte lejer în hainele acelea la modă. Era o *încordare* în acest bărbat.

Lui Caroline îi amintea de leul pe care îl văzuse la menajeria regală cu aproape o săptămână în urmă. Îl urmărise mai mult de o jumătate de oră cum pășea prin micul spațiul, cu coada lui deasă lovindu-și coastele, cu mușchii lui puternici mișcându-se sub blana roșiatică. O asemenea creatură magnifică nu își avea locul într-o cușcă. Era născută să cutreiere prin savanele Africii, rege peste alte animale.

Se întrebă unde îi era locul acelui bărbat.

– Unde îmi sunt manierele? spuse Edward. Față de acest amic am o mare datorie. Ne-am cunoscut în Roma, unde ne-a scos pe mine și pe Rowley dintr-o încurcătură destul de mare. De atunci, am rămas prieteni și tovarăși. Pot să vă fac cunoștință?

– Te rog.

Caroline întâmpina cu inima deschisă orice persoană care îl stima Teddy.

Mai ales un gentleman care îi amintea de un leu fioros.

Edward se întoarse spre prietenul lui.

– Am marea onoare să ți-o prezint pe scumpa mea soră, Lady Caroline Lovell. E sora mea preferată, ai grijă, așa că vezi cum te porți! îl avertiză pe celălalt bărbat cu un zâmbet binevoitor.

– Oprește-te, Teddy! Sunt singura ta soră, așa că, atunci când îmi spui că sunt preferata ta, e un compliment mai neînsemnat decât îți imaginezi, spuse ea râzând.

„Cerule! Ce neobișnuit! De i-ar spune Teddy așa ceva?"

Atunci Edward îi zâmbi lui Caroline.

– Pot să-ți fac cunoștință cu Lawrence Sinclair?

Bărbatul făcu o plecăciune scurtă și simplă. Caroline îi oferi la rândul ei reverența cuvenită.

„Deci acesta e domnul Lawrence Sinclair cel de-a dreptul de oribil."

Știa că nu trebuia să se apropie de o persoană despre care propria familie avea o părere proastă. Mai ales după avertizarea fratelui ei drag ca el să se poarte frumos.

Dar la tot ce se putu gândi când se uită în ochii negri și țintuitori ai acelui bărbat fu că nu arăta deloc oribil.

Capitolul 2

Să mă păzească Domnul de femeile respectabile!

Lawrence Sinclair

Lawrence întâlnise puține femei stilate în toată viața lui. Lord Ware îl trimisese la școală imediat ce putuse, mințind în privința vârstei lui pentru a-l înscrie la Harrow cu un an mai devreme. La început, Lawrence fusese recunoscător. Totuși, chiar dacă traiul la conacul Ware fusese insuportabil, ar fi preferat să fie crescut de lupi decât să ajungă la o școală publică.

Până când își demonstrase abilitatea de a se apăra singur și de a fi indispensabil pe terenul de cricket, elevii de elită de la Harrow îi făcuseră viața iadul pe pământ. Dar, în timp, ajungea să te obișnuiești cu iadul. Lawrence era nevoit să rămână la școală în timpul sărbătorilor când ceilalți băieți se întorceau pentru a merge la petreceri și la baluri. Avusese prea puține ocazii să dobândească abilitățile sociale necesare pentru întâlnirile amoroase cu sexul frumos.

Își spusese că nu conta. Nu credea că avea să-i folosească vreodată acea eleganță. Oricum îi era mai bine la școală decât la Ware. Măcar nu mai era la mâna unchiului său.

Lawrence se folosise de săptămânile în care holurile răsunaseră a gol ca să îi prindă din urmă pe colegii lui. În final, reușise să termine școala, deși nu cu multe onoruri. Lawrence nu fusese printre cei mai buni din clasă.

– Un fel de cale de mijloc, îi spusese unchiului său.

– Să înțeleg că încerci să găsești virtutea în mediocritate, îi replicase Lord Ware.

Lawrence nu avea nici o dorință să învețe despre legi. Ar fi vrut să înțeleagă mai bine algebra sau geometria. Pentru că nu ardea de nerăbdare să își continue studiile, nu mai avea sens să meargă

la universitate. Totuși, unchiul lui nu era de acord ca Lawrence să se întoarcă la moșia Ware.

În schimb, contele îi cumpărase un brevet de locotenent și îi cerusese în mod special să servească în cavaleria grea. Din moment ce cavaleria Maiestății Sale ducea greul în orice acțiune majoră, Lawrence nu își făcea iluzii legate de sentimentele din spatele darului de absolvire al unchiului său.

Cu toate astea, Lawrence descoperise că viața de militar i se potrivea. Lecțiile bătrânului său profesor de scrimă îi folosiseră din plin. Pentru că se simțea mai în largul lui cu caii decât cu oamenii, faptul că devenise membru al cavaleriei îi adusese beneficii. În sfârșit, Lawrence găsise un domeniu în care excela. Mânuise foarte bine calul în lupta ofensivă, se descurcase onorabil în acțiune, iar agresiunea lui controlată îi salvase adeseori atât pe el, cât și pe călărețul din preajma lui.

Era pregătit pentru orice ar fi făcut inamicul.

Dar timpul lui petrecut în serviciul Maiestății Sale nu îl pregătise deloc pentru reacția la ochii uimitori de ambră ai lui Lady Caroline Lovell.

I se uscă gura. I se tăie răsuflarea și dintr-odată i se înmuiară genunchii, simțindu-se precum un tinerel, nu ca un bărbat sigur pe el, așa cum se considera.

Sora lui Bredon era o zeiță sau asemănătoare cu ce își imagina Lawrence că ar fi așa ceva. Era atât de grațioasă, atât de inocentă și totodată senzuală, era atât de *femeie*, toate acestea fiind împachetate frumos în fața lui, învelite în câteva straturi de șifon și de dantelă.

– Ne însoțești la ceai, domnule Sinclair? întrebă ea.

Joasă și muzicală, vocea ei era amestecul perfect dintre un înger și o seducătoare.

Nu îi venea să creadă ce norocos era.

Apoi observă că zeița avea întăriri. Celelalte două domnișoare, mai puțin divine, se ridicaseră de pe canapea. Spre deosebire de grațioasa Lady Caroline, care îi zâmbea dulce, cele două îl priveau pe Lawrence de parcă ar fi fost cel mai groaznic trântor.

Se făcură prezentările. Apărură mai multe cești de ceai și un platou cu biscuiți. Lawrence spera că avea să se simtă mai în largul lui cu ceva în mâini. Nu prea știa ce putea face cu ele. Dar a sta în echilibru cu o ceașcă delicată de porțelan pe un genunchi și o tăviță

cu biscuiți pe celălalt nu era o alegere bună. Când domnișoarele de pe canapea continuară să îl studieze pe furiș, Lawrence își dori să fi refuzat gustările.

Și i se făcu dor de primele lui zile la Harrow.

– Domnule Sinclair, de unde ești? întrebă cea numită Horatia Englewood.

– Da, se înecă el.

Lawrence abia dacă putea să spună mai mult; mușcase din biscuit cu puțin înainte ca ea să i se adreseze. Ware era casa lui. Era precum orice alt loc, deși nu avea amintiri frumoase de acolo. Era oarecum jenant ca această domnișoară Englewood să constate că el era din Ware. Nu știa nimic despre ea, mai puțin că își lipea buzele într-o linie subțire de fiecare dată când se uita la el.

– Reședința, domnule, unde... este?

– Este, confirmă Lawrence, întrebându-se de ce domnișoara Englewood voia să elaboreze subiectul.

Se născuse pe moșia Ware. Ce sens avea acest subiect de conversație? Oare voia să sugereze că, deși era moștenitorul presupus al contelui, nu era bine-venit acasă prea curând?

Domnișoara Englewood scoase un pufnet care nu se potrivea deloc cu prestanța ei.

– Ei bine, dacă nu vrei să îmi spui...

Atunci Bredon râse, apoi îl bătu pe spate. Prietenul lui păru a nu-și da seama că punea în pericol covorul turcesc de sub picioarele lui, căci Lawrence aproape că își vărsă ceaiul.

– Te întreabă de unde ești, Sinclair. Frate, știu că au trecut ani buni de când ai terminat școala, dar nu recunoști un omonim când îl auzi?

– Un ce?

Gramatica nu fusese punctul lui forte.

– Un omonim, spuse angelic Lady Caroline. Două cuvinte care sună la fel, dar se pronunță diferit și înseamnă altceva. *Where*[1] și Were, înțelegi?

Cele două fete de pe canapea chicotiră ca o pereche de canari.

– Sincer, doamnelor, nu ar trebui să râdeți de o biată neînțelegere. Domnul Sinclair e oaspetele nostru, le apostrofă Lady Caroline.

[1] În traducere din engleză, *where* înseamnă unde. (n.tr.)

Lawrence fu impresionat că reproșul ei blând le făcu pe celelalte să plece capul, după toate aparențele, puse la punct.

– Și, în plus, dacă fratele meu l-a întâlnit pe domnul Sinclair pe continent, atunci cu siguranță a trăit în locuri în care nimeni nu vorbește engleza. Poate chiar o vreme îndelungată. Pun pariu că, dacă purtăm această conversație în franceză, s-ar descurca de minune.

– Sau în italiană ori în spaniolă, adăugă fără șovăială Bredon. Lawrence are o înclinație deosebită spre limbile străine.

– Ah! Atunci cu siguranță o să-i facă plăcere să ne povestească un lucru încântător de străin din călătoriile sale! spuse domnișoara Englewood. Văzând că Lawrence nu răspunde imediat, adăugă sec: Poate că are o înclinație deosebită către limbile străine, dar nu îi merge și limba, după cum se vede.

Domnișoara Englewood avea dreptate. Oricât de mult ar fi vrut Lawrence să o impresioneze pe Lady Caroline cu ceva potrivit pentru cei prezenți, singurele lucruri care îi veni în minte în acel moment fură cuvintele unui poem obscen spaniol despre un servitor cu maniere efeminate și un cântec italian de beție.

Care nu s-ar fi potrivit câtuși de puțin cu salonul lui Lady Caroline.

Din fericire, zeița însăși preluă hățurile conversației și o îndreptă spre călătoriile fratelui său. Bredon era obișnuit să fie în centrul atenției, iar în curând cele trei doamne fură numai ochi și urechi.

Lawrence era recunoscător. Asta îi permitea să participe fără să facă un lucru anume, inclusiv să verse ceaiul. Ceilalți patru râdeau așa de ușor! Își împărtășeau noutăți despre prietenii comuni. Vorbe de duh erau schimbate dintr-o direcție în alta ca într-un joc de tenis. Stând în umbra lor, Lawrence aproape că se simțea bine.

Dar apoi Lady Caroline se întoarse spre el.

– Acum că te-ai întors din călătoria ta în străinătate, o să rămâi în Londra pe durata sezonului, domnule Sinclair?

Lawrence înghiți în sec. Nu știa sigur ce avea să facă. Plănuia să își găsească o locuință temporară și ieftină, poate lângă Wapping Dock, în timp ce se dumirea ce avea să facă. Se gândea să o contacteze și pe mama lui. Poate că reușea să o convingă să îi permită să o ducă la Wiltshire, să își viziteze familia.

– Nu mi-am făcut planuri să rămân în Londra, Lady Caroline.

– Atunci trebuie să-ți faci, spuse ea cu un zâmbet răvășitor. Dinții ei erau mai albi ca stâncile din Dover la apus. O să aibă loc baluri și recepții, serate muzicale și atâtea lucruri fascinante de făcut!

Acele lucruri fascinante sunau ca o tortură groaznică pentru Lawrence, dar, dacă ea era acolo, probabil era în stare să le îndure.

– Ei bine, eu...

– S-a stabilit. Bredon îl bătu pe spate. O să stai cu noi, Sinclair.

– Poate că ai vrea să discuți cu Lord Chatham despre asta, replică Lawrence.

– Tata o să fie de acord. Oricum, am cinci frați în total, iar când o să vină și ceilalți, abia dacă o să bage de seamă că mai e un gentleman la masă, interveni Lady Caroline. În plus, încă avem multe de aflat despre acea situație încâlcită din Roma din care i-ai scos pe Teddy și pe Lord Rowley. E un mister pe care mor de nerăbdare să îl aud. Spune-ne!

Lawrence își drese glasul. De două ori. Nu avea nici cea mai vagă idee cum să prezinte frumos o poveste care implica un bordel, un creditor care își flutura iataganul și o nevăstuică moartă. Când ceașca își alese exact acel moment să cadă de pe genunchiul lui, fu ușurat.

– Îmi cer scuze, Lady Caroline, zise el, îngenunchind imediat să șteargă pata cu batista.

– Prostii, omule, ridică-te! spuse Bredon. O să se ocupe servitoarea de asta.

Lawrence se ridică, dându-și seama brusc că nimeni din acea cameră nu s-ar fi înjosit cu o asemenea sarcină domestică. Oricât de joasă ar fi fost poziția lui la moșia Ware, tot era nepotul contelui. Nici măcar când era copil nu se aștepta cineva ca el să șteargă o pată. Dar, evident, stătuse așa de departe de acel stil de viață, încât nu mai știa cum să se poarte în societate.

– Cu siguranță, ești obosit după toate călătoriile tale, domnule Sinclair. Poate vrei să fii condus în camera ta, sugeră Lady Caroline, apoi sună din clopoțelul de pe masa de lângă ea.

Lui Lawrence îi veni să o sărute. Era alt lucru nepotrivit, dar părea tare tentat.

– Mulțumesc, milady.

Voia să spună altceva, un lucru care ar fi putut șterge proasta impresie pe care o crease până atunci. Dar singurul lucru la care se putu gândi fu cât de albe și de grațioase erau mâinile lui Lady Caroline,

ca o pereche de porumbei. Nu consideră că exprimarea acelui gând stupid avea să-i îmbunătățească situația. Așa că, în schimb, făcu o plecăciune către toate doamnele, dădu din cap spre Bredon și îl urmă pe majordomul lor, domnul Price, afară din cameră.

Cu recunoștință.

– Ei bine, Lord Bredon, se pare că o să oferi înaltei societăți o mare distracție cu noul tău prieten, zise Horatia imediat după ce domnul Sinclair ieși cu Price din salon. Sub ce piatră ai găsit un asemenea tovarăș ciudat?

– Vără-ți la loc ghearele, domnișoară Pisică. Zâmbetul lui Edward deveni tensionat. Spui că Sinclair e prietenul meu, și e adevărat. Poate vrei să-ți corectezi afirmația, altfel o să consider că am fost serios ofensat.

Surprinsă, Horatia făcu ochii mari.

Deși fratele lui Caroline o tachinase peste măsură pe vremea când crescuseră împreună, de obicei fusese amabil cu prietenele surorii lui. Dar Caroline – și Horatia, după cum se părea – uitaseră că el putea să îi domine pe ceilalți cu statutul lui. Toată lumea știa că Edward avea să moștenească titlul de conte de la tatăl lui cândva – cu voia Domnului, într-un viitor îndepărtat –, dar el nu se folosise de asta în relația cu cei pe care îi cunoștea din copilărie, cum erau Horatia și Frederica.

Doar dacă nu se supăra prea tare pe ei.

Caroline puse mâna pe brațul fratelui ei în semn de reconciliere.

– Nu a vrut să insinueze nimic cu asta, Teddy.

– Nici eu, Lord Bredon, zise Frederica, deși ea nu spusese nimic rău de domnul Sinclair.

După câte se părea, avusese și ea pe limbă un gând nepotrivit, căci se simți la fel de vinovată de parcă l-ar fi rostit cu voce tare.

– Totuși, dragă Edward, trebuie să recunoști că prietenul tău a...

– Ai grijă, surioară! o întrerupse el. Amintește-ți ce spunea mama. Dacă vorbești de rău pe cineva, inclusiv pe straniul domn Sinclair, atunci...

– ... te rogi la diavol, continuă Caroline. Prea bine. Ca să ne arătăm bunăvoința, hai să spună fiecare ceva drăguț despre domnul Sinclair, da? O să încep eu. Are... Se gândi preț de câteva secunde – bărbatul era impresionant la prima vedere, ba chiar arătos, dar nu prea

stăpânea conversația ca să iasă basma curată. Caroline spuse într-un final: Acest bărbat are trăsături simetrice.

Apoi se întoarse întrebătoare spre Horatia, care își dădu ochii peste cap.

– Să zică Freddie prima. Mai am nevoie de timp să mă gândesc.

– Ei bine, mi se pare că domnul Sinclair... Frederica se uită spre Horatia în semn de sprijin moral, după care zise: Pare curat.

– Da, într-adevăr. O trăsătură admirabilă pentru un gentleman. Mulțumesc, Freddie, spuse Caroline. Și acum tu, Horatia.

– Foarte bine. Incidentul cu ceașca de ceai a demonstrat că domnul Sinclair are reflexe rapide, milord. A căzut imediat în genunchi.

Edward își încrucișă brațele, părând neimpresionat.

– Trăsături simetrice, curat, reflexe rapide... Sper că realizați că tocmai ați descris o pisică domestică.

Horatia și Freddie chicotiră, dar apoi își înăbușiră râsul când își dădură brusc seama că Edward nu râdea.

– Haide, Teddy, trebuie să fii de acord că domnul Sinclair nu e chiar genul de prieten cu care umbli de obicei.

– Nu îi știi pe toți prietenii mei.

– Oh! Dar îi cunoaștem pe unii dintre ei, punctă Horatia, de parcă nu fusese mustrată mai devreme de viitorul conte de Chatham. Lord Rowley, de exemplu. A fost dintotdeauna așa de vesel! Și sigur a fost un excelent tovarăș de călătorie pentru tine. Sunt convinsă că preumblarea ta cu el pe continent nu i-a schimbat felul de a fi.

– Nu, Rowley nu se schimbă niciodată, zise Edward enigmatic.

– Sunt ușurată să aud asta, rosti Horatia scoțându-și evantaiul și făcându-și vânt cu dantela lui. Ce păcat că nu a venit cu tine în dimineața asta! Caro vorbește așa de frumos despre el...

Dacă Horatia ar fi fost mai aproape, Caroline i-ar fi dat un ghiont în coaste. Înainte ca Edward să plece în marele său tur, fratele ei nu pierduse nici o ocazie să o tachineze când venea vorba despre micile ei pasiuni, care îl includeau și pe Oliver Rowley cel veșnic amuzant. Era lesne să-și imagineze că era îndrăgostită de Oliver. Arăta bine, în stilul regelui David cel bronzat și tânăr, volubil și fermecător. Chiar și mama ei îl numea un derbedeu adorabil.

Dar pe vremea aceea Caroline era mult mai tânără și incredibil de naivă. Acum, dacă simțea un mic fior pentru un gentleman, îi punea capăt imediat. Observând mai multe cupluri din cercul părinților

ei și citind istorisirile excelente ale *văduvei* Birdwhistle, își dăduse seama că, atunci când o doamnă se căsătorea, ea îi ceda totul soțului, fie că era vorba de avere sau de libertate de mișcare.

Atașamentul față de un domn, oricât de minunat ar fi fost el, avea s-o oprească din călătoriile prin lumea largă. Nu mai putea avea nici un fel de pasiune. Nu dacă voia să-și controleze propria viață.

Într-adevăr, părea un scop neobișnuit. Adevărul era că ezita să-l împărtășească Horatiei sau lui Freddie, cele două bune prietene ale ei. Ar fi crezut-o prea excentrică. Cu toate astea, era sigură că nu avea să ducă o viață așezată, cosând haine pentru copii și discutând cu bucătăreasa despre meniuri și alte detalii care îi umpleau viața mamei sale.

Totuși, deși felul de viață pe care și-l dorea nu făcea loc unui bărbat, Caroline întrebă despre Oliver Rowley.

– Lord Rowley nu s-a întors cu tine, așa e?

Spre mirarea ei, Edward nu profită de ocazie să o tachineze în privința prietenului său.

– Ba da, dar nu are timp de petrecut pălăvrăgind într-un salon cu o grămadă de gâște. Rowley avea o întâlnire, spuse el morocănos, ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Se opri în cadrul ușii, apoi se întoarse cu fața spre Caroline și prietenele ei. Pentru o clipă scurtă, părea că Edward era mult mai mare decât vârsta lui.

Asta o făcu pe Caroline să se întrebe dacă toate aventurile lui de călătorie fuseseră fericite.

– Sinclair e loial și descurcăreț și nu e nimeni altul pe care l-aș dori alături într-o luptă, dar după cum ați văzut, e neajutorat într-un salon de conversație, zise Edward. Bărbatul ăsta are calități deosebite, multe dintre ele nefiind evidente pentru voi, dar mie mi le-a demonstrat cu vârf și îndesat.

– Bineînțeles că te credem, Teddy, dar...

– Dar nimic. Sinclair a fost de acord să rămână în Londra, așa că este potrivit din partea noastră să îl ajutăm să intre în societate. O să am grijă să fie primit la White. Dar în privința... părții feminine a sezonului, ei bine, voua vă stă în putere să-l ajutați ori să-l sabotați.

– Ce sugerezi? întrebă Caroline.

– Să-i faceți calea mai ușoară. Nu prea are experiență în oraș. Ajutați-l să intre într-o conversație. Faceți-l să se simtă confortabil.

– Vrei să-l oprim să nu mai curețe după ce a pătat ceva? spuse Horatia veninoasă.

Edward pufni.

– Doar aveți grijă să aibă o bună legătură cu cei din jur, da?

– Desigur, răspunse Caroline. O să facem tot ce ne stă în putință.

– E tot ce vă cer, zise Edward și plecă.

Horatia așteptă până când sunetul cizmelor lui pe podele se stinse în depărtare.

– Excelența Sa nu cere chiar așa de mult, nu?

– Nu, într-adevăr, zise Frederica, fără să simtă sarcasmul Horatiei. Chiar săptămâna trecută citeam în *Istoria completă a cavalerilor și a heraldicii* că stăpânul casei putea cere *orice* vasalilor lui.

I se roșiră obrajii, iar Caroline hotărî că Freddie se gândea la misteriosul drept al stăpânului. Din toate informațiile pe care ele trei le adunaseră despre acest vechi obicei, hotărâseră că, orice ar fi fost, era incredibil de ciudat.

– Dacă Lord Bredon cere să-l ajutăm pe domnul Sinclair, ei bine, cere teribil de puțin. În comparație cu alții, vreau să spun.

Caroline se ridică și se îndreptă înapoi spre fereastră. Văzu trecând o trăsură, cu un cufăr mare legat de platforma pentru bagaje.

„Cineva pleacă într-o lungă călătorie. Cândva, jur că așa o să fac și eu."

– Sincer, Caro, parcă văd deasupra capului tău un plan în desfășurare, zise Horatia. Zici că ești într-una dintre caricaturile domnului Cruikshank.

Frederica se uită chiorâș spre Caroline.

– Serios? Eu nu văd nimic. Poate că așa ți se pare în lumina asta.

– Nu vorbeam la propriu, Freddie. Ești așa o gâsculiță uneori! Dar o gâsculiță iubită, se grăbi ea să adauge când în ochii Fredericăi se adunară lacrimi.

Supărarea trecu la fel de repede precum venise, iar Freddie zâmbi la ea larg. Apoi Horatia se întoarse spre Caroline.

– Ce intenționezi să faci?

– Ce o să fac? Păi, cum a zis Edward, firește, răspunse Caroline, plănuiesc să-l fac pe prietenul lui să se simtă extrem de confortabil.

– Dar adu-ți aminte că Lord Ware caută o soție. Dacă se căsătorește – și, sincer, ce gentleman bogat și cu rang înalt poate să eșueze în privința asta? –, atunci e clar că Ware o să aibă un moștenitor cât de curând. Domnul Sinclair este în toate sensurile un bărbat fără viitor, îi aminti Horatia. Nu îți poți irosi sezonul cu el.

– Nu o să fie irosit, zise Caroline și se așeză înapoi pe locul ei. E îndeajuns de prezentabil, cel puțin atâta vreme cât nu i se cere să vorbească. De ce să nu-i facem pe cei din societate să creadă că ne face plăcere compania lui?

– Ah! Acum înțeleg ce plănuiești. Horatia îi aruncă o privire vicleană. Dacă fiica unui conte consideră că prezența lui e agreabilă...

– Scânteietoare, o corectă Caroline. Ăsta e cuvântul pe care o să-l folosesc când o să vorbesc despre el.

– Asta o să-i ridice foarte mult standardele domnului Sinclair, spuse Horatia încuviințând din cap.

Iar părinții ei aveau să-și piardă liniștea văzând-o pe singura lor fată ținând companie unui gentleman atât de departe de standardele ei. Caroline voia din toată inima să-l ajute pe prietenul lui Teddy, dar, dacă era sinceră cu ea însăși, faptul că își alarma părinții era principalul beneficiu în jocul ăsta.

– Dar ar trebui să fii văzută cu el ca oamenii să observe ... spuse Frederica. Mă îndoiesc că vreo cunoștință de-a noastră o să-l invite la vreo cină privată.

Poate că Freddie se făcea de râs cu regularitate, dar avea momentele ei de sclipire. De data asta, avea dreptate și țintise exact problema din planul lui Caroline.

– Poate că o convingem pe una dintre patroane să-i permită să cumpere un permis la Almack, sugeră Horatia.

Caroline oftă.

– Ți-l poți închipui la un interviu cu Lady Jersey?

Horatia râse zgomotos.

– L-ar refuza imediat, iar ăsta ar fi sfârșitul domnului Sinclair în Londra. Ar fi obligat să se întoarcă la... Apropo, unde e Ware?

Frederica oftă.

– Oh, te rog, hai să nu o luăm de la capăt!

– Bun, deci planul e ca eu și domnul Sinclair să fim văzuți împreună, zise Caroline.

Prietenele ei încuviințară din cap la unison.

– Dar problema e că sunt puține locuri în care... Se opri brusc. Inspirația o înhăță ca un vultur și îi permise să vadă situația desfășurându-se rapid din punctul de vedere al unui creator. Era perfect. Caroline le zâmbi prietenelor ei. Știu exact ce o să facem.

Capitolul 3

Dacă cineva are un vis, atunci trebuie să-l urmeze cu toată inima. Și, dacă e nevoie, să fie în stare să-l vadă făcându-se fărâme.

Din jurnalul lui Lady Caroline Lovell care, nu din vina ei, se înfrupta la micul dejun, la gustarea de la ora 11 și la ceai din inima bărbaților care o plăceau

– Sper că vă e pe plac dormitorul, domnule, spuse Price în timp ce ținea ușa deschisă pentru Lawrence.

Pe plac? Camera era mult mai spațioasă și mai bine mobilată decât în orice loc în care dormise. Un mic foc trosnea în șemineu, alungând răcoarea pe care primăvara timpurie încă nu o cucerise.

La conacul Ware, unchiul lui îi dăduse o cameră mică, și nu la etajul al doilea, unde dormea toată familia, nici chiar la al patrulea, unde servitorii tremurau iarna și mureau de cald vara, ci la etajul al treilea, lângă cea în care dormea dădaca vărului său. Era singura persoană din casă care nu era considerată nici parte din familie, dar nici servitoare.

Doar că Lawrence *era* parte din familie, chiar dacă unchiul său dorea sau nu.

Apoi își dădu seama că majordomul aștepta un comentariu din partea lui.

– E bine, domnule Price. E foarte bine.

Majordomul se lumină la față.

– Lord Bredon m-a informat discret că, atunci când o să vă întoarceți, plănuiește să vă ia drept oaspete la casa Lovell în viitorul apropiat. Așa că mi-am luat libertatea de a vă desface conținutul... desăgii. Sper că vă e pe plac.

În mod evident, Price înțelesese că Lawrence nu avea de gând să refuze oferta de a rămâne acolo.

– Mulțumesc, domnule Price.

Price făcu semn din mână să nu îi mai mulțumească.

– Vesta și jacheta care erau împachetate aici au fost periate și puse pe umeraș. Cele două cămăși și pantalonii sunt la spălat, deși nu pot să garantez cât de bine o să reziste pantalonii la spălat. Călătoria afectează garderoba, nu, domnule? Fără să aștepte un răspuns, Price continuă: Celelalte haine sunt puse în dulap. Să pun să vă fie trimise și restul de bagaje?

– Nu o să fie necesar.

– Ah, bineînțeles. V-ați ocupat singur de asta, cu siguranță.

Când Lawrence îi înmânase desaga și mantia domnului Price la ușă, majordomului nu îi trecuse prin cap că el tocmai îi dăduse toate posesiunile lui lumești. Sacul din piele era purtat și zgâriat, ceea ce nu era surprinzător pentru că îl cărase cu el prin toată campania din Franța. Un ofițer de cavalerie trebuia să aibă bagaje ușoare. Chiar și după ce își încheiase serviciul, Lawrence nu se dezvățase de acel obicei. Ducea cu el ce avea nevoie. Nimic mai mult.

Lucrurile numeroase veneau și cu multe griji, își spunea. Dacă era împovărat de multe obiecte, un bărbat nu era niciodată sigur dacă el le avea în stăpânire sau dacă ele îl stăpâneau.

Bineînțeles, adevăratul motiv pentru situația lui financiară strâmtorată era că trăise dintr-un salariu modic de ofițer timp de câțiva ani.

Îmbrăcămintea pe care o purta acum era nouă în întregime și arăta chiar bine, ceea ce explica faptul că Lawrence se simțea așa de incomod în ea. Trebuia să fie a lui Lord Bredon, dar acesta insistase să-l ia cu el la croitorul lui imediat ce debarcaseră la Wapping Dock în acea dimineață. Se părea că Lord Bredon primise înștiințare înainte să plece din Franța că un costum la comandă îl aștepta la Weston, pe Old Bond Street.

Din fericire, el și Lawrence aveau aceeași măsură. Croitorul considerase că i se potrivea perfect și se oferise să arunce hainele pe care le purtase Lawrence înainte, „ca domnul să nu fie nevoit să își bată capul cu asta".

Lawrence refuzase și își împăturise grijuliu pantalonii uzați, vesta, cămașa și jacheta. Apoi, spre groaza croitorului, le băgase înapoi în desagă. Un rând de haine asemănătoare, niște rufărie, niște

ciorapi de schimb și trusa de bărbierit fusese tot ce despachetase domnul Price.

„Nici nu-i de mirare că a crezut că mai am ceva."

– E un birou pentru scris cu toate cele necesare lângă fereastră, domnule, spuse Price. Dacă doriți să trimiteți o scrisoare, o să fiu fericit să o pun la poștă pentru dumneavoastră.

– Aș putea să fac asta.

– Prea bine, domnule. Masa se servește la ora opt. O să-l trimit pe Dudley să vă asiste când sună gongul la ora șapte. E primul nostru lacheu, înțelegeți, nu e chiar un valet adevărat, dar sper că...

– Nu e cazul. Nu am nimic mai bun de purtat decât ce am pe mine.

Când își încheiase serviciul, nu i se mai permisese să-și poarte uniforma și o vânduse ca să aibă bani de călătorie.

– Ah! Garderoba dumneavoastră a întârziat pe drum, înțeleg. Călătoria asta are tot felul de dezavantaje, nu, domnule? Nu contează. Sunt sigur că putem găsi ceva de îmbrăcat la Lord Bredon până când ajung hainele dumneavoastră.

Și se rezolvă. Trebuia să adauge la lucrurile lui oricâte griji aveau să aducă. Nu ar fi meritat să se facă de râs și să fie un oaspete îmbrăcat necorespunzător.

Imediat ce se retrase Price, Lawrence se așeză la birou, luă ceva de scris și câteva coli. Penița era pentru un dreptaci, dar Lawrence se obișnuise cu asta. Înclină hârtia în direcția opusă pentru că lângă el nu mai stătea un profesor nerăbdător, și luă penița. Scrisul lui era la fel de greu de înțeles – se chinui să nu șteargă ce scrisese cu dosul mânecii –, dar se îmbunătățise de-a lungul anilor. Se îndoia că unchiul său avea să-l mai recunoască.

Prea onorabile conte de Ware,

Milord,

Îți scriu să te informez că am supraviețuit în serviciul cavaleriei a patra a Maiestății Sale și că m-am descurcat chiar bine.

De fapt, Lawrence servise cu onoare la Waterloo în cavaleria grea, iar pentru meritele sale, primise o medalie și salariul pe alți doi ani. Fusese avansat de două ori și ridicat de la rangul de locotenent la cel de maior. Una peste alta, slujise zece ani pentru rege și țară. Când primise ordin să meargă cu corabia în peninsula spaniolă

și să conducă acolo un batalion de cavalerie, hotărâse că fusese departe de Anglia destul de mult timp. Își dăduse demisia și își vându-se brevetul fiului unui cavaler cu titlu recent. Tânărul era dornic de aventură și de glorie.

Lawrence văzuse destul de multă *aventură* pe câmpurile de luptă ale Franței cât să-i ajungă o viață întreagă. Ca nu cumva fantomele acelei aventuri să iasă la suprafață și să-l bântuie, se întoarse la scrisoarea lui.

Te asigur că nu vreau nimic de la tine; mi-am vândut brevetul și mă descurc destul de bine în urma acestui lucru.

Lawrence râse trist. Chiar dacă ar fi ajuns cerșetor, tot nu ar fi vrut să primească nici măcar un penny de la Lord Ware. Se îndoia că unchiul lui ar fi binevoit să scuipe pe el dacă ar fi luat foc.

În plus, nu avea nevoie de averea lui Ware. O grămadă de militari trăiau confortabil după ce se retraseseră doar din vânzarea brevetului.

Dar confortabil nu însemna și la modă, iar dacă Lawrence urma să ia parte la sezonul londonez, trebuia să se integreze cumva. Cel mai ușor mod era să se asigure că arăta corespunzător. A doua zi de dimineață, avea să meargă la Weston și să își facă rost de o garderobă potrivită. Ceva pentru baluri, serate, evenimente muzicale și pentru toate celelalte mijloace de tortură pe care avea să le îndure bucuros dacă era și sora lui Bredon acolo.

Noul costum pe care îl purta în prezent, precum și invitația de a sta în casa Lovell se datorau probabil faptului că Bredon i se simțea dator. După ce Lawrence le sărise în ajutor lui Bredon și lui Rowley în Roma, îi scăpase și de alte fleacuri când se treziseră în niște situații mai puțin salubre. Încercase să-l convingă pe Bredon că acțiunile lui nu necesitau genul de caiet de datorii. Lord Bredon nu îi datora nimic. Era prietenul lui. Era un motiv suficient ca Lawrence să-și exerseze talentul la luptă.

Și mai mult decât suficient, căci Lawrence își putea număra prietenii pe degetele de la o mână.

Cu toate astea, resursele lui nu erau nelimitate. Cheltuiala pentru acele haine la modă îl îngrijora. Șederea în casa Lovell îi mai salva niște bani. Dar, chiar și așa, ultimul lucru pe care îl voia era

să rămână la mâna lui Bredon. Avea să-și găsească altă locuință în curând ca să nu-și incomodeze prietenul.

Sau pe fermecătoarea Lady Caroline.

Lawrence se uită în gol, gândindu-se la acea ființă drăguță atât de mult timp, încât că i se uscă penița și fu nevoit să o înmoaie din nou ca să-și continue scrisoarea.

Chiar dacă nu am nevoie sau nu aștept sprijin financiar de la tine, îți cer în schimb vești despre mama. Pentru că nu a răspuns la numeroasele mele scrisori, presupun că nu le-a primit.

Refuzase să creadă că *nu* i-ar fi răspuns. Probabil că unchiul lui le ascunsese de ea. Era singura explicație.

Singura pe care Lawrence voia să o ia în calcul.

Penița lui zăbovise prea mult pe coala de scris, iar sub ea apăru un strop de cerneală. Ultimul cuvânt din frază devenise ilizibil. Aproape că putea auzi vocea aspră a contelui.

„Tot nu reușește să termine ceva ușor ca o afurisită de scrisoare. Băiatul e mai mult decât nefolositor."

Lawrence împături coala într-un ghemotoc strâns și îl azvârli în șemineu. Acesta se răsuci și luă foc, după care se transformă în cenușă și se făcu scrum.

Cel mai rău lucru era că nu putea fi sigur că unchiul lui se înșela.

În fiecare dimineață de când Lawrence se instalase în casa Lovell, Lord Bredon insistase să-l însoțească în scurtele sale plimbări. Merseseră la White pentru cafea și să citească un exemplar din nou ieșitul de sub tipar *Times*. O dată, el și Bredon ieșiseră din oraș în trăsura Excelenței Sale la o cursă de cai, unde ochiul ager al lui Lawrence fu pus la treabă. Bredon pariase o sumă mare conform recomandărilor lui și se întorsese acasă cu un portofel gras, pe care încercase să-l împartă cu Lawrence.

Acesta nu acceptă defel. Deja dormea sub acoperișul lui Bredon și mânca la el la masă. Caietul de datorii al prieteniei lor se umplea prea mult în defavoarea lui. Bredon râsese de fiecare dată când Lawrence aducea în discuție subiectul.

– Caietul de datorii? Nu există așa ceva între mine și tine, spunea Bredon.

Dar pentru Lawrence, care de când se știa trebuia să merite chiar și cea mai mică aprobare, soiul ăla de prietenie necondiționată nu părea să dureze.

„Echilibru. Asta e de dorit."

Lawrence nu era sigur că putea să contrabalanseze situația.

Bredon se asigurase ca Lawrence să fie prezentat tuturor prietenilor și cunoștințelor lui. Când cineva întreba la ce universitate fusese Lawrence, Bredon îl salva de la a da un răspuns vorbind despre faptul că servise în cavaleria a patra a Maiestății Sale la Waterloo. Subiectul educației lui superioare ieșea din discuție. Aristocrația – cel puțin bărbații – își dorea să primească în rândul ei un erou de rangul lui, mai ales unul care era moștenitorul probabil al uneia dintre cele mai mari case ale Angliei.

Despre Rowley, bărbatul în compania căruia colindaseră prin capitalele Europei, nu mai auziseră nimic.

În ziua aceea, Dudley se strecură în camera lui Lawrence și încercă să îl trezească dintr-un somn greu.

– S-au trezit toți? întrebă Lawrence și își acoperi capul cu o pernă. Dacă nu, lasă-mă până când trebuie să cobor.

El și Bredon stătuseră până târziu la clubul de box în noaptea de dinainte.

„De fapt, am stat acolo până dimineața devreme."

La răsărit, cerul devenise de un cenușiu-gălbui când ajunseseră la casa Lovell. Sau poate pentru că era ca și cum se uita prin ceața îmbibată în gin.

– Dacă vrei să fii considerat un bărbat de oraș, trebuie să faci parte din scena sportivă, îi explicase Bredon în timp ce pariau alt boxer.

Sau, mai bine zis, Bredon paria. Așa cum făcuseră și la curse, Lawrence îi alegea pe luptătorii pe care prietenul lui ar fi trebuit să îi susțină. Avea un dar în a judeca gradul de agresiune cu care intrau boxerii în ring – umerii, grosimea unui mușchi de la gât, o anume privire de oțel. Lawrence își putea da seama cine voia să facă tot ce era necesar să-și doboare adversarul.

„O brută o recunoaște pe alta."

Acum Lawrence se uita urât de sub pătură încercând să-și tempereze agresiunea față de Dudley, lacheul transformat în valet.

– Îmi cer scuze, domnule, dar Excelența Sa m-a trimis să vă trezesc, spuse Dudley în timp ce dădea la o parte draperia, dezvăluind

o rază de lumină care tăia camera de-a curmezișul și care îi veni lui Lawrence drept în față.

– Intenționam să dorm până mai târziu, zise Lawrence, potolindu-și dorința de a adăuga niște înjurături.

– Asta ați făcut, domnule, spuse Dudley cu o urmă de melancolie.

Servitorii se trezeau cu noaptea în cap sau chiar și mai devreme.

– E ora trei și jumătate.

Ar fi putut jura că de-abia pusese capul pe pernă.

Dudley îi scoase unul dintre costumele cele noi, acordând atenție în special lavalierei apretate. Croitorul de la Weston terminase rapid noua garderobă a lui Lawrence pentru că era prietenul lui Bredon.

Chiar dacă fusese încântat să primească noile costume într-un timp record, lui Lawrence nu îi era clar dacă îi plăcea să i se ofere lucruri doar pentru că se împrieteniseră. La școală, muncise din greu. În armată, propriul efort îi adusese onorurile. Nu ar fi trebuit ca banii lui să fie suficienți ca acel croitor să-și facă treaba la timp, fără să mai fie nevoit să se bazeze pe legăturile lui sociale?

Lui Bredon îi plăcea să spună:

– Poate că ești cel mai înzestrat luptător pe care l-am văzut, dar în ce privește aristocrația, ești o carte cu pagini albe, prietene! Nu contează, Sinclair. O să înveți în curând cum merge lumea asta.

Între timp, Dudley încerca să-l zorească să se dea jos din pat fără să dea impresia că asta făcea.

– Excelența Sa așteaptă, zise Dudley mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Credeți că ar trebui... Vreți să vă ajut cu bărbieritul?

Ca lacheu, Dudley fusese mut de-a dreptul. Ca valet, încă nu stăpânea lejeritatea cu care vorbea domnul Price cu cel pe care îl servea.

– Nu, e în regulă. Se urni gol din pat și își luă pantalonii care îl așteptau. Mă descurc singur, mulțumesc. Un bărbat trebuie să facă anumite lucruri singur.

– Domnule Sinclair, apa caldă e pregătită pentru... salvarea de dimineață, reuși să îngaime Dudley.

– Spălarea, îl corectă blând Lawrence. Salvarea cere mai mult decât apă caldă și e mai greu de găsit.

Lawrence își ascuți briciul o dată, de două ori, își săpuni fața cu pămătuful din păr de porc și își dădu rapid jos barba de pe obraji

și de pe bărbie. Chiar și așa, probabil că era mai bine să-l lase pe Dudley să îl bărbierească.

„Sigur are nevoie de practică."

Dar Lawrence făcuse asta de atâta vreme el însuși, încât s-ar fi simțit prea ciudat. În plus, ceva din el se împotrivea gândului ca un alt bărbat, oricât ar fi fost de bine intenționat, să îi țină briciul la gâtul neprotejat.

Se forță să stea locului în timp ce Dudley îl ajuta să se îmbrace. Asta îl făcu din nou să își dea seama cât era de diferit față de familia care îl găzduia. Genul acesta de lucruri erau la fel de naturale ca respiratul pentru Edward Lovell. Dar lui i se părea la fel de ciudat ca un câine cu două capete. În ciuda a ceea ce credea lumea, Lawrence Sinclair se născuse într-o familie bună – și era chiar posibilul moștenitor al unui conte –, dar unchiul lui se asigurase ca el să nu simtă că acea poziție îl favoriza în vreun fel.

Și, în vreme ce societatea se aștepta ca el să moștenească titlul unchiului său, Lawrence știa că Lord Ware ar fi făcut orice să-l împiedice.

– Unde e Lord Bredon? întrebă Lawrence în timp ce Dudley îl încălța cu a doua cizmă. În salon?

– Nu, domnule. Vă așteaptă în grajd.

Merita să se trezească pentru călărit. Lawrence se repezi pe scări, trecând mai întâi prin bucătărie ca să fure câteva chifle. Nu mai zăbovi la ceai. Nu voia ca Bredon să aștepte în grajd.

În spatele rândului de case alese de pe acea stradă din lumea bună, se afla o alee îngustă. Chiar în capăt, erau grajdurile folosite de cei care stăteau în acele case. Majoritatea adăposteau doar o trăsură cu perechea de cai, însă grajdul Chatham era îndeajuns de încăpător pentru alte trei trăsuri.

– Iată-te, Sinclair, zise Bredon și strânse mai tare de chinga murgului. Am crezut că trebuie să trimit după tine un grup de menajere și de servitori ca să te aducă aici.

– Dudley a fost îndeajuns.

– Caro și prietenele ei au luat trăsura, explică Bredon. Noi trebuie să călărim.

Asta îi plăcu lui Lawrence mai mult decât o ceașcă de ceai. Nu ducea prea mult dorul carierei lui în cavalerie, dar îi lipseau mirosul de praf lăsat în urma calului și senzația de a fi una cu murgul lui.

Verifică harnașamentul și încălecă ușor, dintr-o mișcare. Lumea părea un loc mult mai bun când o vedeai de pe spatele unui cal de rasă.

– Unde mergem? întrebă el în timp ce tropăiau pe alee.

– La casa Somerset. Expoziția anuală a Academiei Regale de Arte începe azi.

Lawrence se strâmbă.

– Tu și Rowley ați tras de mine să merg la Vatican, unde ne-au înțepenit cefele tot uitându-ne în tavan. Ne-am târât picioarele prin Luvru fiindcă ai spus că nu poți să dai ochii cu mama ta fără să o fi văzut-o pe Mama Lisa...

– *Mona* Lisa, mocofanule!

– Cum zici tu, acceptă Lawrence. Dintr-un motiv sau altul, insultele lui Bredon nu îl dureau la fel de mult ca acelea ale contelui. Chiar nu am văzut destule opere de artă pentru o viață întreagă?

– Ai încredere în mine, Sinclair! E vorba mai mult despre a fi văzut la expoziția de artă decât despre a o vedea, spuse Bredon în timp ce o luară pe drumul principal și își îndemnară caii la trap. În plus, de când mi-ai furat croitorul, te-ai transformat într-un individ șic. A venit timpul să ieși în lume.

– Am ieșit deja, mormăi el.

– Cafenelele și luptele de cocoși nu se pun la socoteală, prietene neinstruit. Nu în cazul unui gentleman care vrea să treacă printr-un sezon.

La drept vorbind, singurul motiv pentru care Lawrence fusese de acord să rămână în Londra era că spera să o cunoască mai bine pe Lady Caroline. Dar ea rareori cobora la micul dejun înainte ca el și Bredon să iasă din casă. La cină, familia Lovell umplea masa. Contele și contesa își aduseseră aproape toți fiii de la conacul de la țară. Frații mai tineri ai al lui Edward, Benjamin, Charles și Thomas, erau ca treptele unei scări în jurul mesei lungi. Toți moșteniseră trăsăturile plăcute și agerimea specifice familiei Lovell. Primii doi studiau dreptul la Oxford, iar Thomas alesese să iasă din tradiția familiei și să meargă la Cambridge, ceea ce le dădea fraților săi multe motive de a-l lua peste picior. După ce se încheiase semestrul la Lent, tânărul Harry, care era la Eton, avea să se întoarcă și el cât de curând în casa din Londra.

Nu era de mirare că Lady Caroline spusese că părinții ei nu aveau să bage de seamă încă un bărbat tânăr prin casă.

Dar observaseră. Cineva aranjase cumva ca Lawrence să nu fie niciodată așezat lângă ea la cină. Nu îi era deloc permis să converseze cu ea. După acea primă zi dezastruoasă, Lawrence nu se aventurase pe lângă salon, mai ales dacă auzea chicotelile ascuțite ale prietenelor lui Lady Caroline în spatele ușii masive de stejar.

Cine putea să-l învinovățească? Se făcuse complet de râs. Totuși, amabilitatea lui Lady Caroline în fața jalnicei sale purtări și posibilitatea de a o vedea mai des îl țineau într-o stare de perpetuă și, probabil, imposibilă speranță.

– O să fie și sora ta cu prietenele ei acolo? întrebă el, pe un ton cât mai neutru posibil.

– O să fie. De fapt, la expoziție o să fie mai multe frumuseți care stau la rând să facă un tur al Academiei Regale de Arte decât operele de pe pereți, îi promise Bredon.

Asta fu de ajuns pentru Lawrence ca să uite că îi chiorăiau mațele, căci una sau două chifle nu fuseseră îndeajuns pentru micul dejun. În schimb, își dorea să-l fi lăsat mai multă vreme pe Dudley să-l aranjeze.

„Dumnezeu știe că mi-ar fi fost de folos. Dar nu contează. Asta e șansa mea să schimb părerea inițială a lui Lady Caroline despre mine. Jur că de data asta o s-o impresionez!"

Așa că își îndreptă umerii când văzu casa Somerset cu trei etaje. Îi zvâcni un mușchi în obraz și parcă vederea i se ascuți.

Dacă s-ar fi văzut în acel moment, ar fi recunoscut expresia. Era un bărbat dornic să facă tot ce era necesar. Judecând după propria hotărâre, ar fi pariat pe propriii bani că Lady Caroline nu avea cum să-i reziste.

Capitolul 4

Se spune că norocul e de partea celor îndrăzneți. În mod evident, nu au cunoscut-o pe Lady Caroline Lovell.

Lawrence Sinclair

Principala sală de expoziție din casa Somerset ocupa trei etaje, până la tavanul cu boltă, care era decorat. Era împrejmuită de lucarne prin care se revărsau fascicule de lumină peste mulțimea de tablouri agățate de la podea până în tavan. Ramele ornate erau înghesuite una într-alta ca niște pasageri cu rău de mare pe o corabie suprapopulată, care își făceau loc cu coatele la balustradă. Partea de sus a celor mai multe picturi era înclinată, astfel ca lucrările să se poată vedea clar și de la primul etaj. Aranjamentul dădea iluzia că și pereții erau înclinați spre mulțimea care se înghesuia acolo.

Erau atâția oameni în holul principal, încât Lawrence tot încerca disperat să o zărească fie și un pic pe Lady Caroline. Orășeni îmbrăcați elegant și filfizoni le făceau curte tinerelor, care flirtau cu evantaiele în mână și se uitau cu ochi de căprioară când credeau că însoțitoarele lor nu erau atente. Grupuri de tineri se plimbau de la o pictură la alta, le priveau superficial și apoi se întorceau la flirtul lor. Mai multe matroane corpolente, cel mai probabil însoțitoare distrate, găsiseră niște locuri libere în centrul holului. Acele doamne se uitau la tablourile agățate lângă tavanul înalt prin niște ochelari de operă, exclamând la vederea operelor artistice și lăudând proaspetele talente. În tot timpul ăsta, habar nu aveau de poveștile de iubire care se înfiripau la câțiva pași de ele.

– Acum înțeleg ce ai vrut să spui, Bredon, rosti Lawrence fără să se uite la prietenul său, care sigur îl urmase și era în spatele lui. Nimic de aici nu are legătură cu arta.

– Așa e. Atunci, te rog, domnule, spune-mi ce crezi tu că are legătură cu arta.

Se întoarse și se pomeni cu Lady Caroline uitându-se la el cu colțurile buzelor ridicate într-un mic surâs. Cu urechile arzând, își aminti și el în cele din urmă de maniere și își scoase pălăria.

– Lady Caroline, zise el și își înclină ușor capul. Mă bucur foarte mult să te văd aici.

– Domnule Sinclair, răspunse ea și îi făcu o scurtă reverență, cu expresia ei vag amuzată întipărită pe chip. Acum, că ne-am recunoscut, pot să îți aduc aminte că mă vezi aproape în fiecare seară la cină?

– Da, e adevărat. Dar nu e același lucru... Ei bine, nu am avut niciodată șansa... Vreau să spun că am vorbit doar de câteva ori... de când am devenit oaspetele fratelui tău.

– Poate că e un lucru bun căci nu prea îți vine ușor să vorbești.

Ea zâmbi mai larg, dar el nu simți nici o răutate în zâmbetul ei. Era un zâmbet indulgent, care spunea că era în regulă ca el să își ia timpul necesar pentru a i se adresa.

Până atunci, nu mai avusese probleme în a porni o discuție cu femeile, deși nu fusese niciodată în stare să adune o mulțime în jurul lui, cum făcea Bredon. Nu avea nici un sens ca doar în prezența ei, cea pe care dorea să o impresioneze, să devină un mut fără speranță. Și totuși, datorită zâmbetului ei, tensiunea dintre umerii lui mai scăzu.

– Când am dat peste tine, păreai că vorbești cu tine însuți, zise ea. Vrei să explici ce spuneai?

– Despre ce?

Cerule, nu își aducea aminte!

– Exact, spuse ea. Ai dat de înțeles că expoziția nu e despre artă. Despre ce ar putea fi?

Nu putea să spună că era vorba despre un dans de împerechere elaborat, care i-ar fi făcut de rușine pe păuni. Nu era un lucru potrivit pe care un gentleman să i-l spună unei doamne. În plus, era la fel de vinovat precum ceilalți iubăreți plini de speranță din acea sală. Venise cu intenția de a da de urma acestei zeițe așa cum se furișa orice vânător de căprioare. Apoi plănuia să... plănuia...

Cumva, își pierdu șirul gândurilor și rătăci în ochii aceia ai ei. Albul din jurul irișilor ei calzi arătau ca niște mici canoe când îl priveau.

Pupilele i se măriră, întunecând umbrele calde de ambră și trăgându-l și mai...

– Domnule Sinclair? Te simți bine?

– Da, da, bineînțeles. Sunt... sunt bine. Eu doar...

Poate că era el bine, dar nu vorbea chiar strălucit.

Lawrence spera că destinul avea să-i ofere câteva momente de conversație intimă cu Lady Caroline ca să o impresioneze cum se cuvine. Acum își arunca pe fereastră șansa aceea pentru că nu își putea pune ordine în gânduri. Nu se simțea în stare să se oprească din îndrugat.

Se întrebă dacă așa s-ar fi simțit dacă și-ar fi dat drumul de pe cea mai înaltă turlă din Westminster Abbey. Vântul întețit, euforia de a fi în aer...

– Da? îl zori ea.

„Lovitura bruscă de caldarâm."

Lawrence înghiți în sec și făcu o ultimă încercare de a spune un lucru care avea sens.

– Dacă expoziția ar fi fost strict despre artă, nu ar fi trebuit ca toate lucrările să fie prezentate la nivelul ochilor? Nu înțeleg... Cum poate cineva să acorde atenția potrivită picturilor situate mai sus pe perete? întrebă el, în sfârșit reușind să îngaime ceva ce avea sens.

„La fel de elegant ca o pisică scuipând un ghem de păr."

– Aveți dreptate, domnule Sinclair. E o provocare să studiezi la fel de bine toate picturile având în vedere modul în care sunt agățate, recunoscu ea, dar sunt atâția artiști asociați ai Academiei, încât ar fi nedrept să nu i se acorde vreunuia dintre ei un loc aici.

Lui îi plăcu simțul dreptății al lui Caroline, dar se întrebă dacă artistul ale cărui lucrări se aflau pe tavan considera că era un lucru corect. Apoi, ca un fascicul de lumină puternică străpungând norii, îi veni o idee bună.

– Mi-ai face o mare onoare dacă mi-ai arăta lucrarea ta preferată, Lady Caroline.

Ea chicoti.

– Am zis ceva amuzant?

– Nu, dar ai cerut ceva imposibil. Nu se poate să ai o lucrare de artă preferată, spuse ea. Cel puțin nu pentru mult timp.

– De ce?

– Cred că fiecare are ceva din noi înșine când ne uităm la un tablou. Dacă mă simt rău, chiar și cea mai frumoasă lucrare ar trezi ceva plictisitor în mine. Sau, dimpotrivă, dacă totul este în ordine, în orice pictură văd ceva foarte fermecător.

„Poate că Bredon are dreptate. Sunt o carte cu pagini albe. Cel puțin în privința surorii lui."

– Chiar așa de mult îți schimbi opinia?

– Ca o morișcă de vânt, răspunse ea veselă. Tu nu?

– Nu, spuse el pe deplin serios. Mă cunosc îndeajuns de bine ca să știu ce-mi place. Iar când găsesc ceva ce îmi place, nu îmi schimb părerea.

El se uită fix la ea, ceea ce, surprinzător, păru să o enerveze un pic. Pentru prima dată de când o cunoscuse, se înroși în obraji. Caroline își feri privirea câteva clipe. El se întrebă dacă era posibil ca o persoană ca ea să se simtă uneori jenată.

Apoi ea își înălță privirea spre el și își înclină capul într-o parte, de parcă voia să îl vadă într-un unghi nou.

Își trecu limba ei roz pe deasupra buzei de sus.

„De ce face asta? Nu prea pare să fie aer aici. Și de ce Dumnezeu mă uit la buzele ei?"

Se considera că era grosolan să te uiți fix la vreo trăsătură anume a unei doamne, dar adevărul era că și ea se uita fix la el. Apoi, păru satisfăcută de atenta ei observare, ridicând una dintre sprâncenele ei delicate.

– Ei bine, statornicule domn Sinclair, spuse Lady Caroline, poate că *o să îți arăt* lucrarea mea preferată.

– Cel puțin cea de azi, zise el, mulțumit că fusese de acord, căci asta însemna că avea să-și petreacă mai mult timp vorbind cu ea.

Cu toate astea, nu știa prea sigur ce se întâmplase. Cu siguranță, fusese judecat conform unor standarde femeiești și ieșise câștigător.

Totuși, era mai mult de atât. Cumva, acolo fusese o scânteie, o legătură care se formase între ei. Sigur o simțea și ea. Altfel, de ce i se înroșiseră obrajii?

Se întrebă dacă, asemenea expoziției, nu cumva conversația lor fusese despre altceva decât artă.

Nu mai conta. Când ea îl binecuvântă cu alt zâmbet strălucitor, el hotărî că nu mai avea să-și pună norocul sub semnul întrebării. Porniră în plimbare împreună prin sală.

Bineînțeles, fără să se atingă – mai puțin manșeta jachetei lui, care mângâia eșarfa subțire de pe umerii ei, care îi cădea peste brațe.

El era foarte conștient de acea apropiere și își imagina că, dacă ar fi stat pe loc, i-ar fi simțit căldura trupului cum radia înspre el. Caldă ca o rază de soare, sau o flăcăruie veselă, sau...

„Oprește-te, Sinclair!" își ordonă. Exact acea imaginație bogată îl făcea să se împiedice în cuvinte și să arate ca un prostănac.

Lady Caroline se opri în dreptul unui peisaj lângă colțul cel mai îndepărtat de ușa pe care intrase el.

– Iată! zise ea. Asta mi-a făcut cu ochiul.

Lawrence își dezlipi privirea de ea și și-o îndreptă spre tabloul din fața lor. Acolo, o serie de arcade sprijineau un pod cu trei niveluri, care trecea peste un râu. Era o reprezentare îndeajuns de realistă cât să ilustreze o scenă adevărată.

– Oh! spuse Lawrence. Știu locul ăsta. Se numește Pont du Gard.

– Ai fost acolo, să înțeleg. Din păcate, eu doar pot să citesc despre asemenea locuri sau să mă uit la picturi care le înfățișează, zise ea visătoare, dar, când îi reveni zâmbetul, continuă incitată: Închipuie-ți cât de deștepți au fost romanii ca să construiască un asemenea apeduct de o mărime monumentală. Și e incredibil că după aproape două mii de ani încă rezistă.

– Monumentul circular de pe câmpia din Salisbury e și mai vechi, zise el, simțind nevoia să laude și istețimea englezească.

– Prostii! Monumentul ăla e un amalgam de pietroaie pe jumătate căzute în comparație cu această minune antică. Iar ruinele romane aveau un motiv anume. Cine știe pentru ce erau lespezile acelea?

– Poate că voiau să fie artă. Arta are vreun scop?

– Acesta are. Cel puțin e clar ce a vrut artistul să arate. Arătă cu mâna înmănușată spre redarea incredibil de corectă a priceperii romane. Și, în plus, uită-te puțin la fascinantul peisaj de țară de lângă apeduct! Și la râul ăla frumos.

– E râul Gardon, adăugă Lawrence, sperând ca asta să îl ajute.

– Bineînțeles, știi și cum se numește, spuse ea sărindu-i țandăra și încrucișându-și brațele la piept.

Acum ce mai făcuse? Părea supărată pe el tocmai când credea că adusese și el ceva substanțial în conversație.

– Sudul Franței e încântător, adăugă Lawrence, dar nu e mai frumos decât la noi la țară.

– Nu ai înțeles ce am vrut să spun. E *franțuzesc*. Sau din altă parte. Altundeva decât aici, rosti ea sacadat ca să-și întărească spusele. Din pricina asta, flora și fauna sigur trebuie să fie acolo mai... Ei bine, cel puțin așa ar trebui să fie... știi ce vreau să spun, diferită de...

Flutură un pic din mână cât încercă să-și pună gândurile în ordine.

Pieptul lui Lawrence rezona cu ea. Nu era singurul care se chinuia uneori să dea peste cuvintele potrivite. Deși în scurtul răstimp petrecut împreună Lady Caroline nu mai avusese o asemenea dificultate în a se exprima.

Era prea mult să spere că și el o tulbura la fel cum îl tulbura ea pe el.

„Bineînțeles, dacă nici unul dintre noi nu poate să îndruge ceva coerent, atunci o să ne fie greu să ne înțelegem."

Părând exasperată, ea spuse într-un final:

– Sigur în călătoriile tale ai fost mișcat de frumusețea din jurul tău.

„Nu atât de mult pe cât sunt de mișcat în prezența frumuseții de lângă mine", se gândi el, dar nu îndrăzni să o spună. O sală de expoziție plină ochi nu era locul pentru o asemenea declarație. Ea ar fi crezut că el o luase razna dacă i-ar fi ieșit așa ceva pe gură.

– Și nu doar pentru că e frumos, continuă ea, ci pentru că nu e ceva familiar, din pricina... diferenței.

– Cred că înțeleg, spuse el.

Diferența era problema. Ea era Lady Caroline și avea să rămână așa. Era întruchiparea diferenței. Dacă unchiul lui făcea cum îl tăia capul, atunci el avea să fie domnul Sinclair până în ultima zi de viață, de-abia ținându-se cu ghearele de marginea înaltei societăți. Scotoci prin minte ca să spună ceva care nu mai avea să lărgească prăpastia dintre ei.

În mod clar, ea nu voia să vorbească despre artă. Singurul motiv care o atrăsese la acel tablou fusese faptul că înfățișa ceva din străinătate. Ochii ei dansau când amintea despre locurile îndepărtate.

Poate că era momentul să o ducă într-un asemenea loc.

– Când am fost în Franța, am văzut niște peisaje frumoase. Deseori, în cele mai neașteptate locuri. Îmi amintesc cum era dis-de-dimineață, spuse el încet în timp ce se cufunda în amintirile vii. Cum sufiul calului meu lăsa urme în aer, cum strălucea chiciura pe câmp, iar fiecare fir de iarbă era dublat de umbra lui ascuțită. Lucruri mici, așa e, dar de o asemenea frumusețe încât mă durea pieptul.

– Vai de mine, domnule Sinclair! Cine ar fi crezut? spuse ea clar uimită. Ai un suflet de poet!

El clătină din cap.

– Nu, nu chiar. Doar am avut o grămadă de timp să mă gândesc.

– Am auzit că amintirile unor evenimente dramatice, ba chiar oribile, par mai intense decât altele, zise ea. Vorbești despre lucrurile pe care ți le amintești din timpul serviciului tău în armată, cred.

El încuviință din cap.

– Cum ți-ai dat seama?

– Nu fi așa de surprins! Teddy mi-a zis că ai servit onorabil în bătălia de la Waterloo și alte locuri. Dar au trecut mulți ani de atunci și trebuie să recunosc că detaliile amintite par foarte proaspete.

– Poate că așa e. Când intri în acțiune, îți crește concentrarea.

Înaintea unei bătălii, simțurile lui păreau să se fi ascuțit. Era extrem de conștient de orice. Fiecare mic detaliu părea așa de important, încât se cufunda în el. Scârțâitul și zdrăngănitul harnașamentului calului păreau îndeajuns de sonore ca să el audă și dușmanul de pe cealaltă parte a câmpului. Lumina era și blândă, și aspră, iar culorile erau așa de vii, încât îl dureau ochii. Pielea i se înfiora la orice senzație, iar mușchii i se contractau când se așeza mai bine în șa. Aerul era plin de praf de pușcă, piele, miros de cal și lână udă.

Și, dedesubtul tuturor, o frică adâncă și tăioasă.

De parcă i-ar fi auzit gândurile, Lady Caroline întrebă:

– Ți-a fost vreodată frică? Apoi scutură scurt din cap. Ce impertinență din partea mea! Îmi cer scuze. Nu ar fi trebuit să te întreb ceva așa de personal.

– De ce? Nu vrei să știi răspunsul?

– Ei bine...

– Da, recunoscu el. Răspunsul e da.

Ea se încruntă.

– Oh, ce rapid! Nu îți faci griji că alții o să creadă că ești un laș?

– Mi-ar păsa dacă *tu* ai crede asta, dar, dacă ar fi așa, te-ai înșela, răspunse el. Conversația lor se îndepărtase așa de mult de artă, încât era sigur că nu aveau cum să se întoarcă la acel subiect, dar simți nevoia să dea explicații chiar dacă ea ar fi crezut că era plictisitor și îl disprețuia din acest motiv. Să îți fie frică nu te face laș. Doar demonstrează că ai conștiință.

– Nu m-am gândit așa la asta. Poate că ai dreptate. Ea ridică din umeri. Dar, dacă faptul că îți e frică nu te face laș, atunci ce te face?

– Să fugi, zise el. E vorba despre ce *ai face*. Aveam o datorie. Le datoram regelui, ofițerului sub comanda căruia mă aflam și camarazilor mei de arme să dau tot ce era mai bun. Oamenii care serveau sub comanda mea meritau și ei un exemplu de statornicie. M-am străduit să le ofer asta. Nu conta ce simțeam, să fug nu a fost niciodată o opțiune.

– Deci tot timpul trăiești după standardul acesta de a trebui să faci, de a dori o lume mai bună?

– Așa încerc, milady.

Ea își îndreptă spre el ochii ei extraordinari.

– Chiar dacă e contrar dorințelor tale?

– Am făcut un pact. Dorințele mele nu contează.

Buzele ei se strânseră într-o linie subțire, iar asta îi aminti o clipă de prietena ei Horatia Englewood. Gândul era deranjant, dar apoi ea își trecu din nou limba ei roz peste buza de sus. Orice asemănare cu domnișoara Englewood se risipi.

– Și dacă *nu ai fi făcut* un pact? Sprâncenele ei arătau hotărârea. Dacă alții doar s-ar fi așteptat la anumite lucruri din partea ta, gesturi cu care nu ai fi fost neapărat de acord? Te-ai simți în continuare obligat să renunți la tine ca să le faci lor pe plac?

Orice pretenție de a discuta despre lucrarea din fața lor clar zburase prin lucarnele înalte. Întrebarea aceea conta, în mod evident, pentru ea, dar el habar nu avea de ce.

– Presupun, răspunse atent, că depinde de cine așteaptă ceva de la mine.

– Ca de pildă?

Lui aproape că îi veni să spună *familia mea*, dar din pricina faptului că aceștia se așteptau la prea puțin din partea lui, se temu că acele cuvinte nu ar fi sunat ca un adevăr.

– Dacă ar fi o persoană pe care o prețuiesc, ale cărei opinii ar conta pentru mine, zise Lawrence cumpătat, sigur mi-aș da silința să îi confirm așteptările.

– Cu prețul de a-ți subjuga propria voință?

– Dacă persoana ar fi îndeajuns de importantă pentru mine, da. Mi se pare culmea egoismului să cred că voința mea ar trebui să fie tot timpul neclintită.

Pe fața ei se citea uimirea. I se puse un nod în stomac. Cuvintele lui cumva nu ajunseră la țintă. Fu cât pe ce să își ceară scuze pentru că o tulburase, dar apoi ea nu mai păru așa de lezată și își ridică bărbia.

– Deci așa, domnule Sinclair. Se pare că, din păcate, nu ai fost prezent când bunul Dumnezeu a oferit coloana vertebrală. O zi bună, domnule!

Lady Caroline făcu o plecăciune complezentă din cap, se întoarse și îl lăsă în fața picturii cu Pont du Gard.

– Bredon a avut dreptate, mormăi el. Asta sigur nu a fost despre artă.

Capitolul 5

Să trăiești după propriul crez, asta e adevărata libertate.

Din *Povestirile unei doamne călătoare cutezătoare* sau *Cum să distrugi relația cu o persoană refuzând un tipar de comportament în favoarea unei vieți plăcute*, semnate de doamna Hester Birdwhistle

„Afurisitul ăla de bărbat!"

Obrajii lui Caroline încă ardeau când ea și prietenele sale se urcară în trăsura cu blazonul casei Chatham. Era așa de supărată, încât le lăsă pe Horatia și pe Frederica să se așeze pe pernele râvnite ale locurilor, cu fața spre drum. Când mergea cu spatele, deseori o apuca durerea de cap, dar acum mersul cu fața nu i-ar fi îmbunătățit starea.

Lawrence Sinclair o făcuse să se simtă fierbinte și agitată. Tremura și în același timp îi era cald.

Nu îi plăcea deloc.

De obicei, îi plăceau senzațiile intense, cum era să i se facă pielea de găină pe tot corpul când unul dintre frații ei îi juca o festă. Sau încântarea care o cuprindea atunci când luna se ridica deasupra catedralei St. Paul, ca un disc perfect și argintiu, ce se plimba pe cerul de cerneală.

Senzația asta însă nu era acel soi de incitare. Nu se putea compara nici cu ascultarea unei noi simfonii, nici cu premiera unei piese de teatru la Drury Lane. Nu era plăcerea de a te strecura într-o rochie nouă sau de a încerca o bonetă atrăgătoare.

În schimb, era un amestec între înțepătură, iritare și frustrare, temându-se că acest sentiment era vinovăția. Valul acela de senzații o rodea pe interior. Era ca și cum Lawrence Sinclair îi zgâriase sufletul cu o bucată de lână aspră.

„Chiar subjugându-mi voința."

După fete, bătrâna Anne Creassy fu ajutată să se urce în trăsură de către Sedgewick, la fel de bătrânul vizitiu al lui Lord Chatham. Anne fusese doica lui Caroline în copilărie, iar acum era însoțitoarea ei pentru asemenea ieșiri. Ca de obicei, rolul acesteia era să se asigure că fata se purta frumos și să le spună părinților ei dacă făcea altfel. Femeia se instală pe locul unde se mergea cu spatele, lângă Caroline, și închise imediat ochii.

Cu toate astea, Caroline știa din alte experiențe nefericite că ochii închiși însemnau rareori că Anna adormise.

Prietenele ei însă nu erau conștiente de acest lucru. Horatia și Frederica flecăreau ca o pereche de veverițe, nebăgând în seamă urechile ciulite ale însoțitoarei. Ca de obicei, conversația alunecă spre bârfă, astfel încât Caroline nu adăugă nimic la amestecul de aluzii viclene și la sunetele de uimire în privința metehnelor celorlalți.

În plus, nu putea să strecoare vreun cuvânt ambiguu. Prietenele ei se distrau pe cinste. Și, oricum, nu avea chef să intre în vorbă.

Nu acum, când simțul teribil al datoriei lui Lawrence Sinclair o rodea pe interior.

– Oh, vai de mine, ai observat noua pelerină frumoasă a lui Penelope Braithwaite? izbucni Frederica, fără să aștepte vreun răspuns. Era cea mai drăguță, în nuanțe palide de galben, cu aplicații de dantelă Vandyke la gât și pe mâini. Ba chiar era mai multă la manșete. Le ador! Chiar sunt cele mai stilate forme de aplicații, nu? Frederica făcu o pauză bine-venită pentru a respira și apoi oftă. Rochia domnișoarei Braithwaite e pur și simplu divină.

– E la fel ca a mea, gâsculițo, se încruntă Horatia.

– Oh! Frederica se întoarse și se uită rapid la îmbrăcămintea Horatiei. Așa este. Nu am observat, dar... nu cred că sunt tocmai la fel, nu? Chiar dacă materialul și culoarea sunt asemănătoare, rochia ta are dantelă belgiană, nu Vandykes.

– E o diferență așa de mică încât nu contează, rosti Horatia morocănoasă.

Caroline era sigură că prietena ei știa asta, fiindcă se inventase un mecanism care aplica automat dantela din Bruxelles, decorarea era mai ieftină decât aplicațiile Vandykes.

– Domnișoara Braithwaite sigur a plătit mai mult pentru rochie ei. În afară de acel mic detaliu, rochiile seamănă ca două picături de apă.

– Da, dar... spuse Frederica, căutând cuvinte de consolare, culoarea asta te pune în valoare mai mult pe tine, dragă Horatia.

– Nu-i așa? se făli Horatia un pic. Chiar cred că ar trebui să-i spună cineva să nu mai poarte galben. Pe cuvânt, ar fi o amabilitate. Nuanța aia îi dă o paloare îngrozitoare și, sincer, dacă aș fi în locul ei, aș vrea să știu și aș binecuvânta numele celei care mi-ar spune asta.

„În același fel în care ar binecuvânta pe cineva care i-ar spune că are o bubă pe nas."

– Serios, toată povestea asta a fost o pacoste. Rochia aia mi-a stricat toată după-amiaza. Horatia rupse o ață care îi ieșea dintr-o manșetă. Dacă nu era atentă, putea să rupă tot șirul de mici cusături. Cum am zărit-o pe domnișoara Braithwaite, nu am mai putut să mă uit la nici o pictură.

– De ce? întrebă Caroline, hotărând că ar trebui să pară interesată. Era ce aștepta de la ea prietena ei. În plus, făcând ceva obișnuit, își putea lua gândul de la nefericitul domn Sinclair și de la extremul lui simț al datoriei.

– A trebuit să mă asigur ca nu cumva să mă întâlnesc cu Penelope, evident, explică Horatia. Mi-am petrecut tot timpul strecurându-mă de la un grup la altul, încercând să mă asigur că eu și domnișoara Braithwaite nu sfârșim stând una lângă cealaltă. Horatia scoase un oftat lung de suferință. Ce ar fi crezut oamenii dacă ne-ar fi văzut una lângă cealaltă?

– Că mergeți la aceeași croitoreasă? sugeră Caroline.

– Oh, ai dreptate! Cineva ar trebui tras la răspundere. Acest dezastru cade pe umerii lui *madame* Fournier. Eu și mama sigur o să îi spunem vreo două vorbe. Dacă ea crede că poate să coasă aceeași rochie pentru două doamne, atunci a încurcat-o...

Caroline nu mai ascultă urmarea. Cuvintele lui Lawrence Sinclair încă aveau un ecou puternic în mintea ei.

„Dacă ar fi o persoană pe care o prețuiesc, ale cărei opinii ar conta pentru mine, sigur mi-aș da silința să îi confirm așteptările."

Părinții ei aveau speranțe mari pentru ea. Iar mama și tatăl ei erau importanți pentru ea. Caroline îi adora. Poate asta era problema. Nu voia să le provoace neplăceri. Chiar nu voia.

Încă de când era copil încercaseră să o facă să le respecte noțiunile legate de ceea ce însemna să fii o lady. Când împlinise 13 ani, zilele ei de hoinăreală prin grădină pentru a aduna albine în borcane sau

pentru a se strecura pe acoperiș să se uite la stele fuseseră întrerupte brusc. Se așteptau ca ea să dezvolte calitățile unei lady. În acel scop, angajaseră o droaie de profesori specializați, astfel încât Caroline să fie „pregătită".

– Este, îi explicase mama ei, un program pentru a-ți îmbunătăți conduita, ținuta și, în general, pentru a avea toate calitățile necesare pentru viitorul tău.

Ceea ce însemna că acea pregătire avea să-i îmbunătățească șansele de a deveni o partidă strălucită, deși nu se vorbea explicit despre asta. Doar se presupunea că mariajul, viața domestică și nașterea copiilor îi erau sortite în viitor.

Procesul de perfecționare implicase, printre altele, ore după ore de cântat la pian. În anii trecuți, învățase bazele claviaturii și se bazase pe faptul că putea fi mai mult sau mai puțin fidelă partiturii muzicale. Dar noul ei maestru așteptase mai mult de la ea decât să cânte pur și simplu. El se așteptase ca ea să facă muzică.

– După mai multe săptămâni în care nu am obținut cine știe ce îmbunătățire, le spusese părinților plin de regret, cântatul lui Lady Caroline e tot oribil. Am putea să-l descriem drept o bătaie severă a urechilor, dar numai dacă te simți generos.

După asta, Lord și Lady Chatham hotărâseră că abilitățile ei muzicale aveau să atragă atenția înaltei societăți din motive greșite. Orele lungi la pian se încheiaseră. La vârsta ei, deja se considera că era prea mare să înceapă lecțiile de vioară.

Atât Caroline, cât și profesorul ei de pian fuseseră mulțumiți. La fel și înalta societate. O debutantă fără talent muzical care să nu mai fie mânată de la spate și să le provoace suferință putea fi socotită o binecuvântare.

Apoi mama ei decisese să o învețe pe Caroline arta domestică a cusutului. Era distracția unei femei să poată dovedi că era și creativă, și practică. Dacă stăpânea arta cusutului, o femeie născută într-o familie bună nu avea nimic de pierdut, cu condiția să nu fie plătită pentru asta.

Oricum, *nimeni* nu ar fi putut-o plăti pe Caroline pentru cusutul ei. Reușea doar cusături strâmbe, să aibă degete înțepate și cămăși însângerate. Ca să mai scape de spălat și de cheltuielile pe bandaje, încetară și lecțiile de broderie.

Erau totuși câteva lucruri femeiești la care Caroline se pricepea de minune. Vorbea fluent franceză și, mulțumită lecțiilor private cu Teddy, citea în latină destul de bine. Era o dansatoare sprintenă, dar numai pentru că îi plăcea. Până la 14 ani, se descurca onorabil la servitul ceaiului.

Când împlinise 16 ani, părinții ei păruseră că renunțaseră la orice materii suplimentare. Tot ce se putuse face se făcuse. Caroline era considerată o tânără plăcută, era sortită unei căsătorii favorabile.

Dacă ar fi fost după tatăl ei, i-ar fi găsit deja o partidă strălucită. Însă mama ei îl încurajase să îi permită un sezon orbitor. În timpul vârtejului de baluri și de cine, Caroline avea cu siguranță să se îndrăgostească de un domn potrivit.

Până la urmă, fiica prezentabilă a unui conte, cu o avere care te lăsa cu gura căscată, nu avea să reziste prea mult pe lista căsătoriilor așteptate.

– Atâta vreme cât nimeni nu îi cere să cânte la pian, spusese tatăl ei iritat înainte să îi permită contesei să meargă pe calea asta.

Totul ar fi putut merge conform planului dacă, la scurt timp după ce Caroline fusese prezentată în societate, nu ajungea la una dintre lecturile doamnei Birdwhistle despre bucuria călătoriei de una singură. Libertatea, aventura, ideea de a vedea lumea așa cum frații ei aveau s-o facă într-o bună zi fusese foarte atrăgătoare; nimic nu se mai putea compara cu asta în imaginația lui Caroline.

Era ca și cum în ziua aceea sufletul ei se înaripase. Nimeni nu îl mai putea vârî înapoi în cușcă.

– Cu domnul Sinclair, nu? Faptul că Horatia menționase groaznicul nume al acelui bărbat o smulse din visare. Ambele prietene se uitau la ea întrebătoare, așteptând să le povestească despre dialogul cu bărbatul acela îngrozitor.

– Ne-am salutat în treacăt.

– Scuză-mă, dar a fost mai mult de atât, zise Horatia. Practic, v-ați plimbat împreună prin toată sala, după care ați poposit în fața unui tablou, într-un colț, pentru o conversație privată.

Caroline se încruntă.

– Credeam că nu ai slăbit-o din priviri pe Penelope Braithwaite toată după-amiaza.

– Oricare ar fi frământările mele personale, ce prietenă aș fi fost dacă nu mi-aș fi luat un moment sau două să-ți port de grijă?

Horatia se uită la ea cu viclenie. Ei bine, despre ce ați tot vorbit tu și clar necomunicativul domn Sinclair?

– Nu am vorbit așa de mult.

– A durat cel puțin o jumătate de oră. Am auzit cum clopotele bisericii din apropiere au bătut ora, sfertul și jumătatea de oră înainte să vă despărțiți, spuse Horatia. Ba chiar s-ar putea să fi fost mai mult pentru că nu am prins exact momentul în care v-ați întâlnit. *Cum* v-ați întâlnit?

– Am făcut cunoștință în salonul tatei acum câteva săptămâni, zise Caroline. După cum știți, căci ați fost acolo.

Horatia își dădu peste cap ochii ei căprui.

– Azi, la expoziție, doar știi ce voiam să spun.

– Te rog, Caro! Domnul Sinclair părea așa de bucuros când mergeați alături! Vai, chiar cred că formați un cuplu încântător și... Freddie se opri brusc. De ce te încrunți așa?

– Da? Probabil de la soare.

Caroline se uită lângă ea, apoi la însoțitoarea ei și observă că ochii Annei erau întredeschiși. Nu era momentul potrivit să redea conversația ei neliniștitoare cu domnul Sinclair.

„Mai bine zis cu integrul și otrăvitor de bunul domn Sinclair."

Imediat ce formulă asta în minte, știu că nu era o caracterizare potrivită. Nu era vorba despre faptul că el era așa de bun, ci despre cât de rău se judeca ea însăși.

– Așteptăm, Caro, o zori Horatia. Spune-ne despre domnul Sinclair!

– Doar dacă vrei să tragi un pui de somn. Individul nu e sufletul petrecerii.

Nici asta nu era complet adevărat. Caroline nu se plictisise defel în timp ce vorbise cu domnul Sinclair. Când el îi povestise despre perioada petrecută în Franța, fusese teribil de atrasă de el. Era un suflet sensibil într-un corp de luptător. Iar în ce privea restul conversației, era dificil să fii și plictisită și iritată în același timp.

– Dar tu, Freddie? Ți-a plăcut la expoziție?

Frederica zâmbi cu toată fața.

– Oh, m-am distrat de minune! Și nu o să ghiciți peste cine am dat. Nu, niciodată, chiar niciodată. Nici într-un milion de ani.

– Din moment ce nu avem atât timp, zise Horatia sec, poate că ar fi mai bine să ne spui tu.

– Bine. Eu îmi vedeam de treaba mea și mă uitam la un tablou frumos de Reynolds. Era unul nou sau nu chiar nou cel recent descoperit de moștenitorii lui, spuse Frederica, vorbind încă lent. Apoi parcă cineva țipă și imediat se grăbi să-și pună gândurile pe tavă: Nu e Sir Joshua cel mai bun pictor englez al timpurilor noastre? Sigur, mă refer la perioada de dinaintea noastră. A murit de ceva vreme, mare păcat, dar picturile îi supraviețuiesc, nu-i așa? Și nu vă place cum personajele din picturile lui par că se uită la tine? Pe cuvânt, jur că ochii ăia te urmăresc...

– Freddie, bați câmpii, o întrerupse Horatia. Cu cine te-ai întâlnit?

Frederica se uită mai întâi la una, apoi la cealaltă.

„Ca să fie sigură că suntem atente." Caroline se uită pe furiș la Anna, care deschisese ochii și era atentă la ce rostea Frederica.

– Era Lord Rowley, anunță ea cu aceeași frivolitate pe care ar fi avut-o dacă ar fi dat peste prințul regent în fața ochilor scrutători ai tabloului lui Reynolds.

– Serios? Fie și în acea mulțime de oameni, Caroline fu surprinsă că nu îl zărise pe Oliver acolo. Până la urmă, îi plăcuse de prietenul fratelui ei când fusese mai tânără. Dar, ca să fie sinceră, după ce petrecuse o jumătate de oră cu domnul Sinclair, nu mai vedea exact bine. Nici nu știam că Rowley e în oraș. Edward spunea că a plecat la moșia lui de la țară după s-au despărțit la Wapping Dock.

– Am crezut că Lord Bredon a zis că avea o întâlnire, replică Horatia.

– Poate că întâlnirea a avut loc la el pe moșie, zise Caroline încă bosumflată că Oliver nu se obosise să își facă apariția la casa Lovell după ce se întorsese din marele său tur.

Întotdeauna povestea pățanii amuzante, iar cele care se petrecuseră în Nisa ori în Napoli ar fi fost chiar mai incitante decât cele obișnuite.

– Acum că tatăl lui nu mai este, Rowley are obligații de viconte, nu-i așa?

– Ei bine, oriunde a fost, acum e în oraș, spuse Horatia. Așa că spune-ne, Freddie, ți-a zâmbit și și-a înclinat pălăria spre tine?

– Oh, da, chiar așa a făcut. Frederica încuviință de câteva ori din cap ca să-și întărească spusele. A fost foarte potrivit pentru că deja ne cunoscuserăm, înțelegi.

– Serios? Horatia îi aruncă o privire pe sub sprâncene. Când?

– Înainte ca el și Lord Bredon să plece în călătorie. Rămăsesem la Caro peste noapte, iar Lord Rowley a venit să-l ia pe Lord Bredon să meargă împreună spre corabie și...

– Așa că a fost îndeajuns de politicos să își amintească vag despre tine așa, în trecere? zise Horatia.

– Oh, nu! clătină Frederica din cap.

– Rowley nu a fost politicos cu tine? întrebă Caroline.

Chiar dacă Oliver era sau nu prietenul lui Teddy, chiar dacă îl plăcuse sau nu în trecut, dacă Lord Rowley nu fusese respectuos cu prietena ei, intenționa să îi zică vreo două cu prima ocazie.

– Nu, nu! A fost un gentleman desăvârșit, o asigură Frederica, dar nu și-a amintit deloc vag despre mine. Lord Rowley știa exact cine sunt, cine e tatăl meu și unde ne-am cunoscut. Și nu am vorbit în treacăt pentru că el... Ei bine, m-a întrebat câte ceva și am vorbit aproape toată după-amiaza! Cred că au trecut ore pentru că a plecat de lângă mine doar când i-am zis că a venit timpul să mă întâlnesc cu tine și cu Horatia ca să mergem împreună acasă.

– Ce Dumnezeu ați găsit de vorbit toată după-amiaza? întrebă Caroline, fără să îi pese dacă însoțitoarea ei auzea detaliile savuroase.

Dacă Anna ar fi fost atentă, ar fi știut deja că Freddie își petrecuse o bună bucată de vreme cu Lord Rowley la expoziție.

– La început, s-a oferit să mă însoțească prin sală și să-mi povestească despre tehnici de pictură, școli și lucruri din astea. În general, mi-a explicat câte ceva despre lucrările pe care nu le înțelegeam.

– Da, asta *ar putea* să dureze ore, mormăi Horatia îmbufnată.

Frederica nu păru să bage de seamă meschinăria din remarca prietenei sale și continuă senină:

– Lord Rowley văzuse o grămadă de muzee minunate în timpul călătoriilor lui, vedeți voi, și putea să numească artistul doar uitându-se la tablou și fără să citească plăcuța cu numele. Atât e de deștept!

– Rowley a fost dintotdeauna isteț, spuse Caroline, amintindu-și de belelele în care obișnuia să-l atragă pe Teddy și cum reușea de obicei să iasă basma curată. Cum era? Ți s-a părut schimbat?

– E la fel de arătos dacă asta întrebi, răspunse Frederica și își puse imediat palma la gură când își dădu seama că Anna era atentă

la conversația lor. Bineînțeles, nu am apucat să-l cunosc prea bine înainte să plece, așa că...

– De fapt, prima voastră întâlnire a durat una sau două secunde, spuse Horatia.

Caroline se uită la ea tăios, întrebându-se dacă Horatia simțea și ea o *afecțiune* secretă pentru elegantul viconte.

Ignorând faptul că fusese întreruptă nepoliticos, Frederica își continuă povestea, placidă ca o rață pe baltă:

– Nu pot să îmi dau seama dacă și-a schimbat firea după călătorie. Dar, deși Lord Rowley a fost foarte plăcut azi, pare să fie genul melancolic, meditativ. Se uita la tablou și doar ofta. Era limpede că arta îl afecta profund, oricine putea deduce că are suflet mare. Și văzând cât de bronzați sunt fratele tău și domnul Sinclair, m-a surprins să-l văd pe Lord Rowley așa de palid.

– Oliver a avut dintotdeauna o piele mai deschisă la culoare, zise Caroline. Se potrivește cu părul roșu al celor din familia Rowley.

– Da, însă era mai palid decât mi-l aminteam. Sigur, poate pentru că a fost atent să poarte întotdeauna pălărie. Asta trebuie să fie, continuă Frederica și încuviință din cap satisfăcută. Am o verișoară în Surrey care e roșcată – dacă nu poartă bonetă de fiecare dată când iese din casă, pielea ei prinde o nuanță terifiantă de stacojiu. Apoi face bubițe și se cojește.

Caroline se strâmbă din pricina acelui gând neplăcut. Apoi îi trecu prin cap altul și mai rău.

– Vai de mine, să sperăm că nu e cazul lui Oliver! Se spune că tuberculoza te face așa de palid. Nu avea cum să ia boala în timpul călătoriei.

– Dar ce minunat ar fi! E la modă acum, știi, zise Horatia. Până și Lord Byron spune că, dacă mori de boala asta, ai suferit nobil și ai murit ușor, dar cu o durere profundă.

– Nobilă sau nu, suferința nu mi se pare în regulă, observă Frederica.

– Asta pentru că nu ai nici pic de romantism în oase, replică Horatia. Se știe prea bine că, dacă suferi de tuberculoză, ești văzut ca interesant, artist și inteligent.

„Și mort mai devreme sau mai târziu", se gândi Caroline, dar nu mai spuse. Departe de ea gândul de a-l contrazice pe Byron.

– Stați, că mai e ceva, continuă Frederica, roșindu-se până în vârful urechilor. Înainte să plecăm, Lord Rowley m-a întrebat dacă plănuiesc să merg și eu la balul lui Lord și Lady Frampton.

– Te duci, nu? întrebă Horatia.

– Da, bineînțeles. Mergem toate, Horatia, îi aminti Caroline. Am dat comandă de rochii la *madame* Fournier, îți amintești?

– A, da, așa e. Ultimul retuș e programat mâine. Horatia își ridică privirea spre cer. Cum Dumnezeu am uitat de un eveniment care necesită o rochie nouă?

– Acum cine e gâscă? întrebă Frederica, marcând un punct împotriva Horatiei pentru prima dată de când fetele începuseră să poarte corset. Apoi, ca să îmblânzească situația, adăugă dulce: Probabil confuzia cu rochia lui Penelope Braithwaite încă te derutează în privința lui *madame* Fournier. Oricum, am păstrat cele mai incitante vești la sfârșit. Lord Rowley m-a implorat să îi trec numele pe carnețelul meu de dans. Pentru vals, adăugă ea cu subînțeles. Nu e delicios?

– Ia te uită! spuse Caroline, încercând să nu pară prea surprinsă.

În orice companie ar fi fost, Oliver fusese dintotdeauna ca un far, atrăgând oamenii spre el fără nici un efort. Frederica era foarte dulce și plăcută, dar oamenii tindeau să o ia la goană când începea cu ploaia ei de cuvinte. Înainte să plece în călătorie cu fratele ei, Rowley făcuse ravagii prin înalta societate, lăsând în urma lui o grămadă de inimi frânte. Pentru binele lui Freddie, Caroline spera că Oliver se maturizase în timp ce hoinărise pe continent și învățase să aibă grijă și de alții.

– Dacă te-a invitat la vals, atunci Lord Rowley vrea să își petreacă întreaga seară cu tine, spuse Horatia încântată.

Frederica avea să fie agitată pentru că sigur era încântată de atenția lui Rowley. Asta însemna că avea să flecărească de la supă la budincă.

Caroline spera că urechile lui Rowley aveau să reziste.

Capitolul 6

Pot să liniștesc un cal speriat doar cu glasul meu. Evident, când vine vorba de o doamnă temătoare, e nevoie de mai mult.

Lawrence Sinclair, care își dorea să fi fost mai atent
când Lord Rowley îl încântase lăudându-se
cu numeroasele lui cuceriri

Lawrence o urmărise pe Lady Caroline după ce plecase de lângă el. Pașii ei erau așa de mari încât punea la încercare cusăturile rochiei. Dacă și-ar fi dorit să o supere, ar fi reușit din plin, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu avea nici o idee cum o jignise!

Din nefericire, nu avea timp să ghicească. Lawrence simți o mână pe umăr. Apoi o voce familiară spuse:

– Se pare că doamna se grăbește să renunțe la compania ta, prietene.

– Ce drăguț din partea ta, Rowley, să observi asta. Lawrence nu se întoarse spre el. Nu voia să o piardă din ochi pe Lady Caroline până când nu dispăru în puhoiul de oameni. Chiar și apoi zări din când în când cum se înălța pana ei de pe boneta albastră până când ieși pe ușa dinspre sala de expoziții.

– Dacă nu mă înșel, continuă Rowley, femeia care a luat-o la goană de lângă tine era Lady Caroline Lovell.

Lawrence încuviință din cap.

Rowley chicoti.

– Fii atent, omule! Vrei să prinzi luna.

– Nu vreau să prind nimic, spuse Lawrence, deși adevărul era că i-ar fi plăcut să o ia de mână. Doar vorbeam.

– Exact, zise Rowley sec. Din experiența mea, *doar* vorbitul face femeile să o ia la sănătoasa.

Lawrence se întoarse și porni pe lângă șirul lung de picturi. Spre consternarea lui, Rowley îl urmă.

– Credeam că petreci ceva timp la țară, spuse Lawrence.

– Așa credeam și eu, dar știi câte dimineți în care să se trezească din pricina unui cocoș îi trebuie unui om înainte să o ia razna?

– Sunt moduri mai rele de a te trezi. Îi veni în minte sunetul strident al trompetei care anunța trezirea. Un cocoș nu era nimic în comparație cu asta. De fapt, sunetele de dimineața devreme din Ware – scârțâitul fântânii din curte, freamătul servitorilor care se îmbulzeau în cămărușele lor și chiar sunetele păsărilor, inclusiv un cucurigu, erau amintiri plăcute din copilărie. Dar nu avea nici un chef să se întoarcă la țară. Nu atâta vreme cât Lady Caroline se afla în Londra. Nu ți-a plăcut acasă?

– Rowley End nu se compară cu Parisul. Dar ai dreptate. Plănuiam să mă retrag la țară câteva luni. Cu toate astea, mi-am dat seama că aerul de țară nu e de acord cu mine. Trase adânc aer în piept câtă vreme trecu pe lângă ei un grup de domnișoare. Dă-mi în fiecare zi parfumul unei femei și rabd până și mucegaiul Londrei! Când Rowley se întoarse spre Lawrence, nu zâmbea, ci mai degrabă rânjea. Așa că mi s-au schimbat planurile.

Chiar dacă Rowley avea dreptul la un loc în Camera Lorzilor, nu prea îi păsa de politică. Din câte știa Lawrence, nu era implicat nici în afaceri. Întreaga lui avere era legată de moștenirea familiei. Spre deosebire de el, unchiul lui Lawrence avea putere. Pe lângă câștigul obținut din domeniul care înconjura conacul Ware, contele conducea o companie de corăbii, o bancă și cel puțin o fabrică de bumbac. Lord Ware își ținea sub strictă observație toate bunurile. Dar Rowley, chiar și după ce peregrinase pe continent atâta vreme, părea mulțumit să își lase treburile de zi cu zi în mâinile administratorului său.

– Ce plănuiești să faci în oraș? întrebă Lawrence.

– Cât mai puține cu putință.

O altă pereche de debutante mlădioase și cu fețe proaspete trecură pe lângă ei. Rowley le făcu o plecăciune din cap, dar nu vorbi cu ele. Nu făcuse încă oficial cunoștință cu acele tinere, iar eticheta îl oprea să li se adreseze.

Lawrence spera că fostul său tovarăș de călătorie avea să urmeze eticheta acum că se întorseseră în Anglia. De-a lungul călătoriilor, Rowley își făcuse de cap, iar Lawrence se săturase să iasă din

scandalurile în care intrase din pricina lui Rowley. Până și Bredon, care îi era prieten din copilărie, ajunsese la limita răbdării.

– Mi se părea păcat să ratez sezonul când sunt atâția boboci pe cale să înflorească, zise Rowley, urmărind cu privirea mersul legănat al debutantelor.

– Amintește-ți că acum nu mai ești într-un bordel italian, îl avertiză Lawrence. Acestea sunt doamne de familie bună.

– Doamne de familie bună, care sunt pregătite să devină femei, pun pariu.

Rowley se uită de-a lungul sălii și ridică mâna într-un gest de rămas-bun către cineva. Lawrence îi urmări privirea și o zări pe una dintre prietenele lui Lady Caroline, cea mai amabilă, cum îi flutură și ea din degete.

– Cine sunt eu să le descurajez căutarea feminității? rosti Rowley și se întoarse cu fața spre Lawrence. Auzi, Sinclair, ai cumva o liră sau două?

– De ce?

– Nu prea am bani și...

– ... și e aici cineva căruia îi datorezi o sumă frumușică, continuă Lawrence.

Era o poveste mult prea familiară.

– De fapt, chiar așa este. Ar fi trebuit să te angajăm ca ghicitor. În două săptămâni, am fi înotat în bani, spuse Rowley. Îl vezi pe domnul acela înalt, lângă tabloul lui John Constable? Nu, nu fi așa de direct! Dă dovadă de discreție!

Lawrence se uită în direcția pe care o indicase Rowley fără să își miște capul. Individul cu pricina arăta impresionant. O doamnă îmbrăcată la modă era la brațul lui, iar el avea un baston cu mâner argintiu strălucitor. Evident, un gentleman.

Și nu prea se cuvenea să nu-i plătești datoria unui gentleman.

– Și așa zici, o liră sau două ca să-ți plătești datoria?

– Nu, de fapt îi datorez cam 50 de lire, dar eu am opt și, cu cele două de la tine, pot să-i dau azi zece, spuse Rowley zâmbind, dar nu și cu privirea.

– Nu am zis că o să-ți împrumut.

– Dar o să-mi dai. Te știu, Sinclair. Nu reziști șansei de a mă ajuta. Te face să te simți încrezător și virtuos.

Lawrence își încrucișă brațele la piept.

– Nu și de data asta.

Lui Rowley îi dispăru zâmbetul.

– Dar trebuie!

– Singurul lucru pe care *trebuie* să îl fac e să respir. Și ceea ce *o să fac* e să plec. O zi bună! Lawrence se întoarse și se îndepărtă câțiva pași, dar Rowley se grăbi după el, potrivindu-și pasul cu al lui.

– Nu, așteaptă! strigă, și bărbatul îl prinse de braț.

Lawrence se uită la mâna de pe umărul lui și apoi la Rowley. Avea o privire în care se citea prea mult avertizarea, așa că vicontele se trase înapoi imediat.

Lawrence avea un temperament violent.

Oamenii care îl văzuseră în acțiune pretindeau că era foarte controlat. Dar el doar se controla pentru că știa de ce era capabil. Era un butoi de pulbere. Când era serios provocat, exploda. Trăsătura aceea îi prinsese bine în armată. Ca un viking fioros, era o teroare în bătălie, dar ținutul în lanțuri și în ascunziș al acestui luptător necesita mult control și cumpătare în viața civilă.

– Uite, Sinclair, o mână o spală pe alta. Trebuie să fie ceva ce îți dorești. Tonul lui Rowley deveni lingușitor. Ceva ce pot face pentru tine.

„Lui Rowley chiar îi era frică de gentlemanul ăla și de bastonul lui."

– Acum că zici, s-ar putea să fie ceva, spuse Lawrence. Doamna aceea căreia i-ai zâmbit în sală....

– Trebuie să fii mai clar, ridică Rowley din umeri. Zâmbesc multor femei.

– Mă refer la prietena lui Lady Caroline.

Rowley încuviință din cap în semn de recunoaștere.

– Ah, da! Aceea este domnișoara Frederica Tilbury. O fată drăguță. Cu o avere monstruoasă. Chicotește prea mult, dar nu poți să le ai pe toate.

– Despre ea vorbesc. Lawrence se apropie mai mult și se uită în ochii lui Rowley. I se spusese că, dacă vorbea mai încet, glasul îi suna și mai amenințător. Așa că Lawrence scăzu vocea într-un șoptit răgușit. Vreau s-o lași în pace.

Rowley se dădu în spate și pufni, dar se feri de privirea lui.

– Ai pus ochii și pe ea, și pe sora lui Bredon?

– Nu. Dar nu vreau ca domnișoara Tilbury să fie rănită. Nu avea sens să își nege interesul față de Lady Caroline. Inima îi fusese furată.

– Te asigur, Sinclair, spuse Rowley, devenind brusc serios, că, dacă o să mă mai apropii de domnișoara Tilbury, o să fie cu cele mai onorabile intenții.

– Asta înseamnă că e în siguranță. Tu nu ai recunoaște o intenție onorabilă nici dacă te-ar mușca de fund. Lawrence își vârî mâna în buzunarul de la piept al jachetei și scoase câteva monede. Ia-le și gata cu asta! M-am plictisit să mă uit la tine.

– Și mie mi-a făcut plăcere să ne revedem, prietene. Lingușitorul fermecător se întorsese în plină forță. Rowley ascunse monedele în buzunar și bătu ușurel cu palma peste ele. Asta o să îmi dea timpul necesar să îmi plătesc toată datoria. Și *o să te plătesc.*

Lawrence râse batjocoritor.

– Ziua în care o să se întâmple asta chiar că o să fie de pomină.

– Râzi tu, dar așa o să fie. Când nu m-am ținut eu de cuvânt?

– Nu pot să număr așa de mult.

Rowley râse și îl bătu din nou pe umăr, de parcă erau prieteni din fașă. Devenea un obicei iritant. Lawrence îl tolerase pe Rowley de dragul lui Bredon. Dacă nu ar fi fost în public, probabil că l-ar fi culcat la pământ cum se cuvenea. Pumnul lui îl mai țintise de câteva ori în trecut pe Lord Rowley. Poate că acum i-ar fi servit să-i mai dea o lecție despre maniere.

Lawrence întinse o mână spre umărul lui Rowley și îl strânse. Pentru oricine trecea pe lângă ei, gestul ar fi putut arăta ca un rămas-bun afectuos între prieteni. Doar dacă nu observa cum buzele vicontelui se strângeau și deveneau palide.

– Am încredere că mă pot baza pe promisiunea pe care ai făcut-o, spuse Lawrence atât de încet încât numai Rowley îl auzi.

– Să ți-i dau înapoi? Rowley tresări când Lawrence îl strânse mai tare. Sigur. Nu o să dau greș.

– Păstrează banii. Lawrence îi dădu drumul. Mă refer la promisiunea în privința domnișoarei Tilbury.

Rowley făcu ochii mari.

– Nu o să uit, Sinclair. *Pe asta* poți conta.

*

După ce se despărți de Rowley, Lawrence dădu peste Bredon, care se plimba pe lângă ieșirea din sala de expoziție.

– După ce tot umbli? îl întrebă Lawrence. Casa Somerset are așa de puțini ușieri încât au fost nevoiți să angajeze și lorzi?

– Nu. Am hotărât că, dacă motivul principal de a ajunge la expoziția ăsta e să fii văzut, atunci ăsta e cel mai bun loc în care să fiu, spuse Bredon. Toată lumea trece prin ușile astea mai devreme sau mai târziu, așa că nu o să fiu nevoit să particip la conversații despre datul cu pensula și culorile de pe paletă.

– Și nu ai fi putut împărtăși cu mine strategia asta?

– Îmi pare rău, bătrâne. În cazul expozițiilor de artă, fiecare e pentru el, zise Bredon. Dacă mai văd alt portret împopoțonat al vreunui lord mort sau alt peisaj în ceață, o să îmi dau și eu duhul.

Lawrence înțelese. Muzeele și galeriile de artă erau în regulă, dar nu se puteau compara cu viața adevărată. Goana atâtor suflete care se intersectau, neascultătoare și efervescente, nu putea fi redusă la o pânză fără adâncime.

El și Bredon merseră spre grajdul din apropiere unde îi așteptau caii.

– Azi am învățat ceva nou despre tine, Sinclair.

– Cum e posibil? Am călătorit împreună luni întregi. Mă știi deja mai bine ca oricine altcineva.

– Și mai am de învățat. De pildă, ai un dar neobișnuit de a o agita pe sora mea.

– Ai vorbit cu Lady Caroline?

– Pe scurt, în rolul meu de ușier, rânji Bredon. Când s-a strecurat pe lângă mine, am întrebat-o dacă te-a văzut în galerie.

– Ce a zis?

– Că a văzut prea mult. Jur că avea niște mici fuioare de fum ieșind din urechi. Până la urmă, a fost un lucru bun că a plecat.

– De ce?

– Nu vrem ca toată expoziția să ia foc, nu? chicoti Bredon. Ce i-ai spus de a provocat-o în asemenea hal?

– Nu am provocat-o. Lawrence se gândi la conversația lor. Nu, chiar nu își putea aminti nici un cuvânt sau vreun gest care i-ar fi putut stârni supărarea. I-am cerut să îmi arate pictura ei preferată.

– Ah! Asta trebuie să fi fost. Femeile urăsc când un bărbat se arată interesat de opinia lor. Bredon îl plăti pe îngrijitorul care se ocupase

de cai și încălecară. Dar nu te îngrijora, Sinclair! Adu-ți aminte de Virgiliu: „O femeie e capricioasă și schimbătoare".

Lawrence citise foarte puțin din Virgiliu și nu-i simțise lipsa niciodată. Până acum. Își dori să aibă mai multă înțelepciune, deși nu părea că poetul făcuse vreo afirmație cutremurătoare. Ce înțelepciune era în a spune ceva evident?

– Schimbătoare. Lawrence rosti cuvântul ca să-l testeze și i se păru potrivit. *Chiar* s-a descris ca o morișcă de vânt.

– Așa e Caro. E ca o furtună de primăvară. La supărare, lovește tare și rapid. Apoi, la scurt timp, se întoarce numai lapte și miere, debordând de bunăvoință pentru toată lumea. Probabil că i-ai atins un punct sensibil fără să îți dai seama, spuse Bredon în timp ce treceau pe lângă birjarii care așteptau la principala ieșire. Nu-i nimic. O să uite totul până la cină.

Lawrence nu era așa de încrezător, dar supărase deja un Lovell în acea zi. Nu avea sens să îl necăjească și pe al doilea, nefiind de acord cu el.

Îi făcu bine să călărească. Timpul petrecut pe cal îl ajuta întotdeauna să găsească un sens în lume. Imediat ce ajunseră la casa Lovell, Bredon avu chef de un joc de șah în bibliotecă. Rândașul le luă caii să-i îngrijească.

– O să mă îngrijesc eu de calul meu, dacă nu te deranjează.

Lawrence simțea întotdeauna că îi datora atenție calului pe care îl călărise.

– Cum vrei, dar nu zăbovi prea mult. O să așez piesele și o să cer să ne aducă ceai.

Așa că Lawrence rămase în grajd, cercetă copitele calului și îi perie spatele puternic și coastele. În timp ce îngrijea animalul, parcă își desfăcea nodurile din suflet. Când termină, se simți mult mai optimist în privința lumii în general și a lui Lady Caroline în special.

Lawrence avea din nou speranță.

Asta dură până când dădu peste domnul Price în holul de la baza scărilor principale.

– Ah, aici erați, domnule Sinclair. Majordomul ținea un platou de argint pe care se afla o singură scrisoare de culoarea smântânii. Era sigilată cu o picătură de ceară roșie și cu un blazon care părea important. A venit asta în lipsa dumneavoastră, domnule.

Lawrence îi mulțumi domnului Price și acceptă scrisoarea. O deschise și citi:

Lord și Lady Frampton au plăcerea de a-l invita pe domnul Lawrence Sinclair la balul ce are loc la ei acasă joia viitoare. Dansul începe la 10. Apoi urmează cina. Vă rugăm să confirmați participarea.

Lawrence oftă și se rezemă de perete. Era un dezastru de proporții biblice.

– Doriți să trimiteți un răspuns? întrebă Price.

– Nu știu ce să zic, spuse Lawrence.

– Ei bine, domnule, în general oamenii trimit fie o scrisoare de acceptare, fie regretele lor.

– Știu, domnule Price, spuse Lawrence țâfnos. Oare și servitorul credea că era un imbecil? Dar nu mă așteptam să se întâmple una ca asta.

– Hei, ce ai acolo? strigă Bredon de la etajul de deasupra.

– O invitație la balul lui Lord Frampton.

– Splendid! Bredon coborî scările și își frecă mâinile. Mesagerul așteaptă un răspuns, Price? Când majordomul încuviință din cap, Bredon continuă: Atunci trimite complimente și confirmarea din partea domnului Sinclair.

– Prea bine, milord.

Majordomul făcu o plecăciune și se retrase.

Lawrence îl întâlnise pe Lord Frampton la clubul White și jucase cu el câteva mâini de whist, dar nu crezuse că îl impresionase așa de mult pe acel domn.

– Ai vreo legătură cu asta?

Bredon ridică din umeri.

– S-ar putea.

– Mi-aș fi dorit să nu o faci.

– Cum să nu strecor un cuvânt bun la urechea potrivită în favoarea prietenului meu? spuse Bredon încruntându-se nedumerit. Toată familia merge, până și mama și tata. Nu ar fi fost potrivit să te las aici singur să-ți numeri degetele.

– Chiar ar fi fost drăguț din partea ta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

– Pentru că eu... Lawrence clătină din cap. Nu avea sens. Nu ar fi contat că era în mod constant politicos sau că știa ce furculiță să folosească. La un bal, nu conta că respecta părerile celorlalți, așa cum se aștepta de la el înalta societate. Singurul lucru important era că nu își însușise niciodată eticheta unui gentleman asociată îndeobște cu cei născuți în familii bune. Bredon, spuse el și oftă, nu știu să dansez.

Capitolul 7

Mama spune că a fi o lady înseamnă să îți controlezi comportamentul astfel încât cei de lângă tine să se simtă confortabil. E ca și cum ar spune că trebuie să îmi strâng corsetul așa de tare încât să nu mai pot respira numai ca să nu deranjez faldurile rochiei.

din jurnalul lui Lady Caroline Lovell

– Intră, strigă Caroline când auzi o bătaie ușoară la ușa camerei sale. Strecură cartea care îi conținea gândurile secrete în sertarul de sus al biroului și o încuie rapid. Apoi își luă privirea de la locul ascuns al jurnalului, la timp cât s-o vadă pe camerista ei cum își ițește capul de după ușa deschisă. Mai avem cam o oră până la gongul care anunță să ne îmbrăcăm. Ce e, Alice?

– Îmi cer scuze, milady.

Camerista făcu o scurtă reverență. Caroline încercase să o facă să renunțe la acest obicei, spunând că nu are rost să mențină o postură oficială. După ce Alice făcea atâtea pentru ea, de ce să adauge o reverență superficială care avea să-i afecteze genunchii până la urmă? Cu toate astea, înainte să vină în casa Lovell, Alice slujise la văduva unui marchiz care ținea la reguli. Chiar dacă acum era slujnica unei stăpâne mai puțin exigente, Alice refuzase să renunțe la obiceiul de respect.

– Excelența Sa vă solicită prezența la etajul al patrulea.

– Ce ciudat!

– Așa o fi, milady, dar vă imploră să vă grăbiți.

De când tatăl ei suferise o ușoară apoplexie în urmă cu un an, nu mai urca așa de multe scări decât dacă nu se putea altfel. Caroline nu-și putea închipui de ce contele dorise să viziteze spațiul cavernos de la etajul superior al casei. Nu era folosit decât când Lord Chatham găzduia o seară pentru mai mulți oaspeți care aveau loc în jurul unei

mese enorme sau în rarele ocazii în care mama lui Caroline îl convingea să țină un bal privat.

Dar asta nu explica de ce era nevoie de prezența ei imediată.

Cu toate astea, Caroline se ridică imediat să-i dea ascultare tatălui ei, urmată de Alice. Când ajunse la etajul superior, îl găsi acolo doar pe fratele ei, Benjamin. O șuviță de păr îi cădea de-a curmezișul capului. Se mândrea cu aerul de Byron de când terminase școala la Oxford.

Pe Caroline o mâncau palmele să i-o așeze la loc, dar știa că așa încerca el să arate ca un bărbat cu aer artistic și cu emoții puternice. Îl tachina adesea în privința asta, dar acum se întrebă dacă nu cumva Ben se confrunta cu aceleași sentimente, la fel ca ea. Pentru că era moștenitorul de rezervă, trebuia să-și găsească un rost dacă nu voia să se agațe de Bredon toată ziua.

Benjamin nu își ridică privirea de la vioara pe care o acorda.

– Ce e asta? întrebă Caroline. Mi s-a zis că mă așteaptă tata aici.

Ben se încruntă.

– Din ce știu eu, contele nu are nimic de-a face cu treaba asta. De fapt, dacă am păstra secretul, ar fi mai bine.

– Îmi cer scuze, milady, spuse Alice și iar făcu o scurtă reverență. Știu că am zis că Excelența Sa are nevoie de dumneavoastră, dar trebuia să fiu mai clară. Nu Lord Chatham v-a solicitat aici. Lord Bredon e cel care m-a pus să vă chem.

– Teddy e motivul pentru care sunt aici, spuse Benjamin în timp ce făcu o serie de arpegii complicate ca să-și încălzească degetele.

În timp ce lui Caroline îi lipsea, din nefericire, talentul la muzică, fratele ei Ben i-l compensase din plin. Fusese înzestrat dublu. În calitate de al doilea fiu, era sortit mai degrabă bisericii, dar până când nu își încheiase studiile la Oxford și nu era hirotonisit, Benjamin nu fusese în stare să studieze un tratat teologic. Nu dacă putea să pună mâna pe o vioară de concert.

– Mi s-a zis că e o chestiune urgentă, spuse Caroline.

– Așa este. Vocea lui Teddy se strecură dinspre hol. Apoi apăru în capătul scărilor trăgând de domnul Sinclair. Mai avem doar o săptămână.

– Pentru ce?

Teddy îi oferi unul dintre zâmbetele lui solare. Era o capcană, dar nu se putu abține să nu îi zâmbească și ea. Era fratele ei preferat, până la urmă. Apoi el zise:

– Trebuie să îl înveți pe Sinclair să danseze înainte de balul lui Lord Frampton.

– Nu avem destul timp. Caroline își stăpâni uimirea când auzi că o persoană care crescuse în casa unui conte ajunsese la vârsta asta fără să deprindă acel talent. Apoi își încrucișă brațele pe piept. Nu e posibil.

– Asta am încercat și eu să-i zic, spuse domnul Sinclair cu brațele puse la fel.

– Atunci suntem și noi o dată de acord, domnule, îi spuse ranchiunoasă Caroline. O săptămână nu e de ajuns. Îți trebuie ani întregi să stăpânești dansul.

– Nu are nevoie să-l stăpânească. Trebuie doar să nu se facă de râs prea rău. Iar tu o să fii o profesoară minunată. Tu, draga mea, ești unul dintre cei mai buni dansatori pe care i-am văzut, continuă Bredon. Sigur...

– Nu mai zice nimic! Știu când cineva vrea să mă lingușească, Teddy, ripostă Caroline, aruncându-i o privire lungă fratelui ei. În plus, a ști să faci ceva și a învăța pe altcineva să o facă sunt două lucruri tare diferite.

Teddy clătină din cap.

– Caro, ce s-a întâmplat cu tine? Nu credeam că ești genul care să fugă dintr-o provocare.

– Nu e corect, Bredon. Asta nu e o provocare, zise domnul Sinclair, luându-i apărarea. În armată îi spunem „o speranță cu slabi sorți de izbândă". O sarcină imposibilă. Nu ar fi trebuit să fiu de acord să încerc. Făcu spre Caroline o scurtă plecăciune din cap. Te rog să mă scuzi. Trebuie să le trimit lui Lord și doamnei Frampton regretele mele.

Iritarea lui Caroline față de el se risipi puțin. Bărbatul era sensibil, cavaler și dezgustător de decent în fața acelei situații. Oftă.

– Dacă refuzi invitația, nu o să mai primești nici una la vreun alt bal în sezonul ăsta.

– Ce bine ar fi!

Domnul Sinclair se întoarse și se îndreptă spre scări.

La început, ea intenționase să se folosească de apropierea de domnul Sinclair ca să-și irite părinții. Acum, când știa că el era mai mult decât capabil să o irite *pe ea*, nu mai părea un plan la fel de bun.

Dar, dacă petrecerea timpului cu un gentleman nepotrivit i-ar fi convins pe Lord și pe Lady Chatham să renunțe la visurile lor de căsătorie pe viitor, poate că asta merita. Și acest domn Sinclair nici cal, nici măgar era deosebit de nepotrivit.

– Stai! spuse Caroline.

El se opri și se întoarse cu fața spre ea.

– Nu pot promite succesul, continuă ea, dar o să încerc.

– Nu pot cere mai mult de atât.

Domnul Sinclair îi zâmbi sincer. Expresia aceea o surprinse. Nu îl mai văzuse făcând asta înainte. Îi transforma ochii negri din țintuitori în blânzi și primitori, iar asta îi schimba expresia dintr-odată.

„Bărbatul ăsta ar trebui să zâmbească mai des."

– Sunt la dispoziția ta, milady.

– Ce femeie nu-și dorește să audă asemenea cuvinte? spuse ea râzând.

O căldură stranie îi cuprinse pieptul, dar o ignoră. Nu era momentul să devină prea sentimentală din pricina cuvintelor dulci ale unui gentleman. Doar îi făcea o favoare lui Teddy. Și ei înșăși, odată ce vestea că își petrecea timpul cu domnul Sinclair ajungea la urechile părinților ei.

– Haide, să începem. Caroline se îndreptă de spate și luă o poziție formală, cu degetele îndreptate spre exterior. Din fericire, trebuie să înveți doar câțiva pași.

– Nu pare așa de greu.

Benjamin chicoti.

– Nu e. Trucul e să ții minte ordinea în care trebuie să-i faci.

– Nu e nevoie să adaugi înfloriturі, spuse Lady Caroline după ce repetaseră o vreme. Fără gesturi în plus, te rog!

– Așa o să fac. Devenit conștient de sine, Lawrence se chinui să își lase brațele să atârne de o parte și de alta. Simțea că erau prea lungi, de parcă și-ar fi putut scărpina genunchiul fără să se aplece. Nu mi-am dat seama că adăugam o înflorițură. Nu mă interesează să atrag atenția.

– Nici nu ar trebui.

– Omul se străduiește, Caro, zise Bredon de pe locul lui de lângă Benjamin, care îi acompania cu o melodie.

Lawrence se grăbi să o urmeze în făcuți înainte și înapoi, apoi laterali, de întoarcere și de plecăciune.

– Acel gest în plus, cum l-ai numit, era doar încercarea mea de a-mi păstra echilibrul la ultima întoarcere.

– Dacă îți micșorezi pașii, centrul tău de greutate o să se mențină, sugeră Lady Caroline. Adu-ți aminte, dansul ăsta se face în două linii paralele. O să fie dansatori pe fiecare parte. Dacă depășești linia, e posibil să îi lovești pe ceilalți.

– Hm... Nu aveam idee că dansul poate fi așa de agresiv.

– Până când să mă întâlnesc cu tine, domnule Sinclair, aș fi zis că nu e. Pași făcuți la timp și corecți, te rog! Nu e nevoie să tropăi. Imaginează-ți că ești într-o grădină și nu vrei să calci prea tare pe margarete.

În loc să-l facă să-și imagineze o grădină, pașii aceia înainte și înapoi îi aminteau lui Lawrence de lecțiile de scrimă. Cereau și ele un pas ușor. Hotărî să-și închipuie că avea o floretă în mână.

– Da, așa, zise Lady Caroline. Mai bine.

– Mi-aș dori să nu te arăți așa de uimită.

– Iar eu mi-aș dori să nu mai începi cu piciorul greșit – nu, nu, celălalt –, dar nu le putem avea pe toate, nu?

După un început dificil, în scurt timp, Lady Caroline îl învățase diferența dintre *chasée* și un dans nemțesc. Pașii de vals, cu ritmul lor tot mai susținut, îl amețiseră, dar până la urmă le dădu de cap.

Atâta vreme cât își imagina săriturile peste gard, reușea.

– Acum trebuie să facem pașii ăștia. Se așează la patru pași distanță de el. Nu mai cânta o vreme, Ben. Trebuie să numărăm un pic. Apoi zise spre Lawrence: Fă în oglindă ce fac eu.

Ea făcu un pas *chasée* pentru a se întâlni cu el la mijloc, cu palma ridicată.

– Palmă în palmă. Așa, și ușurel ne învârtim.

Ea mai șoptea câte o mică încurajare și indica direcția, numărând tare când el părea să își piardă ritmul. Lawrence încercă din greu să fie atent la cuvintele ei în timp ce se mișcau în cerc unul pe lângă altul, dar miracolul atingerii mâinii ei îl puse în încurcătură. Și nu avea mănuși. Lady Caroline era acasă, așa că degetele ei frumușele erau goale.

Avea mâna moale. Mică în comparație cu a lui.

Atunci ea spuse mai tare:

– Am auzit că ducele de Wellington le cere soldaților săi să știe să danseze. Cum e posibil să nu știi?

Acum că cercul era complet, ea își lăsă mâna în jos și făcu pașii înapoi, spre poziția de la început. Lawrence făcu și el la fel, deși cu mai puțină grație.

– Mărturisesc, milady, că, de fiecare dată când se anunța un bal, dădeam clar de înțeles că datoria îmi cerea să fiu în altă parte ca să evit asemenea obligații sociale.

– Și nu ai învățat să dansezi acasă sau la școală? întrebă ea.

El clătină din cap.

– Ce singuratic trebuie să fi fost, zise ea, cu ochii ei întunecați și plini de compasiune, dacă nu participai la distracții!

– Nu aș spune că eram singuratic. Nu are cum să-ți lipsească ce nu ai avut de la bun început.

– Ei, acum ai parte și de asta. Și nu o să mai poți renunța vreodată la dans, Sinclair, interveni Bredon. Fii recunoscător că nu ai avut o soră! Caro ne-a bătut la cap pe toți să dansăm de când a învățat să meargă.

Vocea lui Bredon îi aminti lui Lawrence că nu era singur cu Lady Caroline. Când dansau față în față, întâlnindu-i palmele și rotindu-se din nou în cerc, ochi în ochi, era ușor să-și imagineze că erau singurii oameni de pe pământ, darămite în cameră.

„Ușurel, Sinclair! E doar un dans. Nu înseamnă nimic pentru ea."

– Cântă-ne o melodie, Ben, zise Lady Caroline. Cred că domnul Sinclair e pregătit să încerce o promenadă.

Era pregătit să zboare dacă ea i-o cerea. Din fericire, promenada era mai ușoară. Și i se adăuga farmecul că Lady Caroline trebuia să-și lase mâna într-a lui.

– Milady, spuse el, bucuros că dialogul lor avea să fie acoperit de vioara lui Benjamin. Dacă te-am supărat cumva la Academia de Arte, doresc să-mi cer scu...

– Nu, nu. Dintre noi doi, eu sunt cea care îți datorează scuze. Am spus despre tine ceva care nu e adevărat. Cineva care învață un lucru pentru care nu are înclinație are cu siguranță coloană vertebrală.

Asta îl făcu să se simtă și mai rău.

– O, nu, a sunat teribil! Nu am vrut să spun... doar că tu... se încurcă în vorbe Lady Caroline. Adevărul e că în timpul conversației noastre de la galerie mă gândeam la altceva.

Asta îl făcu să se simtă și bine, și rău.

– Și lucrul la care te gândeai te-a făcut să te superi pe mine?

– Nu chiar, răspunse ea în timp ce se mișcau unul în jurul celuilalt. Devotamentul tău față de datorie m-a făcut să mă supăr *pe mine*.

El se încruntă, derutat.

– Mă îndoiesc că ai făcut ceva pentru care să te dojenești aspru.

– O, nu! Nu e vorba despre ce am făcut. E despre ceea ce plănuiesc să fac.

El ridică din sprâncene auzind una ca asta, dar nu mai avea timp să îi pună întrebări. Ritmul muzicii se înteți.

– Sus, sus, sus, jos, domnule Sinclair, îi spuse ea încet. Încearcă să păstrezi ritmul.

– M-aș descurca mai bine dacă mi-ai zice Lawrence, spuse el mai încet, ca să nu audă frații ei.

Când ea îi aruncă o privire tăioasă, își dori să nu o fi spus. Chiar dacă fusese de acord cu amabilitate să fie instructoarea lui de dans, nu arăta nici un interes de a se apropia mai mult de el.

Apoi se întâmplă un mic miracol.

– Dacă tu crezi că ajută, șopti ea, Lawrence.

Capitolul 8

Chiar dacă sper să-mi demonstrez valoarea în fața lui Lady Caroline, te rog, Doamne, fă ca asta să nu implice cumpărăturile!

domnul Lawrence Sinclair

– Cum e posibil ca bărbatul ăsta să nu știe să danseze? spuse Horatia în timp ce se fâțâia încolo și încoace, admirându-se în oglinda lungă.

Rochia ei de satin ivoriu era frumoasă, dar, dacă Horatia nu stătea locului, biata ucenică a lui *madame* Fournier nu avea să fie niciodată în stare să fixeze cu bolduri tivurile în mod egal. Frederica stătea pe loc ca o mielușea în timp ce ucenica îi modifica rochia de bal. Horatia nu putea să fie ascultătoare oricât de des o ruga Mary să rămână nemișcată. Cu gura plină de bolduri, Mary scoase un sunet scurt care ar fi putut fi un geamăt scăzut dacă acel lucru nu ar fi fost prea nepoliticos pentru poziția ei socială.

– Imaginează-ți să nu știi diferența dintre o gavotă și un cadril! Horatia își punctă remarca printr-un pufnet disprețuitor. Eu, una, nu cred așa ceva, Caro.

– O să crezi cu vârf și îndesat diseară.

Caroline își trecu degetele peste o bucată de tul albastru-deschis. Însoțitoarea ei, Anna, le dusese pe fete la magazinul croitoresei și le lăsase acolo, după care se repezise în brutăria de alături pentru a sta la ceai și la bârfe cu prietena ei, menajera lui Lady Dinwattle. Era o pauză plăcută pentru bătrâna doamnă și o ușurare pentru Caroline, fiindcă nu mai era sub privirea ei cercetătoare.

– Desigur, nu mă aștept ca domnul Sinclair să devină un dansator abil, spuse Caroline. Are nevoie doar să se afișeze în mod decent la balul lui Lord Frampton. Mă bazez pe tine și pe Freddie să îl ajutați.

Veniți la cină și stați peste noapte, vreți? Putem să repetăm pașii cu domnul Sinclair.

Frederica își înălță privirea de la canapeaua elvețiană cu buline pe care o admira.

– Cum o să faci asta fără parteneri? spuse ea cu un simț practic neobișnuit.

– Le-am cerut ajutorul fraților mei.

– Care dintre ei? întrebă Frederica.

– Charles și Thomas. Dintre cei cinci, ei sunt cei mai buni dansatori. Benjamin o să ne cânte, așa că o să avem muzică.

– Bredon nu o să fie implicat? întrebă Horatia cu inocență.

Caroline bănuise de mult că prietenele ei îi făceau ochi dulci lui Teddy, dar știa că nu era nici o șansă ca el să dea dovadă de afecțiune. Aplecarea Horatiei către bârfe întotdeauna îi pusese răbdarea la încercare. Îi spusese adesea lui Caroline că doar devotamentul lui față de ea îl făcea să își stăpânească iritarea în privința prietenelor ei puse pe flirt.

Uneori, nici asta nu era de ajuns și ieșea din cameră fără explicații în timp ce Horatia o ținea una și bună cu ce mai auzise ea. Horatia era stupefiată de purtarea lui, dar Caroline știa că Teddy încerca să o menajeze.

– Implicat? Bineînțeles că Teddy o să fie implicat. Până la urmă, a fost ideea lui să-l învăț pe domnul Sinclair să danseze. De-a lungul serii, Teddy o să tot vină și o să plece ca să-i trimită pe frații mei jos, să îi ia locul, le lămuri Caro. Cineva trebuie să joace pichet cu mama în salon, pentru că nu vrem să descopere că ne jucăm de-a maeștrii acrobațiilor la etajul al patrulea.

– Părinților tăi nu o să li se pară ciudat dacă noi trei nu ne facem apariția în salon? întrebă Horatia, clipind în fața oglinzii.

– Mama știe că preferăm să vorbim în loc să jucăm cărți. O să creadă că suntem în camera mea, le dumiri Caroline. Și, odată ce tata își vâră nasul într-o carte, nu o să observe nimic nici dacă o să cadă o nicovală din cer prin acoperiș.

– Îi place doamnei? apăru dintr-odată *madame* Fournier din cămăruța din spate cu o pălărie ingenios concepută în mână.

Horatia țipă de încântare când o văzu.

– Da, cred că o să fie foarte potrivită pentru balul lui Lord Frampton.

Când ajunseseră la magazin, Horatia o certase pe croitoreasă din pricina rochiei galbene a Penelopei Braithwaite. *Madame* Fournier fusese uluită de veste. Insistase, ba chiar jurase pe mormântul mamei sale că nu făcuse aceeași rochie pentru două dintre clientele ei. Ar fi fost o regretabilă trădare a încrederii.

– Poate că una dintre concurentele mele mi-a copiat stilul, domnișoară, sugeră ea. Este – cum se spune? – o coincidență nefericită, nimic mai mult.

Apoi, după ce *madame* Fournier îi promise Horatiei că avea să îi facă o diademă cu muselină și tul care se asorta cu rochia cea nouă, totul fu dat uitării.

Croitoreasa o așeză pe capul Horatiei, își dădu seama că trebuia să fie mai mare și dispăru din nou în camera din spate.

– Deci o să mă ajutați cu domnul Sinclair sau nu? întrebă Caroline.

Frederica încuviință din cap.

– Bineînțeles că o să ajutăm, nu?

– De ce nu? Horatia se întoarse într-o parte ca să se vadă și din acel unghi. O să fie delicios de amuzant să ne uităm cum se face de râs acel bărbat.

– Trebuie să îl felicit pentru stăruință.

În acea dimineață, Caroline se uitase pe casa scării până la primul etaj și îl surprinsese pe domnul Sinclair repetând câțiva pași de vals pe hol în timp ce-l urma pe Bredon afară din casă pentru plimbarea lor zilnică la White. Fusese ciudat de captivant. Caroline își pusese strâns mâna la gură ca nu cumva să izbucnească în râs și să-l pună în încurcătură.

– *Chiar* încearcă.

– Sigur încearcă, fără îndoială.

– Nu fi rea, Horatia! o admonestă Frederica.

– Nici nu mă gândesc. Dar mă aștept să mă distrez. Dacă domnul Sinclair al tău are picioarele la fel de ciudate ca gura, ne așteaptă o seară amuzantă.

– Domnul Sinclair nu e *al meu*, protestă Caroline, dar simți cum se cutremură pe interior oricum.

Când îi spusese pe numele creștin cu o seară înainte, expresia de pe chipul lui fusese surprinzătoare. Nu ar fi putut fi mai plăcut surprins nici dacă ea îi oferea o mână de diamante și perle.

– Zâmbetul tău acela mic și searbăd pe care tu crezi că nu-l vedem spune că așa e, rosti Horatia cu o expresie dezgustător de știutoare. Nu ți se pare că ar fi îndrăgostită, Freddie?

– Nu sunt. Caroline făcu un efort să se calmeze. Uită de lecțiile de dans! Dacă intenționezi să fii răutăcioasă, nu mai veni.

– Stai puțin. Horatia abandonă oglinda, traversă camera înspre Caroline și o luă de mână. Eu doar te tachinam, Caro!

– Nu îmi place să fiu tachinată.

– Atunci nu o să mai fac asta. În plus, știm că petreci timp cu domnul Sinclair numai ca să-i faci pe plac lui Lord Bredon. Și nu o să-i spun nici o vorbă rea bărbatului ăstuia. Promit!

– Poate nu o să spui, dar tot gândești rău despre el și... mă simt jalnic când o faci.

– De ce, Caro? întrebă Frederica. Dacă nu te-aș fi știut mai bine, te-aș suspecta că *ai* sentimente pentru domnul Sinclair.

– Nu fi ridicolă!

– Oh, Dumnezeule! Horatia o privi cu atâta intensitate, încât Caroline se întrebă dacă nu cumva îi văzuse în străfundul sufletului. Freddie are dreptate.

– Nu are. Nu că nu ai avea dreptate uneori, Freddie dragă, se grăbi să adauge Caroline când Frederica făcu fețe-fețe. Tot timpul o uimea faptul că prietena ei cea sensibilă era mai jignită de ea decât de remarcile dure ale Horatiei. Își trase mâna dintr-a Horatiei întrebându-se, nu pentru prima oară, dacă prietenia lor care începută din copilărie nu cumva se cam încheia. Dacă pentru că nu vreau ca domnul Sinclair să fie luat peste picior nu înseamnă că sunt îndrăgostită de el. Doar simt că nu ar trebui să ne batem joc de cineva a cărui viață a fost așa de diferită de a noastră.

Lui Caroline i se păru că o aude pe eleva croitoresei cum șoptea în barbă „sigur, sigur" în timp ce se ridica. Horatia refuzase să stea liniștită, așa că femeia renunțase să îi mai prindă boldurile la tivuri.

– M-ai atins la punctul sensibil, Caro, spuse Frederica.

– Dar când nu ești tu atinsă, Freddie? Horatia își dădu ochii peste cap și se întoarse spre oglindă. Mary Woodyard se aplecă

la picioarele ei și se întoarse la lucru cu repeziciunea unei veverițe care aduna alune pentru iarnă.

Fără să se descurajeze din pricina remarcii Horatiei, Frederica întrebă:

– De ce a fost viața domnului Sinclair așa de diferită de a noastră? A crescut la moșia Ware, pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul e posibilul moștenitor al unui conte...

– Într-adevăr, doar e posibil, o întrerupse Horatia.

– Oricum, continuă Frederica placidă, mi se pare ciudat că nu a învățat să danseze, sau să vorbească, sau să țină o ceașcă de ceai, sau...

– Da, știu. E diferit, dar nu știu *de ce* e așa, spuse Caroline frustrată. Se pare că domnul Sinclair e... unic.

– Unic, repetă Horatia gânditoare. Ca și cum zici că e doar unul.

– Oh! Bați mai departe, zise Frederica fericită că se prinsese de apropoul prietenei ei inteligente. Vrei să spui că e cel ales?

– Deloc, ripostă Caroline morocănoasă, și v-aș fi recunoscătoare, gaițelor, dacă nu v-ați mai ține de ghicitori.

Fu salvată de alte ofense, căci croitoreasa se întoarse cu o rochie de mătase roz pe brațe.

– *Madame* Fournier, e a mea?

– *Oui, bien sûr*. Asta este mătasea cea mai fină pe care ai ales-o, nu-i așa?

– Da. Bun. Atunci eu o să fiu următoarea.

Caroline zbură spre garderoba din spate, pe urmele ei cu ucenica lui *madame* Fournier, care îi căra rochia și avea s-o ajute să se schimbe. Caroline o iubea pe Freddie – și pe Horatia când nu era ținta limbii ei ascuțite –, dar avea nevoie să fie departe de ele. Imediat.

Din păcate, garderoba nu era destul de departe.

În timp ce Mary Woddyard o ajută să se dezbrace până la cămășuță, tot o putu auzi pe Freddie șoptind din cealaltă cameră:

– Pe cuvântul meu, cred că am jignit-o!

– Asta pentru că am spus adevărul. Caro a noastră e periculos de aproape de o legătură nedorită.

Dacă Horatia doar încercase să o împiedice să facă vreo greșeală, poate că fusese îndreptățită să fie mai tăioasă. Iritarea lui Caroline față de prietenele ei începu să scadă.

– Cred că te înșeli, Horatia. Nu cred că domnul Sinclair e așa de nedorit. Cred că îi cam place de el.

„Nu, nu îmi place", aproape că țipă Caroline, dar își ținu gura. Ca singura fată într-o casă plină cu băieți, învățase de mult că poți auzi cele mai grozave lucruri dacă alții nu își dau seama că asculți.

– Nu, gâsculițo. Voiam să zic că atașamentul ei e de nedorit.

– Dar Caro nu a dat dovadă niciodată de lipsă de înțelepciune.

– Ține minte ce îți spun, e aproape! Horatia oftă afectată. Sincer, poți să vezi un cățel pe stradă și să ți se pară dulce, dar nu ar trebui să-l iei acasă.

Frederica rămase așa de mult timp tăcută, încât Caroline știu că se străduia să descifreze metafora. În sfârșit, spuse:

– Ah! Înțeleg. Domnul Sinclair e cățelul. Dar... dar nu l-a adus Caro acasă pe domnul Sinclair. Ci Lord Bredon.

Horatia scoase un sunet exasperat și apoi fu preocupată de sugestiile pentru *madame* Fournier de a-i adăuga niște podoabe pe mica ei diademă. Între timp, Mary Woodyard folosi o copcă specială ca să întărească nășturei de pe spatele rochiei lui Caroline.

Era o rochie splendidă. Frumos cusută, dintr-o mătase de cea mai bună de calitate. Corsajul avea perle aplicate, iar trena era îndeajuns de lungă pentru a-i face cinste unei prințese.

– Dacă nu sunt nepoliticoasă, spuse Mary, eu nu le-aș băga în seamă pe cele două, milady.

Era un pic nepoliticos. Vânzătorii, precum servitorii, trebuiau să se poarte ca și cum nu auziseră sau nu văzuseră nimic din ce spuseseră sau făcuseră clienții lor – asta doar dacă nu era vorba despre o plată. În mod clar, domnișoara Woodyard ignorase acel cod tacit.

– Sunt prietenele mele, zise Caroline. De ce nu ar trebui să le ascult sfatul?

– Pentru că nu o să trăiască ele în locul dumneavoastră, nu? Mary se ridică în picioare și se uită în ochii lui Caroline. Sunteți singura care poate face asta.

– E adevărat. Ai o perspectivă chiar neașteptată. Ai fost cumva la lecturile doamnei Hester Birdwhistle?

Chiar atunci, *madame* Fournier își strigă ucenica, pronunțându-i numele Marie, în franceză, nu Mary, în engleză.

– Nu mai vorbi la nesfârșit cu Lady Caroline! Și grăbește-te! *Vite, vite!*[1]

Mary zâmbi viclean și șopti:

– Nu, milady. Nu am timp de lecții în afară de cele pentru stăpâna mea.

– Dar perspectiva ta e una luminată. Caroline se îndoia că ea ar fi avut vreo idee despre viața independentă dacă nu ar fi ascultat-o pe doamna Birdwhistle. De unde ești?

– Surrey, milady, spuse Mary în timp ce netezea trena lui Caroline. Și puteți da vina pe tatăl meu pentru mintea mea luminată. A fost un vicar care credea că fiicele lui trebuie să citească la fel de mult ca fiii lui.

Caroline își aminti cât de tare se chinuise să învețe latina fără consimțământul sau știința tatălui ei. Ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi participat și ea la lecțiile fraților săi cu preceptorul lor în loc ca Teddy să-i dea un nou set de verbe să le conjuge.

– Bravo tatălui tău, vicarul!

– Într-adevăr, milady.

– Marie! Te rog să te grăbești. Mai am nevoie de o mână de ajutor.

– Imediat, *madame*. Dar Mary nu plecă îndată. În schimb, își luă setul de cusut într-o mână și trena lui Caroline în cealaltă, apoi spuse: Cât despre domnul tău Sinclair...

– Ce-i cu el?

– Singurul care știe despre viața unei persoane e cel care o trăiește. Sunt la fel de multe tragedii în spatele ușilor celor de rang înalt câte sunt în ghetoul de lângă Seven Dials, zise Mary. Dacă vreți să-l cunoașteți, mai întâi aflați prin ce întâmplare tragică a trecut.

– Și atunci o să-l cunosc pe acest bărbat?

– Da, milady, spuse Mary în timp ce o conducea pe Caroline afară din cameră. Dar mai întâi trebuie să vă ocupați de partea cea mai grea.

– Care ar fi asta?

– Trebuie să îl faceți să aibă încredere în dumneavoastră îndeajuns de mult ca să vă spună.

[1] În traducere din franceză, „repede, repede!" (n.red.)

Când Caroline se întoarse la prietenele ei în partea principală a magazinului, observă, spre marea ei mirare, că domnul Sinclair era acolo, cu pălăria în mână. Fălcile îi erau încleștate, iar umerii țepeni. Arăta de parcă se temea să nu miște nici un mușchi, ca nu cumva să deranjeze vrafurile de danteluri și mătase. Dar, când o văzu, tensiunea îi dispăru și umerii se relaxară. Se uită la ea cu o apreciere evidentă.

– Milady, spuse el simplu, apoi făcu o plecăciune scurtă, deși pe fața lui se citea „Doamne, Dumnezeule!"

– Să înțeleg că îți place rochia mea, domnule Sinclair? întrebă ea, cu o senzație ridicolă de fericire încălzindu-i pieptul în timp ce se scălda în privirea lui clar admirativă.

Caroline întinse brațele și făcu o mică întoarcere, iar Mary Woodyward scapă trena lungă de teamă să nu se rupă rochia. Era gândită să fie prinsă înainte ca purtătoarea să înceapă să danseze, dar Caroline uitase cu totul de asta. Neprinsă, trena se transformă într-un bici care mătură podeaua. Se prinse de capătul de jos al manechinului croitoresei pe care se afla un nou stil de frac, proaspăt venit de la Paris. Manechinul căzu pe un borcan mare cu nasturi asortați, nasturi mai mari, copci și ace. Borcanul se vărsă pe podea și se făcu fărâme, răspândind sute de bucățele, șnururi de lână și de metal prin magazin, ca niște furnici care se revărsau dintr-un mușuroi.

Madame Fournier țipă. Apoi se repezi prin încăpere, încercând să-și adune cele mai dragi agrafe de pe podea, înjurând în franceză din rărunchi. Croitoreasa se împiedică într-un pantof de tivul rochiei lui Caroline și se duse de-a berbeleacul peste șirul de suluri de material care erau presărate prin încăpere. Acestea începură să cadă ca niște piese de domino. Ultimul căzu într-o ploaie de paiete. Cele mai mici piese decorative răsunară pe podea ca niște picături metalice de ploaie.

Când ultimul clinchet se stinse, peste magazin se lăsă tăcerea.

Domnul Sinclair își drese glasul.

– Lady Caroline, am venit să vă ajut pe tine și pe prietenele tale cu cumpărăturile când sunteți gata.

– Oh, cred că suntem gata de plecare, zise Horatia, tot cocoțată pe micul podium din fața oglinzii înalte, doar că acum se ținea de Frederica.

Când începuse dezastrul, probabil că Frederica sărise să o ajute. Erau îngrămădite amândouă pe mica insulă sigură de deasupra mării de nasturi și de paiete, de dantelă căzută și de muselină ruptă.

– Dar nu ar trebui ca Lady Caroline... și noi, desigur, să ajutăm... începu Frederica.

– Nu, *mademoiselles*, spuse *madame* Fournier când se ridică de pe podea. Bietul meu magazin cred că nu mai poate suporta nici un pic de ajutor de la Lady Caroline.

Capitolul 9

Partea bună e că madame Fournier a fost de acord ca, pe viitor, să vină ea la casa Lovell ca să îmi ajusteze rochiile și să cumpăr pălării.

Din jurnalul lui Lady Caroline Lovell,
care bănuiește că i-a fost blocat accesul pe viață
în magazinul de rochii Fournier

Din fericire, restul zilei lui Caroline merse mai mult mai lejer decât cumpărăturile ei de dimineață. Domnul Sinclair fu un ajutor admirabil la căratul pachetelor când le însoți pe fete și pe bătrâna Anna înapoi la trăsura Lovell. Ba chiar merse împreună cu ele, conversând mult mai ușor ca de obicei cu Caroline și cu prietenele ei.

În ea se înfiripă speranța că poate avea să-și găsească și el un loc în înalta societate. Nu că Lawrence avea să fie primul pe lista celor mai la modă case. Viitorul lui era prea nesigur. Și încă nu avea farmecul personal care îi făcea pe aristocrați să îi accepte pe cei de la marginea societății. Lawrence era departe de remarcabilul Henry Luttrell, ilegitimul fiu al unui conte. Fără vorbele lui de duh, Luttrell ar fi fost un paria. În schimb, rimele lui însuflețite erau slăvite de aristocrați.

Caroline nici nu se gândea că domnul Sinclair era în stare să rimeze două vorbe, dar, în timp ce scria ultimele rânduri în jurnalul ei, își aduse aminte de descrierea pe care el o făcuse peisajului rural francez.

Observase micile detalii. Lucrurile peste care, de obicei, se trecea cu vederea. Și, prin faptul că le observase, făcuse ca ele să aibă un rost.

„Cum suflul calului meu lăsa urme în aer, cum strălucea chiciura pe câmp, iar fiecare fir de iarbă era dublat de umbra lui ascuțită."

Nu erau chiar niște vorbe de duh, dar cu siguranță își atinseseră scopul dacă te luai după micul tremur pe care îl simți pe șira spinării. Putea efectiv să simtă sărutul rece al acelei dimineți pe câmpul de luptă, buzele ei înghețate pe ceafă.

Domnul Sinclair nu avea să fie niciodată centrul atenției într-un salon, bucurând oaspeții cu poveștile lui. Amintirile lui erau prea intime.

„Dar sigur trebuie să existe un loc pentru un bărbat nebăgat în seamă și cu adevărat sincer. Chiar dacă e prea dedicat datoriei ", se gândi ea când lăsă din mână jurnalul.

Mai târziu, pe seară, Frederica și Horatia se alăturară familiei lui Caro și domnului Sinclair la cină. Conversația cu frații ei era nenaturală, ceea ce o surprinse; ea și prietenele ei erau apropiate din copilărie. Apoi, când îl surprinse pe Benjamin uitându-se lung pe furiș la Frederica, își dădu seama că era prima masă la care se adunaseră de când prietenele ei își făcuseră intrarea în societate. Freddie și Horatia nu mai erau copile. Erau debutante, iar frații ei le priveau cu suspiciunea cuvenită unor ființe nefamiliare.

Apoi, din fericire, fu cât pe ce să se producă un dezastru.

Frederica purta pentru prima oară o rochie care îi dezvăluia prea mult umerii. I se potrivea de minune acel decolteu, dar legăturile din spate nu fuseseră bine strânse și erau slăbite la ceafă. Dudley, șeful lacheilor, neîndemânatic, scăpă accidental o lingură pe spatele Fredericăi. Ea țipă și sări în picioare. Doar intervenția rapidă a domnului Price îl făcu pe lacheu să nu bage mâna după ea. Apoi veni în ajutor mama lui Caroline, care o luă pe Frederica în spatele panoului chinezesc din colț și scoase lingura. Toată lumea se hlizi pe cinste pe seama incidentului. Gheața odată spartă, erau din nou prieteni.

Totuși, Dudley fu trimis în bucătărie pentru tot restul cinei.

Dar, în vreme ce toată lumea părea să se distreze de minune, Caroline era vag dezamăgită că era așezată între Teddy și Thomas. Își iubea frații și îi plăcea să îi tachineze și să facă glume pe seama lor, dar tot se întreba cum fusese pus domnul Sinclair între Frederica și Horatia în locul ei. Când se gândi mai bine, își dădu seama că nu stătuse niciodată lângă el de când acesta ajunsese în casa Lovell, chiar și când erau doar ea și familia.

La acest gând, îi aruncă o privire tăioasă mamei sale. Iar dacă Lady Chatham era responsabilă de aranjamentul locurilor, nu trăda nici o vină în privința asta. Contesa zâmbea și râdea cu ceilalți.

După cină, planul lui Caroline de a-l educa în arta balului merse ca pe roate. Teddy venise și plecase, trimițându-i pe rând pe frații lui în salon să îi țină locul. Ben cântase cât mai încet, iar toată lumea vorbise cât mai puțin, căci, înainte de toate, Lawrence avea nevoie să audă instrucțiunile ei în timp ce executau mișcările de dans. Cum nici unul dintre părinții ei nu urcară la al patrulea etaj să vadă ce făceau copiii lor în sala de dans, Caroline trase concluzia că fuseseră maeștri acrobați fără să-i prindă Lord sau Lady Chatham.

După câteva ore, Benjamin încheie cu o înflorire, iar dansatorii aproape că leșinară, din pricina faptului că acele dansuri istovitoare se terminaseră, dar și de uimire că domnul Sinclair se descurcase. Fluierând, Charles și Thomas îl bătură zdravăn pe spate și scoaseră sunete masculine de aprobare.

„De ce trebuie bărbații să comunice prin pumni și gemete?"

– Foarte bine, domnule, zise Caroline respirând greu. Își dorea ca a fi o doamnă să nu însemne că nu își putea șterge sprâncenele cu o batistă, așa cum făceau frații ei. Caroline trebuia doar să *strălucească*, așa cum îi spunea mama ei. Cred că poți să dansezi cotilion, country și dansul irlandez fără să te temi.

– Dar ai putea la fel de bine să le dai niște ghionturi doamnelor mai în vârstă care stau în jurul sălii în timpul cadrilului, spuse Horatia pufnind. Încă mă dor degetele.

– Din nou, domnișoară Englewood, îmi pare teribil de rău că am călcat pe ele.

Horatia îi făcu semn să nu-și mai ceară scuze. Ca și în ultimele șase dăți în care el își ceruse iertare.

– Și, ține minte, ar fi mai ușor dacă tu și partenera ta ați sta la capătul rândului, sugeră Frederica. În felul ăsta, îți poți reîmprospăta memoria uitându-te la ceilalți dansatori cum fac pașii până când îți vine rândul.

– Dar nu te holba direct la picioarele lor! îl avertiză Horatia. E considerat necuviincios.

Frederica își strânse buzele cât timp reflectă asupra subiectului.

– Dar dacă domnul Sinclair le urmărește picioarele cu privirea, însă nu își întoarce capul?

– Oamenii tot pot să vadă unde se uită.

– Doar tu o să observi, Horatia. Trebuie să fim practici, domnule Sinclair. Caroline îl numea domnul Sinclair din pricina fraților și a prietenelor sale. Cândva între aperitivele de la cină și finalul dansului country, începuse să se gândească la el ca Lawrence și atât. Ai învățat foarte mult într-o perioadă scurtă. Aș fi partenera ta de dans la un bal, căci sigur ai avea pașii proaspeți în minte. Dacă ai nevoie, nu văd nici o problemă în a te uita discret la dansatorii de dinaintea ta ca să le urmezi pașii.

– O sugestie excelentă, Caro, spuse Frederica și bătu ușor din palme, chiar dacă ideea fusese de fapt a ei.

Dacă își amintea bine, chiar și Freddie aruncase o privire la picioarele celorlalți dansatori când ele trei învățaseră să danseze.

– Dar dacă îl prinde cineva cum se uită cu interes la gle...

Horatia se opri înainte să spună „glezne". Mențiunea unei părți așa de intime a corpului ei într-o companie mixtă pur și simplu nu era permisă.

– Te asigur, domnișoară Englewood, că nu o să mă uit cu interes la nici o parte din tine, spuse Lawrence, vag amuzat.

– Prea bine, pufni Horatia. Atunci cred că o să te descurci, domnule Sinclair.

El făcu o scurtă plecăciune din cap.

– Mă bucur să aud asta.

– Hai, Horatia, spuse Frederica înăbușindu-și un căscat. E târziu.

– Dacă tu crezi că e târziu, atunci asigură-te că îți faci somnul înainte de balul lui Lord Frampton, Freddie, zise Ben, în timp ce își așeza vioara în cutie. O să țină până la trei noaptea.

– Dacă o să fie așa, spuse Frederica cu gropițe drăguțe în obraji, atunci probabil că o să mă găsești ghemuită într-un colț pe undeva, adormită.

– Și nu ai fi o somnoroasă adorabilă? chicoti Ben. Apoi închise cutia viorii cu un clichet și o vârî sub braț. În cazul acesta, poate ar trebui să te invit la dans mai devreme. Prefer ca partenerele mele să fie treze.

Freddie se înroși până în vârful nasului. Își deschise și își închise gura de câteva ori fără să scoată un sunet, ceea ce o făcu să arate, din nefericire, ca un pește. Apoi, clar dată peste cap, se întoarse și o luă la goană pe scări. Horatia se duse după ea într-un suflet, iar ecoul

șoaptelor ei furioase se auzi în sala de bal, dar fără vreun cuvânt inteligibil. Charles și Thomas se îndreptară și ei în aceeași direcție, dar conversația lor normală și cu voce tare era despre următorul sezon de crichet. Departe de ei să fie deranjați de ceva așa de superficial pentru mintea masculină ca un bal.

– Freddie e sensibilă, îi spuse Caroline lui Ben. Nu ar trebui să o tachinezi așa.

– Cine zice că o tachinez? întrebă Ben țâfnos. Thomas și Charles au dansat cu ea toată seara. Până și Teddy a dansat o dată. Singura mea șansă a fost să îi cer un dans la Frampton, unde lumea nu se așteaptă ca eu să fiu muzicianul invizibil.

Caroline rămase cu gura căscată, uluită că fratele ei voia să danseze oricum, darămite să danseze cu Freddie. Ben obișnuia să o chinuie pe prietena lor arătându-i colecția lui de insecte când erau copii. Adora să o vadă alergând și țipând din cauza bestiilor cu șase picioare.

– Îmi pare rău, Ben. Nu am avut idee că ți-ar plăcea să dansezi.

Înainte nu mai dăduse nici un semn că i-ar plăcea.

– Ei bine, mi-ar fi plăcut, spuse el ursuz.

– O să-mi aduc aminte de asta pe viitor. Poate că data următoare când aranjăm ca domnul Sinclair să repete, nu o să mai fie nevoie să fim așa de secretoși. Acum că se pricepe cât de cât, nu o să li se mai pară ciudat părinților noștri că vrem să dansăm puțin. Dar tot o să avem nevoie de muzică. Se bătu peste tâmple. Ah! Știu! Am putea împinge un pic mobila și aș putea cânta la pian.

Ben își dădu ochii peste cap.

– Crede-mă, surioară, nimeni nu vrea asta!

– Brută! Îi dădu vânt ușor în umăr.

Expresia lui fusese tare mohorâtă când vorbise despre dansul fraților săi cu Frederica. Poate că era serios și chiar voia să petreacă ceva timp în sala de bal cu ea.

– Din ce știu, poți să-i ceri lui Freddie să danseze cu tine la Lord Frampton oricând, mai puțin vals. Acela e promis altcuiva.

Be se încruntă.

– Cui?

– Lui Lord Rowley.

Lawrence se încruntă. Dar înainte ca ea să întrebe de ce nu le plăcea nici unuia dintre ei că Rowley avea să danseze cu Frederica, Ben spuse noapte bună și dispăru pe scări.

Vocea răsunătoare a lui Lawrence o opri imediat ce dori să îl urmeze pe fratele ei.

– O clipă, milady!

– Nu e nevoie de asemenea formalități acum că ne știm mai bine, Lawrence. Poți să îmi zici Caroline, îl corectă ea blând. Se descurcase așa de bine cu lecția de dans, că se simțea în largul ei alături de el. Era normal să îi ofere o mică răsplată. Dacă vrei să îți zic pe nume când suntem doar noi, atunci și tu trebuie să îmi spui pe numele creștin.

– Caroline. Îi oferi din nou acel zâmbet radios, dar care dispăru la fel de repede cum apăruse, iar acum devenise din nou serios. Nu ar fi trebui să îi dai voie prietenei tale să fie de acord să danseze valsul cu Rowley.

– De ce?

– Pentru că el... Scoase un sunet bizar, un fel de amestec între oftat și pufnet. Nu ar trebui să zic.

– Atunci cum să o conving pe Freddie să îl refuze?

– Nu știu, dar ar trebui să încerci.

Arăta tare serios și părea că o putea convinge de orice cu ochii aceia negri. Ea se chinui să se uite în altă parte.

– O să mă gândesc la asta, spuse ea. Dar ar trebui să fii conștient că îl cunosc pe Lord Rowley din copilărie. Ar fi nevoie de multe argumente ca să-mi schimb opinia despre el.

– S-au întâmplat multe de când erați copii.

– Totuși, dacă nu îmi poți spune ce te îngrijorează în privința lui Rowley, cum să o avertizez pe prietena mea?

El veni mai aproape, iar Caroline simți un iz al mirosului său distinct masculin, un amestec de piele, bergamotă și alte mirodenii exotice pe care nu le putu identifica.

„Miroase ca aventura."

De o zi sau două, ea nu se mai gândise la aventuri. I se părea ciudat că bărbatul acesta îi amintea de scopul ei drag. Doar că, într-un fel, aventura aceasta nu implica o călătorie. Era mai mult despre cufundarea în ochii lui negri. Caroline înghiți în sec.

„Despre ce vorbeam? Ah, da! Freddie și Oliver."

Dacă Lawrence s-ar fi gândit că simpla lui apropiere avea să-i susțină argumentul, ar fi avut dreptate. Când era lângă el, lui Caroline îi era greu să-și amintească faptul că vorbeau despre Freddie. Dar Lawrence nu păru să își dea seama de zăpăceala ei.

– Domnișoara Tilbury crede că soarele răsare și apune datorită ție. Ar încerca să traverseze Canalul dacă ai sfătui-o s-o facă.

El avea la tâmplă o cicatrice de-abia vizibilă, pe care ea nu o observase înainte. Oare cum se întâmp...

„Concentrează-te asupra lui Freddie, gâsculițo!"

Se îndepărtă un pas și se simți mai sigură pe sine.

– Dacă Freddie ar face orice i-aș spune eu, atunci am o și mai mare responsabilitate să mă asigur că dau niște sfaturi potrivite. Ca să fac asta, am nevoie de detalii.

Lawrence oftă.

– Mi-aș dori să ai încredere în mine.

Ea era tentată. Bărbatul acesta avea o bunătate așa de sinceră, încât era ușor să te încrezi în Lawrence Sinclair. Poate prea ușor.

– Ar trebui să plec.

Și dădu să facă asta.

– Stai puțin! El îi puse o mână pe brat exact acolo unde se încheia cuta bufantă a mânecii, iar pielea îi era expusă. Căldura mâinii lui îi trimise mici furnicături până la umăr. Stai, Caroline, te rog!

– De ce?

– Mai e un dans pe care nu mi l-ai predat.

Ea își înălță privirea spre el.

– Sunt de acord cu Horatia când spune că, pentru moment, cadrilul te depășește, dar știi cât de cât cotilionul, dansul country și pe cel scoțian. Îți garantez că o să te descurci binișor la balul lui Lord Frampton.

– Cu toate astea, mai e un dans care lipsește.

– Oh, zici de menuet. Ca să fiu sinceră, până și mie îmi este greu cu menuetul. Sincer, dansul ăsta aparține vechii generații, continuă ea. Dacă o să fie strigat un menuet la Lord și la Lady Frampton, atunci o să fie dansat de un singur cuplu, ca demonstrație.

– Nu, nu e dansul la care mă refer, spuse Lawrence apăsând-o ușor pe brat. Mă refer la vals.

Capitolul 10

Dacă un bărbat e hotărât să atingă luna, atunci trebuie să facă asta cu toată convingerea. Ceva e imposibil numai dacă eu cred asta.

Domnul Lawrence Sinclair,
care niciodată nu crezuse că putea obține ceva

Furnicăturile de plăcere care mergeau în sus și în jos pe brațul ei se transformară în panică. Oare nu știa ce îi cerea? Caroline se trase de lângă el și făcu un pas în spate. Asta nu o făcea să se simtă câtuși de puțin mai în siguranță.

– Nu aș putea să te învăț valsul.

– Nu îl știi?

– Bineînțeles că da. Poate că dansul avusese o reputație scandaloasă la început, dar, după ce contesa Lieven îl prezentase la Almack, toată înalta societate îl îmbrățișase cu pasiune.

– Atunci, dacă știi cum să valsezi, de ce nu mă înveți? O să fac tot posibilul să nu te calc pe degete.

Asta era ultima ei grijă.

– Nu a fost vina ta că ai călcat-o pe Horatia pe picior. De fapt, era în urma ritmului. Piciorul ei nu era la locul potrivit.

– Și atunci ce ne oprește să dansăm vals?

Dacă ar fi dansat vals, mâna lui ar fi fost pe talia ei. Ea și-ar fi odihnit palma pe umărul lui. S-ar fi uitat unul în ochii celuilalt întreg dansul în timp ce făceau întoarceri prin cameră. Ar fi fost așa de aproape unul de altul, încât ea i-ar fi simțit respirația.

Dar Caroline nu putea să spună așa ceva. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să explice de ce s-ar fi simțit pusă în încurcătură.

Nu pentru că îi era teamă de domnul Sinclair. Nu chiar. Îi era teamă mai mult de felul în care i se accelera pulsul când era în preajma lui.

Așa că, în loc să îi spună că nu putea valsa cu el de teamă ca el să nu își dea seama cât era de neliniștitor să fie în apropierea lui, se uită fix la scările pe care Ben tocmai dispăruse.

– Nu avem muzică.

– Ne descurcăm și fără. Nu am talent la cântat, zise el cu un rânjet autoironic, dar mai fredonez din când în când.

– Nu o să fie de folos. Cerule, era ceva la bărbatul ăsta care o îndemna să accepte! Dintr-odată, se simți... moale. Moale în hotărârea ei, cu corp moale, cu mintea molatică. De obicei, avea o voință de fier și se bazase pe ea până acum. Nu te pot învăța aici. Nu acum, domnule Sinclair.

– Lawrence, o corectă el.

– Lawrence, repetă ea. Îi venea așa de ușor să-i rostească numele, dar asta nu însemna că trebuia să cedeze. Știi la fel de bine ca mine că nu ar trebui să fim singuri.

– Îmi cer scuze. Nu am vrut să te fac să te simți inconfortabil.

– Nu, bineînțeles că nu, zise ea, ușurată că el înțelesese. Nu cred că ai făcut asta.

– Și nu aș fi lipsit de respect față de tine.

Caroline era sigură că nu îi stătea în fire.

– Mă îndoiesc că ești în stare să fii nerespectuos.

– Doar nepotrivit.

– Nu, nu am vrut să zic asta.

El îi oferi un zâmbet devastator, ușor strâmb.

– Atunci nu crezi că sunt în stare să am gânduri nepotrivite legate de tine?

– Nu. Da. Adică... cum să știu la ce te gândești? întrebă Caroline, înțelegând brusc de ce Freddie plecase din cameră așa de grăbită și de agitată. În plus, dacă ai avea gânduri nepotrivite, ești un gentleman prea fin ca să le urmezi.

– Dacă asta crezi, atunci nu ai de ce să te temi de continuarea lecției de dans.

– Dar nu despre asta era vorba.

– Ah! zise el. Acum înțeleg. Nu vrei să rămânem singuri pentru că *tu* ai gânduri nepotrivite despre *mine*.

– Poftim? Nu, spuse ea fermă, gândindu-se că el mersese prea departe. Cerule, nu! Bineînțeles că nu.

– De ce nu?

Nimeni nu ar fi învinovățit-o dacă ar fi avut asemenea gânduri. Lawrence Sinclair arăta bine, era sensibil și mult mai hotărât decât ar fi crezut ea. Cine știe ce alte surprize o așteptau? Chiar și la prima vedere, îți puteau plăcea multe la bărbatul ăsta.

Dar *ea* nu îl putea plăcea.

Caroline se întoarse la discursul ei sarcastic, care îi speriase pe mulți pretendenți.

– În mod clar, ești așa de îndrăgostit de tine încât, oricât de mult te-aș admira, nu m-aș putea compara cu tine.

Lawrence chicoti.

– Dintre toate lucrurile de care am fost acuzat, nimeni nu a spus că m-aș flata. Dar, înainte să ne întoarcem la cererea mea, hai să stabilim clar că nici unul dintre noi nu are gânduri nepotrivite la adresa celuilalt.

– De acord.

În mod surprinzător, ideea că el *nu* avea asemenea gânduri despre ea o irita și mai tare. Dar nu putea să spună una ca asta.

El își întinse brațele cam cât trebuia pentru a o lua în brațe pentru vals.

– Și atunci care e problema?

– Dacă vine cineva...

– Ne-ar prinde într-o lecție de dans, atâta tot.

– Ar fi destul pentru bârfitori.

– Chiar crezi că frații și prietenele tale o să răspândească zvonuri despre noi?

– Nu.

Nu își făcea griji despre Freddie, dar Horatia ar fi putut să se scape ceva fără vreo intenție rea. Orice îi umbla prin cap întotdeauna îi ieșea pe gură. Caroline se apropie mai mult de capătul scărilor.

– Dar Freddie și Horatia sigur se întreabă de ce nu am coborât deja.

– Mi-am dat seama că majoritatea oamenilor sunt prea prinși cu probleme lor mărunte ca să mai aibă timp de ale altora.

Caroline pufni.

– Ai cunoscut-o pe Horatia? Trăiește pentru ce fac ceilalți.

– Dar o lecție de vals nu poate dura așa de mult.

Auzea rareori vocea mamei ei în cap, dar Caroline o auzi acum clar ca o trâmbiță.

„Îți ia ani să construiești o reputație. Și o distrugi în câteva secunde."

– Trebuie să plec.

– Atunci pleacă dacă trebuie. Ca și cum își dezminți vorbele, o prinse de încheietură. Dar să știi că pleci doar pentru că ți-e frică.

– De tine? Ea își trase mâna înainte ca el să simtă că tremura. Te asigur, domnule, că nu mi-e frică!

– Atunci, dacă ți-e teamă doar de cenzura prietenelor tale, spune-mi că o să te întâlnești cu mine mai târziu pentru un vals.

– Mai târziu?

– Da. Când pendula o să bată ora trei, prietenele tale o să doarmă, iar tu o să fii aici.

– Atunci o să fii și tu aici, singur.

– Sigur că da, spuse el urmărind-o cu privirea. O să fiu aici.

Caroline simți cum era trasă în jos ca o undiță. Se năpusti spre scări. În fugă, nu se opri până ce nu închise ușa camerei. Apoi se rezemă de ea cu inima încă bătându-i nebunește. Era cât pe ce să rămână acolo, în sala goală cu Lawrence...

„Nu, nu, nu. E domnul Sinclair!"

Trebuia să se gândească din nou la el în felul ăsta. Era prea nebunesc să nu păstreze distanța formală între ei. Părea o protecție fragilă, dar era tot ce avea.

Oricum, își făcuse griji degeaba că Frederica și Horatia se întrebaseră de ce nu venise și ea imediat în cameră. Prietenele ei nu păreau să își fi dat seama că era ceva în neregulă.

„Probabil că s-au gândit că unul dintre frații mei a rămas cu mine și cu Lawrence în sala de bal."

Nepăsătoare, Frederica și Horatia vorbeau și chicoteau, cooperând cu Alice, dar mai degrabă ignorând-o pe femeia suferindă care le ajutase să se dezbrace de rochii și să ia pe ele cămașa de noapte.

– Declar că a fost o noapte foarte veselă, Caro. Aproape ca o petrecere mică în casă, zise Freddie în timp ce se urca în patul în care Caroline dormea de obicei singură.

De fiecare dată când prietenele ei rămâneau peste noapte, ea renunța la patul uriaș și dormea în patul de zi, care era înghesuit

sub un pervaz mare, la fereastră. Horatia dădea ghionturi când dormea, iar Freddie sforăia din când în când. De aceea, Caroline nu simțise că se sacrificase vreodată renunțând la patul ei. Dormea mai bine singură.

„La fel de singur cum o să fie domnul Sinclair la trei noaptea."

– Ei bine, nu aș fi crezut dacă nu aș fi văzut, spuse Horatia, dar domnul Sinclair s-a descurcat...

– Chiar bine? continuă Frederica plină de speranță.

– Mai mult sau mai puțin adecvat, încheie Horatia. Oricum, Caro, domnul tău Sinclair o să supraviețuiască balului.

– Nu e al meu.

„E Lawrence al meu. Nu, nu, nu!"

Își puse mâna la tâmplă de parcă ar fi vrut să-și alunge din minte nedoritul nume.

– Mulțumesc. Ați fost de mare ajutor cu exersarea dansului.

– Am fost bucuroase să o facem, așa-i, Horatia?

– Tu ai fi fost și mai bucuroasă dacă ai fi putut dansa cu Benjamin, pun pariu, zise Horatia cu viclenie în timp ce se strecură pe partea ei de pat și trase cuvertura. Lui Freddie îi place un pic de cântărețul la vioară al familiei voastre, Caro. Dintotdeauna i-a plăcut.

– Oh, pfiu! Nici gând, ripostă Freddie, însă roșeața de pe fața ei îi contrazise vorbele. Pur și simplu admir... talentul lui Ben la vioară. Atâta tot.

– Și atunci de ce te-ai purtat ca o gâscă aiurită când ți-a cerut să dansezi cu el la Lord Frampton? zise Horatia cu un căscat care îi schimbă vocea.

– Nu sunt o gâscă. Sau sunt, Caro?

– Bineînțeles că nu, draga mea, răspunse Caroline din reflex. Doar ai fost foarte impresionată.

– Ei bine, numai din pricina faptului că Benjamin e... Ei bine, el doar... Oh, la naiba cu toate astea! Pur și simplu nu sunt obișnuită cu atâtea invitații, zise Freddie. Mai întâi Lord Rowley, acum fratele lui Caro.

Frederica nu glumea. Nu avea nici strop de vanitate în ea. Chiar era amețită de atenția bărbaților care se apropiaseră de ea după debut. Când Horatia nu mai spuse nimic, Caroline crezu că fumega puțin din pricină că, dintre ele două, Freddie primise cea mai

mare atenție din partea bărbaților de când își făcuseră intrarea în societate.

Dar când tăcerea se prelungi la jumătate de minut, Caroline își dădu seama că respirația Horatiei încetinise și era ritmată. Deja adormise.

– Noapte bună, Freddie.

Frederica făcu semn de noapte bună cu degetele ca să nu îi deranjeze somnul prietenei sale. Apoi se băgă în pătură până la bărbie și i se alătură Horatiei în lumea viselor.

Alice trase pătura de la patul de zi și umflă pernele pentru Caroline.

– Ați petrecut o seară frumoasă, milady?

– Da.

Caroline nu putea să-i spună cameristei sale că de-abia scăpase în acea seară frumoasă cu reputația intactă.

– Cum să nu aveți o seară frumoasă cu domnul Sinclair acolo...

– Și cu frații mei, zise Caroline. Apoi adăugă pentru a păstra măsura: Și cu prietenele mele.

– Oh, da, ce petrecere mare trebuie să fi fost! Foarte bine, atunci. Domnul Dudley – vi-l amintiți, milady – a fost primul lacheu atâta vreme, doar că acum e valetul domnului Sinclair de când acesta a venit în casa Lovell. Vi-l amintiți, milady?

– Da, desigur.

Cine putea să uite un lacheu așa de neîndemânatic încât să scape o lingură în rochia unei invitate? Caroline era sigură că tatăl ei s-ar fi descotorosit de mult de Dudley dacă tânărul nu ar fi fost nepotul lui Price. Nici măcar tatăl ei nu voia să se bage în treaba majordomului în privința personalului. Price era mâna dreaptă a lui Lord Chatham în chestiunile domestice. Casa Lovell ar fi scăpat lucrurile de sub control fără domnul Price la conducere.

Dar majordomul ar fi făcut bine să își țină nepotul din scurt.

– În fine, continuă Alice, Dudley spune că i-ar plăcea să fie promovat ca valet permanent.

– O avansare permanentă nu are sens; domnul Sinclair e doar un oaspete temporar al lui Lord Bredon.

Și oricum, după povestea cu lingura, era mai bine de dorit ca Dudley să fie ținut departe de masă.

– Totuși, Dudley zice că nu a mai slujit nici un domn așa de fin și de amabil ca domnul Sinclair, insistă Alice.

– Dudley nu a mai fost valetul nimănui înainte, așa că nu se poate pune la socoteală, ripostă Caroline.

– Așa e. Doar că, atunci când ești servitor, ajungi să te pricepi la oameni. Îți dai seama cum sunt ei în mintea și în inima lor. Sunt cei pe care îi slujești pentru că asta e treaba ta și încerci să nu îți pese când ei se poartă cu tine de parcă ai fi o mobilă. Și mai sunt aceia pe care îi slujești fiindcă apreciază ce faci pentru ei și te fac să simți că munca ta valorează ceva. Știu că nu pare mult, dar pentru cei ca noi e o mare diferență.

– Diferența între demnitate și munca de rob, zise Caroline gânditoare.

Lawrence, care observase chiciura sclipind în iarbă și suflul calului, era genul care ar fi simțit eforturile lui Dudley chiar dacă nu erau ele dintre cele mai stilate.

– Sper că eu nu te-am tratat ca pe o mobilă.

– Oh, nu! Sunteți întotdeauna amabilă, milady. Nu ca alții cărora nu le dau numele.

Alice își dădu ochii peste cap în direcția siluetei adormite a Horatiei. Caroline zâmbi. Alice întotdeauna exprima ce avea pe suflet chiar și când nu o spunea în cuvinte.

Când camerista ei începu să o dezbrace, Caroline îi făcu semn să o lase.

– Te-am ținut deja prea târziu. Când ai început munca de dimineață?

Alice ridică din umeri.

– Întotdeauna îmi încep ziua la răsăritul soarelui, milady.

– Atunci du-te la culcare, Alice. Dansul mă agită. Cred că o să mai stau puțin.

– Dar milady...

– Rochia asta e destul de ușor de scos. Am doar un nasture sau doi de desfăcut. Pleacă! Îți meriți din plin somnul.

Camerista murmură niște mulțumiri, făcu o reverență și plecă. Caroline stinse lampa și se așeză pe micul balansoar de lângă foc. Spera că flăcările hipnotizante o s-o liniștească, dar ceva ce spusese domnul Sinclair îi tot revenea în minte. Frederica încă

nu sforăia. Chiar și cu riscul de a o trezi pe prietena ei, Caroline avea ceva să-i spună.

– Freddie?

– Hm?

Din tonul ei somnoros, era clar că Frederica aproape adormise.

– Mă întreb dacă nu ar fi mai bine să *nu* accepți cererea lui Lord Rowley la vals.

– De ce?

Nu prea putea să-i spună că domnul Sinclair o rugase fierbinte să o convingă pe Freddie să-l refuze pe Rowley. Ea doar avea să întrebe de ce, iar Caroline nu avea nici un motiv.

Doar sincera grijă din ochii lui Lawrence.

– Dacă îi oferi vals, atunci îi dai aproape întreaga ta seară, răspunse Caroline. Dacă o să întâlnești pe cineva la bal cu care îți face plăcere să petreci mai mult timp decât cu Lord Rowley?

– Mă îndoiesc.

Nici Caroline nu se așteptase ca întâlnirea cu Lawrence să-i strice planurile, dar, chiar dacă voia sau nu să admită, așa se întâmplase.

– Dar Ben?

– Înainte să cobori, Horatia a spus că Benjamin doar mă tachina. Probabil că are dreptate. Întotdeauna are, zise Freddie de parcă voia să se convingă. Ben întotdeauna m-a tachinat.

– Asta se întâmpla când erai mică. Acum ești femeie, spuse Caroline. Ben înțelege mai greu unele lucruri, e întotdeauna prins cu muzica lui sau cu alte pasiuni, dar chiar și el e conștient de felul în care ai înflorit.

– Poate că așa e, șopti Frederica.

– Nu m-aș mira dacă fratele meu ți-ar trimite un buchet de flori de câmp.

– Eu da. Mă tem ca nu cumva să vină peste mine iar cu afurisitul lui de insectar. Îți amintești când a aruncat cu o chestie neagră spre capul meu și a strigat „greier"?

– Sunt sigură că acum Ben regretă.

– Așa ar trebui. Mi-am rupt o grămadă de păr înainte să mă calmeze și să-mi arate că nu era decât un ghemotoc de ață. Frederica părea mai indignată ca oricând, dar Caroline bănuia că Horatia avusese dreptate în privința unui lucru: Freddie nu ar fi protestat atât dacă nu-i plăcea câtuși de puțin de Ben.

– Incidentul cu greierul a fost cu mult timp în urmă. E datoria ta creștinească să-l ierți, îi aminti Caroline. De ce nu îi oferi lui Ben dansul de la cina lui Lord Frampton? Ar fi un fel tare drăguț de a-i arăta că nu îi mai porți pică.

– Nu pot să fac asta, Caro. Deja am acceptat cererea lui Lord Rowley. Nu prea mai pot să refuz acum, nu-i așa?

– Când ai acceptat?

– A trimis o scrisoare simpatică după ziua în care am petrecut timp împreună la Academia de Arte. A repetat invitația pentru vals și i-am zis servitorului său să aștepte să-i răspund. Așa că i-am scris pe loc, spuse Frederica. A fost greșit?

– Nu, presupun că nu, zise Caroline, dorindu-și ca domnul Sinclair să nu îi fi strecurat atâtea griji în minte. Îl știa mai bine pe Oliver decât pe domnul Sinclair. Familia lui Oliver și a ei fuseseră prietene de generații; moșiile lor de la țară erau una lângă alta. Și trecuseră doar câteva săptămâni de când Lawrence Sinclair călcase în salonul din casa Lovell. Nu îl cunoștea chiar deloc.

„Dacă vreți să-l cunoașteți, mai întâi aflați prin ce întâmplare tragică a trecut", o sfătuise ucenica aceea a croitoresei.

Caroline își puse brațele peste piept. Poate că nu voia să-l cunoască.

Puținul pe care îl știa o neliniștise destul. Domnul Sinclair o făcuse să nu se mai gândească la viața independentă pe care sigur o voia. Pentru câteva zile, uitase despre dorința de a-și face bagajele și de a avea aventuri. Nu mai era interesată de străinătate și de lucrurile neobișnuite și se trezi că era implicată adânc în viața de zi cu zi.

Nu putea permite așa ceva.

În plus, Rowley îi ceruse doar un dans Fredericăi, doar plăcerea de a o avea alături la cina care urma. Ce era rău în asta? Domnul Sinclair trebuia să treacă peste acest lucru.

„Așa cum trebuie să treacă peste faptul că o să se trezească singur la ora trei."

Capitolul 11

Luarea deciziilor e ca o plajă. Nu îmi place prea mult la Brighton, dar ultimele mele alegeri nu sunt nici măcar la fel de ferme ca pietrișul de acolo.

Lawrence Sinclair, care își dorea să fie
pe orice plajă în loc să stea închis
în aceeași casă cu Lady Caroline Lovell

Pendula anunță sfertul de ceas. Când ultimul ecou se risipi, tot ce putu auzi Lawrence fu vântul prin cornișe și câteva scârțâieli surde în timp ce casa se adâncea în noapte.

Apoi casa Lovell deveni tăcută ca o biserică.

„Nu vine."

Oftă. Nu era nici un motiv pentru care ea să nu o facă. El se întrecuse cu gluma. Trebuia să plece de dimineață și să-și caute o locuință în altă parte. Fusese generos din partea lui Bredon să îl găzduiască atât cât o făcuse. Orice i-ar fi datorat Bredon, ultimul lucru pe care-l voia Lawrence era să iasă din grațiile lui.

În plus, chiar și când locuise în casa Lovell, nu i se permisese să stea prea mult timp cu Lady Caroline. Să treacă pe lângă ea pe hol ori să o vadă la capătul îndepărtat al mesei devenea din ce în ce mai chinuitor. Cu cât petrecea mai multă vreme în familia lui Bredon, cu atât devenea mai conștient de originea lui. Nu avea nici etichetă, nici vreun mare haz. Poate că se născuse într-o familie bună, dar viitorul era neclar în cel mai bun caz. Mai ales de când auzise că unchiul lui încă era sănătos și voinic, stătea în Londra și își căuta o soție. Putea fi lesne înlocuit de un copil mic; nu putea conta pe moștenire în nici un fel. Nu avea ce să-i ofere unei femei cum era Lady Caroline.

Lawrence se simți puțin ca Moise pe partea greșită a Iordanului. Vedea Pământul Făgăduinței, dar nu putea să ajungă acolo.

Încă spera că ea avea să vină.

După alt sfert de oră, luă lumânarea în mână și se ridică să-și târâie picioarele înapoi în cameră. Dar, când se apropie de scară, lumina altei lumânări trimise un fascicul de lumină care răzbătea până în sala de bal. Se auziră pași ușori pe trepte și, spre surpriza lui, apăru Caroline.

– Ai venit, zise el cu voce șoptită.

Pieptul i se strânse în mod ciudat.

– Da, ei bine... Părea că îi era greu să se uite în ochii lui. Mă așteptam să fi renunțat până acum și să fi plecat la culcare.

– Deci ai venit doar pentru că ai crezut că nu sunt aici?

– Nu, am crezut doar că o să fii... speram să nu fii... Își așeză lumânarea pe măsuța de alături și se duse în centrul încăperii. Voiam să spun că eram sigură că o să fii aici doar dacă ești serios.

– Nu sunt în nici un fel, ci doar serios.

– În privința valsului, adăugă ea degrabă.

– Desigur. Caroline părea un pic tulburată. El nu voia să-i provoace nici un disconfort. Nici într-o mie de ani. Dar faptul că prezența lui îi zdruncinase calmul îi mergea la inimă, și nu știa de ce.

– În ce privință aș mai fi putut fi serios în afară de a dansa vals?

– Într-adevăr, viitorul bal al lui Lord Frampton e singurul motiv pentru care suntem aici. Ea își încrucișă brațele la piept de parcă îl sfida. Dar, din tonul ei, Lawrence înțelese că ea doar voia să se convingă singură că așa era, dar nu prea reușea.

– Dacă mi-ai fi cerut să vin aici pentru că erai serios în altă privință, o asemenea întâlnire ar fi fost...

– Nepotrivită? o ajută el. „Într-un sens pozitiv", se gândi.

– Exact. Ea clătină ferm din cap. Mai mult ca orice, nu trebuie să ne purtăm nepotrivit.

– Nu, nu o să ne purtăm așa, promise el și se apropie.

Ea își lăsă brațele în jos, dar mâinile îi tremurau pe marginile diafane ale rochiei.

– Dacă ne-am purta necuviincios, ar fi foarte urât.

– Nu am vrea una ca asta.

Ea încetă să se mai frământe și, în sfârșit, se uită în ochii lui.

– Nu. El păși mai aproape, suficient de aproape ca să audă o tresărire în respirația ei. Cu siguranță că... „Mai aproape." Nu am...

Ea își înălță bărbia și își desfăcu buzele.

– ... vrea...

Respirația ei dulce îi mângâia buzele ca un fulg.

Gura ei era așa de aproape că ar fi putut s-o guste. Dacă s-ar fi aplecat doar un pic, nu ar mai fi fost nici un spațiu între ei. Nu mai văzuse niciodată ceva așa de frumos ca Lady Caroline. Doar să îi fie alături îl făcuse mai puternic. Și mai slab. Nu pretinse că înțelegea paradoxul. Doar știa că așa era.

Dacă ar fi sărutat-o, totul s-ar fi schimbat. Nu s-ar mai fi putut întoarce la vremea în care nu împărțiseră aceeași răsuflare. Din acel moment, ar fi avut o parte din ea pe veci. Dacă ar fi putut-o săruta pe Lady Caroline Lovell doar o dată, atunci timpul lui pe pământ nu ar fi fost irosit.

Își imaginase sau ea se înălțase un pic pe vârfuri?

Apoi, exact în secunda în care el își găsi curajul să-i atingă gura, ea se întoarse cu spatele, iar vraja se rupse.

– Dacă o să facem asta, hai să ne grăbim, zise Caroline, dintr-odată interesată de dans. Mai întâi, trebuie să stăm la o distanță potrivită.

Lawrence se simți de parcă ar fi fost lovit în stomac.

De un cal de tracțiune.

El și Lady Caroline fuseseră pe marginea prăpastiei, dar ea părea hotărâtă să pretindă că acel moment nu existase.

„Poate că pentru ea nu a existat."

El trase aer adânc în piept și își întinse brațele.

– Sunt din nou întru totul la porunca ta. Cred că asta ai spus că vor toate femeile să audă, nu?

– Cumva, mă îndoiesc că mi-ai da ascultare.

El voise să spună: „Cere-mi să mă cațăr pe vârful muntelui St. Paul. Pune rămășag cu mine că o să înot în Tamisa până la mare. Ar trebui să alerg de aici până la Snowdon și înapoi pentru tine, milady? Doar spune!"

În schimb, el zise:

– O să-ți dau ascultare.

Apoi luă prima poziție de dans pe care o învățase de la ea mai devreme în acea seară.

Își dori să fi avut curaj să-și exprime sentimentele. Nimeni care luptase cu el nu l-ar fi numit laș. Fusese dintotdeauna primul și ultimul în orice bătălie. Dar, când venea vorba despre Caroline Lovell, tremura ca un fulg.

Dacă și-ar fi găsit cuvintele să exprime ce simțea și să i le împărtășească, asta ar fi fost o declarație. Una pe care ea sigur avea să o calce în picioare.

Și atunci totul se termina.

Speranța nu era mare lucru, dar era tot ce avea. Câtă vreme ținea totul sub control, încă putea spera.

– Ce dorești să fac?

Sprâncenele ei se ridicară în semn de neliniște.

– Dacă ți-aș cere să pleci din casa Lovell și să nu te mai întorci?

Iar luă o lovitură în stomac – de data asta, calul își adusese și un prieten.

– Te-am jignit?

– Nu, răspunse ea oftând. Dar mă pui în situația în care risc oprobriul public dacă suntem găsiți împreună. M-ai făcut să ignor tot ce am fost învățată. Mi-ai tulburat pacea atât de rău încât nu am putut dormi. Nu ar fi trebuit să îmi ceri să mă întâlnesc cu tine în felul ăsta.

– Abia dacă o putem numi cerere.

În plus, ea luase hotărârea de a veni. El doar i-o ceruse. Ar fi putut ignora dorința lui.

– A fost cel puțin o provocare.

Chiar și în lumina scăzută a lumânărilor, ochii ei scânteiau.

– Și nu poți rezista unei provocări.

– Oh, dar tu ai știut și ai folosit-o împotriva mea, îl acuză. Cum aș fi putut să mă odihnesc știind că mă consideri o lașă pentru că am stat departe?

– Nu aș crede niciodată că ești lașă. De fapt, mă îndoiesc că ți-e teamă de ceva.

– Măcar nu mi-e frică de tine, spuse ea și clătină ferm din cap. Apoi siguranța ei păru că se nărui. În plus, nu mi-ai zis tu că teama nu are nimic de-a face cu lașitatea?

– Așa e. Poate că nu avuseseră multe conversații, dar ea părea să-și amintească multe lucruri din ce îi vorbise. Nu aș putea niciodată să fiu împotriva ta și îmi pare rău că ți-am tulburat pacea. Am doar intenții bune față de tine.

„Mă rog, în cea mai mare parte."

– Se spune că există un loc pavat cu bune intenții, spuse ea pășind ca un linx în cușcă, dar am senzația că nici unul dintre noi nu vrea să-și petreacă vara acolo.

De fapt, Lawrence deja se simțea de parcă stătea cu un picior în iad. Nu putea suporta să fie departe de femeia asta. Și nici ea nu părea să suporte să stea fără el.

– Îmi cer scuze. Pentru că îți dorești asta, o să plec imediat din casa Lovell.

El făcu apoi câțiva pași pe podeaua de lemn ca să-și ia lumânarea.

– Nu, stai!

Lawrence se întoarse cu fața spre ea.

– Nu... ți-am cerut să pleci, spuse ea și mai tulburată. Doar am zis *că aș putea* să ți-o cer.

El clătină din cap.

– Când mi-ai zis că ești schimbătoare ca o morișcă de vânt, chiar nu mințeai. Sunt depășit, Caroline. Cum e? Să stau ori să plec?

– Vreau să... Vocea ei se stinse într-o șoaptă. Nu pleca.

– De ce?

Bredon îl avertizase că femeile își schimbau părerile la fel de des ca rochiile, dar Lawrence crezuse că exagera. Nu mai avea să se îndoiască niciodată de prietenul lui.

– Pentru că... pentru că nu am... Ea își înălță brațele și ridică din umeri de parcă și ea era uluită de propria purtare. Pentru că încă nu știi să dansezi vals.

– Până acum, profesoara mea nu prea a dat semne că ar avea chef.

– Atunci hai să începem lecția de vreme ce suntem amândoi treji și aici și... Ridică din nou din umeri și oftă. Fii atent, asta e doar ca să te descurci decent la Lord Frampton!

– Bineînțeles, milady.

Acum nu putea să îi spună Caroline. Ar fi putut să se supere din pricina momentului de intimitate, chiar dacă înainte fusese de acord.

– Îți mulțumesc, continuă el.

– Așa ar trebui să facă și degetele viitoarelor tale partenere, spuse ea zâmbind pentru prima oară de când se întâlniseră în sala de bal cu lumini scăzute.

El rânji. Poate că era cea mai enervantă femeie pe care o cunoscuse, dar nu ar fi schimbat-o pentru nimic în lume. Era de ajuns să fie cu ea în aceeași încăpere.

– Cum începem?

– Ridică-ți așa brațul stâng.

El făcu așa cum ea îi arătase și, încet, ea își strecură brațul drept pe lângă brațul lui stâng. Era mic și înghețat. Lawrence își dori să-l țină aproape de inima lui și să-l încălzească, dar, după ce abia scăpase și nu fusese dat afară, hotărî că gestul cel mai potrivit era să nu facă nimic din ce nu îi era dictat.

– Mâinile noastre împreunate formează o parte din felul în care trebuie să stăm. Acum îmi pun mâna stângă pe umărul tău, zise ea, de parcă descrierea mișcărilor lor cumva le fura intimitatea.

– Și mâna mea dreaptă unde să o așez?

„Chiar așa, unde?" Doar faptul că îi ținea mâna stângă o făcuse să tremure de parcă era un castron de aspic. Ea mai valsase cu câțiva bărbați, dar niciodată apropierea de unul dintre ei nu o făcuse să respire așa de greu.

– Așază-ți mâna lejer pe talia mea.

Rochia ei dreaptă nu avea o talie bine definită, așa că el o puse undeva la nimereală. Fără să se grăbească, de parcă era o iapă care s-ar fi putut speria la orice mișcare, își așeză mâna pe cea mai joasă zonă a corpului ei de sub coaste.

– Ești mai zveltă decât am crezut, spuse el încet.

– Acesta *nu* e un lucru potrivit de spus unei partenere. I se înroșiră obrajii. Dar, de vreme ce ne spunem lucruri nepotrivite, află că și mâinile tale sunt mai mari decât am crezut.

Moda dicta ca mâinile și picioarele unui bărbat să fie mici și fine. La baza degetelor groase, Lawrence avea bătături aspre. Cu niște mâini ca acelea, Lawrence ar fi putut arăta ca un lucrător pe docuri îmbrăcat elegant.

– E vreo problemă? întrebă el.

În mod surprinzător, ei îi plăcea acea asprime. El muncise cu mâinile acelea. Luptase cu ele. Lawrence însemna puterea ținută sub un control ferm.

– După ce începem, o să-ți folosești mâinile ca să imprimi direcția în care să o luăm, o să conduci cu cea stângă și o să apeși ușor cu cea dreaptă.

El îi strânse un pic talia.

– Da, așa îmi dai de veste încotro o luăm.

El o trase mai aproape până când nu mai rămase decât o distanță de un deget între ei.

– Așa?

– Nu chiar. Ea se dădu cu o jumătate de pas în spate. Trebuie să păstrezi o oarecare distanță între noi. Altfel, o să ne încurcăm în picioare și o să cădem împreună.

– Și asta ar fi rău, să înțeleg.

– Foarte rău.

– De fapt, spuse el și îi rânji, mă pot gândi la situații mai rele decât să cazi pe mine.

– Domnule Sinclair!

Ea se trase din îmbrățișarea lui.

– Lawrence, o corectă el calm. Și eu o să-ți zic Caroline pentru că ori suntem prieteni, ori nu suntem. M-am săturat de incertitudinea asta. Prietenii ar trebui să își spună ce gândesc fără să se teamă că jignesc.

– În mod normal, aș fi de acord. De fapt, se purtase groaznic cu el spunându-i să plece, după o clipă comandându-i să rămână, dar bărbatul o irita. Nu mai fusese niciodată așa de neliniștită. Prietenii *ar trebui* să-și poată exprima gândurile, dar, dacă tu te gândești la... nu e acceptabil...

– Atunci prietenii ar trebui să vorbească și despre asta. Dar pot să subliniez că *tu* ai fost cea care a adus vorba despre posibilitatea de ne împiedica și a cădea pe jos împreună?

– Pfiu!

Avea dreptate. O spusese, dar fără să vrea să se subînțeleagă ceva nepermis, bineînțeles. Și poate că el avea dreptate și în privința celuilalt lucru. Prietenii ar fi trebuit să vorbească despre orice.

Problema era însă că nu îl simțea prieten. Nu știa cum să numească ce simțea, dar era sigură că furnicăturile și tremurul interior nu aveau nici o legătură cu prietenia.

El ridică brațele așa cum ar fi trebuit pentru un vals.

– Continuăm lecția?

Ori o făcea, ori trebuia să îi explice de ce era așa de tulburată. Nu îi putea spune că o făcuse să se frământe teribil, așa că veni în brațele lui și începu să îi dea indicații despre pașii standard.

– Privirea înainte, îi ceru ea. Uită-te la mine, nu la picioarele mele!

– Cu plăcere.

Iar zâmbetul ăla al lui! Ar fi făcut orice pentru el dacă i-ar tot fi zâmbit. Caroline era recunoscătoare pentru lumina slabă a lumânării. După cum îi ardeau obrajii, se înroșise ca o școlăriță care se îndrăgostise prima dată.

Își amintea cum era. Când fusese o copilă, cu mult înainte să renunțe la convenții și să înceapă o viață de aventuri, se îndrăgostise puțin de Rowley. Se tot uita la el în timpul jocurilor de crichet. De multe ori, o făcea pe domnița care avea nevoie de ajutor, astfel încât Rowley și frații ei să o salveze de un dragon invizibil, care o ținea captivă într-un hambar. Nici măcar atunci nu îi plăcea să fie salvată, dar asta îi permitea să se joace cu Rowley. Jurnalul ei din acele zile avea pagini întregi pe care scrisese „Lady Rowley, Lady Rowley, Lady Rowley". Sau, dacă se simțea mai atrasă de Oliver în vreo zi, scria pe marginea paginilor, într-o mare de inimi și flori, „Caroline Rowley".

Dar genul acela de iubire timpurie nu era ce simțea acum. Laolaltă cu frustrarea și acel talmeș-balmeș de emoții, creștea în ea ceva asemănător cu afecțiunea.

„Pentru Lawrence Sinclair, dintre toți oamenii."

Nu înțelegea această afecțiune, dar asta nu însemna că nu era adevărată. Și trebuia evitată cu toată puterea pentru că altfel planurile ei pentru o viață aventuroasă s-ar fi năruit de-a binelea.

– Am tot repetat mișcarea asta de ceva vreme, spuse Lawrence. Asta înseamnă valsul?

– Nu, desigur că nu. Ăsta e doar pasul întâi pe care pari că l-ai învățat oarecum.

– Oarecum? Asemenea laude mă fac praf.

Ea îl lovi ușor pe umăr.

– Te descurci îndeajuns de bine. Acceptă complimentul. Acum poți să mă conduci prin cameră, întorcându-te un pic pe călcâi la fiecare pas. Ah! Exact așa.

Lawrence începu să fredoneze valsul din Sussex în timp ce se învârteau.

– Cum știi melodia asta dacă nu ai fost niciodată la un bal?

– Când eram în armată, mă ofeream adesea voluntar în afara sălii de bal.

– Ca să eviți să dansezi.

– Corect. Dar nu puteam să evit și muzica. Cântecul ăsta mi-a rămas în minte.

Acea melodie în trei pătrimi era îndeajuns de bună pentru a-i ține împreună. Caroline îi arătă apoi cum să o conducă în cerc și cum să învârtească împreună prin încăpere. Lawrence chiar reuși să-și amintească mișcarea sus-sus-jos care îi ajuta să se miște în perfectă armonie.

Lecția ei de dans era un succes, dar adevăratul motiv pentru care se aventurase singură în acea sală de bal se vestejise într-un colț de cameră ca o floare tristă de pe tapet. Era departe de a afla întâmplarea tragică prin care trecuse Lawrence și, prin urmare, nu îl cunoștea mai bine decât atunci când venise. El dansa acum îndeajuns de bine ca un pic de conversație să nu îi distragă atenția de la pași.

– Ai pierdut mulți prieteni în armată? se aventură ea, presupunând că așa ar fi aflat tragedia.

– Da.

„Taciturn, ca de obicei. Ei bine, la ce te așteptai?"

– Și te-a afectat profund?

– Cum altfel?

Era ca și cum ai vrea să storci sânge dintr-un nap.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Nu chiar. Nu e o poveste plăcută. El începu să fredoneze mai tare.

– Crezi că nu pot să ascult așa ceva pentru că sunt femeie?

– Nu, ci pentru că ești o ființă umană cu simțul decenței. Orice ar fi fost războiul a fost rareori decent. Ceea ce am făcut în armată a fost pentru regele și țara mea și în special pentru soldații care luptau alături de mine. Am acceptat ce a fost și nu am nevoie să mă mâhnesc amintindu-mi de asta. O conduse într-o serie de întoarceri cu brațul destul de rapid, iar ea ameți binișor.

– E ceva obișnuit să pui întrebări așa de personale partenerului în timpul valsului? întrebă el.

– Nu, recunoscu ea. De fapt, nu e deloc ceva obișnuit să pui întrebări personale în general, dar voiam să te înțeleg mai bine.

– Nu sunt multe de înțeles. Sunt un bărbat simplu, Caroline.

– Mă îndoiesc. Deși continuară pătrunși de dansul lor, sala de bal parcă începu să dispară. Tot ce vedea era bărbatul din fața ei. Rareori mi-a fost dat să întâlnesc pe cineva așa de dificil ca tine.

– Și vrei să mă cunoști?

– Da. Apoi, pentru că asta suna prea mult a declarație de afecțiune, ea adăugă imediat: Ca pe un prieten, desigur.

– Atunci întreabă-mă ceva și o să încerc să-ți răspund.

Pentru că serviciul lui în armată nu se încadra la capitolul tragedie, Caroline fu forțată să caute altceva. Rămăsese doar familia lui.

– De ce nu te-ai întors acasă după ce ai revenit de pe continent?

– Sincer?

– Altfel de ce aș mai fi întrebat?

– Pentru că *tu* te afli în Londra, zise el, nepăsându-i de faptul că făcea o declarație. De când te-am cunoscut, nu mai suport să fiu unde nu ești tu.

Sentimentul de afecțiune din ea se înfierbântă, dar îl temperă.

– E prea îndrăzneț pentru un prieten.

Ochii lui spuseră că era mai mult. Valsul lor încetini și se opri, dar rămaseră îmbrățișați, cu degetele înlănțuite și cu mâna lui grea pe talia ei.

– Poate că te-ai înșelat când ai spus că suntem prieteni.

– Poate.

Se lăsă tăcerea, iar ea se temu că, dacă nu o umple cu ceva, un lucru teribil de serios – nu știa exact ce anume – era pe cale să se petreacă. Și pe care nu l-ar mai fi putut șterge.

– Să fiu sinceră, nu știu ce simt pentru tine. Ești chiar nesuferit uneori.

– Așa mi s-a zis. El zâmbi în timp ce rosti asta, iar zâmbetul păru că alungă din seriozitatea aceea groaznică.

– Vreau doar să te cunosc mai bine, Lawrence.

Îl întrebase pe domnul Price dacă Lawrence trimisese vreo scrisoare către casa Ware, dar majordomul spusese că domnul Sinclair nu scrisese nici una. Era mai mult decât straniu că nu le scrisese celor de acasă pentru a le da de știre că era din nou în siguranță, pe teritoriul englez.

– Ca să te cunosc mai bine, vreau să înțeleg de ce nu te-ai dus la Ware. Nici măcar într-o scurtă vizită.

El se încruntă și afișă o expresie implacabilă și mohorâtă. Caroline hotărî că nu ar fi vrut să fie soldatul francez care l-ar fi întâlnit pe câmpul de luptă.

– Nu m-am întors la Ware pentru că nu sunt bine-venit. Asta voiai să auzi?

Ea clătină din cap. Familiile nu erau în felul ăsta. Orice s-ar fi întâmplat, ea știa sigur că părinții o iubeau. Chiar și când îi dezamăgise și refuzase să accepte una dintre multele lor cerințe, nu se îndoise niciodată că țineau la ea.

– Probabil te înșeli în privința felului în care ai fi primit la moșia Ware.

– Oh, sunt sigur! rosti el. Și nu mă înșel.

– Ai vrea... Uneori, pe mine mă ajută să vorbesc despre lucrurile dificile. Poate mi-ai zice de ce fam...

– Îmi pare rău că te-am reținut și nu ai dormit destul, milady. El îi dădu drumul la mână și făcu un pas înapoi. Mulțumesc că m-ai învățat valsul. Ar fi nepotrivit să te conduc în camera ta, așa că o să aștept aici până când ajungi acolo. Noapte bună!

Era un refuz strigător la cer.

Ea fusese cea care îi respinsese pe alții de nenumărate ori. Uneori, trebuia să fie chiar plictisitoare ca să scape de vreun pețitor nedorit. Dar nici un bărbat nu îndrăznise să scape de ea în felul ăsta.

Nimeni în afară de Lawrence Sinclair.

– Încearcă să nu calci pe nimeni pe degete la balul lui Lord Frampton, zise ea pe un ton înțepător. O să mă asigur că nu ai nici o șansă să calci pe ale mele.

Capitolul 12

Să încerci să pui distanță între tine și problemele tale nu funcționează niciodată. Oriunde mergi, le iei cu tine. Imediat ce îți faci bagajele, crezând că le lași în urmă, eșecurile se strecoară în buzunarul tău și te însoțesc în călătorie. Se agață cu ghearele și călătoresc în amintirile tale. Se strecoară în visarea ta cu ochii deschiși când te aștepți mai puțin. Capetele lor urâte se transformă în coșmaruri. Și, din nefericire, nu le poți pierde și nici nu le poți lăsa pe undeva de parcă ar fi vreun colet nedorit.

De asemenea, vin cu tine acasă.

Domnul Lawrence Sinclair, care și-ar fi dorit
să aibă la fel de puține probleme
ca posesiunile personale

Lawrence și calul lui zburau pe deasupra pășunii proaspăt tăiate. Șoptind câteva injurii pe care unchiul lui i le-ar fi spus, se aplecă peste gâtul armăsarului. Cuvintele interzise păreau să facă animalul să fugă din ce în ce mai repede. Lawrence se ridică puțin în scara de la șa, genunchii susținând ritmul săltat, astfel încât corpul lui să se miște în perfectă armonie cu calul în galop.

Ralph sălta și el în spatele lui, pe crupă, ținându-se de talia lui Lawrence, extrem de entuziasmat. Băiatul țipa din toți rărunchii.

Vărului său nu îi era frică. Ralph țipa întotdeauna când era incitat. Spunea că era țipătul lui de bătălie de pict. Când Lawrence întrebase ce e un pict, Ralph îi explicase că erau bretoni de demult, care apăraseră îndepărtata insulă a Albionului de invadatorii romani. Când picții se duceau la război, se ungeau cu drobușor și urlau că sunt nesupuși.

Lawrence înțelegea partea cu strigătul de luptă. Când țipau cât de tare puteau, prindeau curaj și îi speriau îngrozitor pe romani. Dar nici în ruptul capului nu înțelegea de ce picții credeau că vopsitul în albastru

i-ar fi ajutat, dar Ralph era cel care știa istorie. Lawrence îl credea. Dacă Ralph spunea că ei se colorau cu vopsea albastră, atunci așa era.

– Mai repede! Mai repede! țipa Ralph. Nu era un călăreț așa de bun încât să reziste singur la o asemenea viteză. Dar asta nu-l împiedica să îl implore pe Lawrence să zboare pe deasupra câmpului de câte ori evadau amândoi de sub ochiul vigilent al tatălui lui Ralph, contele. Acum săritura. Sari!

Unchiul lui l-ar fi omorât dacă l-ar fi prins pe Lawrence făcând asta.

Dar lui Ralph îi plăcea fiorul de a sări peste un obstacol. Cu cât era mai grea săritura, cu atât mai tare țipa de bucurie.

– Oh, la naiba! țipă Lawrence și deveni atent la vânt.

Acum sau niciodată, se îndreptă către cea mai apropiată piatră la înălțimea pieptului. Pulpele puternice ale calului se strânseră sub ei și brusc se treziră în aer. Ralph scoase din nou un țipăt de pict – asta, dacă ei existaseră vreodată.

Șocul aterizării lor greoaie îl trezi din somn pe Lawrence. Probabil că își ținuse respirația în somn pentru că trase adânc aer în piept. Inima îi bătea puternic în urechi. Înghiți în sec și se ridică.

Pentru o clipă, nu fu sigur unde se afla. Visul păruse așa de real că aproape se aștepta să simtă mirosul de iarbă proaspăt tăiată de pe câmp și sudoarea de cal. Dar nu se trezise pe moșia Ware la vârsta de 11 ani, tremurând în camera lui rece. Se afla în cel mai opulent dormitor pe care și-l putea imagina.

Apoi își aduse aminte tot – anii vieții lui galopând pe lângă el, accidentul, haitele de lupi de la pension, intrarea în cavaleria grea, plimbările pe continent alături de Bredon și de Rowley și, în cele din urmă, alergatul către ținta greu de clintit, Lady Caroline Lovell.

Caroline cea ispititoare, amețitoare și de neatins.

Și, odată cu acel gând care îl trezi la realitate, își aminti ce trebuia să facă în ziua aceea. Judecând după felul în care intra lumina prin ferestre, era cu mult trecut de prânz. Se ridică și se îmbrăcă fără să-l mai cheme pe Dudley să-l ajute. Dacă voia să trăiască singur, atunci primul lucru pe care trebuia să-l facă era să nu mai aibă servitor.

Cu regret, Lawrence nu se strecură prin spatele casei Lovell să pună șaua pe unul dintre caii lui Bredon, deși prietenul lui îi spusese adesea că avea la dispoziție oricare dintre caii din grajdul lui Lord Chatham. Un cal era alt lux pe care nu și-l putea permite. Să ai unul în Londra – fie la o trăsură, fie la o brișcă rapidă – era un avantaj

al celor bogați. Lawrence nu era sărac. Avea îndeajuns ca să trăiască în confort, dar trebuia în mod clar să renunțe la unele dintre lucrurile plăcute de care se bucurase în compania lui Lord Bredon.

Îl durea să plece din casa Lovell, dar trebuia. Caroline hotărâse să-l *cunoască,* iar el nu putea permite una ca asta. Sigur nu avea cum să-i placă ce avea să vadă. Cel mult spera să rămână cu o părere bună despre el.

Așa că traversă orașul pe jos. În Leicester Square, găsi un apartament la primul etaj al unei case care arăta respectabil și care se afla pe o străduță liniștită. Clădirile din jur arătau la fel, ceea ce îl asigura că nu avea să piardă prea mult timp uitându-se pe fereastră. La colț se afla o brutărie, iar la o mică distanță, un local unde putea să-și ia cina.

Cel mai bine era că proprietara îi ceruse o sumă modestă, potrivită cu bugetul lui, pentru apartamentul mobilat. Cele trei camere erau prea umile ca să primească oaspeți, dar erau curate. Doamna Abernathy chiar se oferise să vină săptămânal pentru curățenie și să schimbe cearșafurile.

Lawrence se hotărî că i se potrivea.

Bineînțeles că nu avea nici o șansă să dea peste Caroline în cartierul acela, dar își spuse că, de fapt, era o binecuvântare. Când o îndemnase să se vadă cu el în sala de bal în seara trecută, nu se gândise decât că o să se bucure să stea singur cu ea. Că avea să o țină în brațe. Și poate să o sărute. Dar o forțase prea mult.

Caroline forțase și ea la rândul ei.

„De ce cred întotdeauna femeile că lucrurile se îmbunătățesc dacă vorbești despre ele?"

Poate că ar fi izbutit să îi împărtășească niște povești de război, dar numai dacă le peria foarte mult. Nu i-ar fi putut spune niciodată cum se înstrăinase de familia lui. Nu zisese nimănui.

Nu mâncase nimic toată ziua, iar clopotul bisericii din apropiere bătu de ora trei, așa că se hotărî să meargă la brutărie să ia vreo două chifle până la cină. Dar, când se apropie de colț, zări trăsura cu blazonul Chatham. Bătrânul Sedgewick, birjarul, moțăia, ca de obicei.

– Ce e asta? îl întrebă Lawrence. Unde sunt pasagerii tăi?

Sedgewick se trezi din somn tresărind și își drese gâtul zgomotos.

– Milady și camerista ei au intrat în minunea aia de brutărie.

Arătă spre magazinul de la capătul clădirii.

– Contesa?

Lawrence se îndoia că Lady Chatham își cumpărase vreodată singură produsele de patiserie.

– Nu, bineînțeles că nu. Excelența Sa e acasă și primește vizite la ora asta. Mă refer la tânăra casei. Lady Caroline.

– Nu sunt brutării lângă St James Square? Ce face Lady Caroline aici?

– Probabil cumpără turte și biscuiți. Sedgewick ridică din umeri și își se scărpină capul chel. Dacă vreți să știți părerea mea, tinere domn, nu încercați niciodată să ghiciți de ce face o femeie un anumit lucru. Puteți la fel de bine să întrebați de ce bate vântul.

– Asta sună ca un adevăr și ca o experiență dură, prietene, zise Lawrence, bătând ușor calul cu palma pe grumaz. O să-l iau în considerare.

Chiar atunci se deschise ușa brutăriei. Un individ cu pălărie care nu arăta deloc respectabil își trase borul peste ochi ca să-și ascundă fața și se repezi afară din magazin, dădu colțul și dispăru pe o alee întunecată de parcă îi luaseră foc pantofii.

– Ajutor! Oh, ajutor! Alice apăru în cadrul ușii. Ajutor, cineva! Crimă!

„Crimă?" Lawrence traversă strada într-un suflet.

– Ce s-a întâmplat? Caroline e bine?

Alice se încruntă la el.

– *Lady Caroline* e bine, spuse ea, corectându-l pe un ton mustrător că nu folosise corect numele stăpânei sale.

– Dar ai strigat crimă.

– Poate că nu a fost chiar o crimă, dar băiatul ăla oribil i-a furat săculețul doamnei mele. Și niște turte.

– Ești sigură că e bine?

– Da, da. Doar s-a speriat, răspunse Alice, mișcându-se nervoasă de pe un picior pe altul. Repede! O să scape!

– Așteaptă aici.

Lawrence fugi pe alee și îl văzu pe individ când ajunse la o răscruce. Alergând și mai tare, se apropie de el, reușind să-l urmărească din priviri pe băiat în timp ce tot o lua la stânga și la dreapta ca un iepure prin labirintul de alei și de străzi. Tânărul poate că l-ar fi întrecut, dar un copil al străzii pe jumătate înfometat nu se putea compara

cu un bărbat în puterea vârstei și bine hrănit pe o distanță mai mare. Lawrence îl prinse, îl înhăță de guler și îl legănă, ridicându-l în aer.

– Ce e asta? întrebă Lawrence cu un val de energie care încă îi inunda venele. Dar hotărî să își tempereze tonul când văzu că băiatul era mai tânăr decât crezuse. Hoție ziua în amiaza mare! Pufni și îl puse jos pe captiv, dar nu îi dădu drumul la guler. Un hoț respectabil așteaptă noaptea ca să-și acopere faptele murdare.

– Dar ți se face foame și ziua, nu numai noaptea, nu?

– În privința asta ai dreptate. Dă-mi înapoi săculețul doamnei. Poți să păstrezi turtele.

Băiatul se scotoci în buzunar după săculeț. Baierele îi fuseseră tăiate.

– Lasă-mă în pace, da? Băiatul se smuci, încercând fără succes să se desprindă din strânsoarea lui Lawrence. Nimeni nu disprețuiește un hoț dacă fură de foame. Scrie și în Biblie.

– Ce știi tu despre Biblie?

– Uneori, mă furișez în biserică. Mai ales dacă plouă.

– Și dacă tot ești acolo, sigur te servești din cutia milei când nimeni nu se uită.

Băiatul își întinse larg mâinile.

– Cine e mai sărac ca mine? Vreau și eu să știu!

– Sunt de acord, dar ar trebui să mergi la vicar dacă ai nevoie de pomană.

Băiatul se tot zbătu, încercând să se elibereze, dar din nou fără succes.

– Poate că sunt hoț, dar nu sunt cerșetor. Eu iau numai pentru mine și ai mei.

Din nou, în ciuda a ceea ce se aștepta, Lawrence simți o admirație amestecată cu invidie față de gândirea băiatului. Faptul că nu cerșea arăta că mai avea ceva demnitate sub pălărie aia.

– Pentru tine și ai tăi, zici. Pentru cine furi?

Lawrence auzise că erau bande de copii ai străzii conduse de niște bătăuși care le luau băieților aproape tot din câștigurile lor necinstite. Apoi îi forțau pe băieți să fure mai mult ca să aibă un acoperiș deasupra capului și pentru un bol de fasole din mâncarea la comun. Dacă băiatul acela era sclavul vreunui stăpân, Lawrence nu avea să-și mai găsească pacea până când nu îi trăgea acelui bărbat o mamă de bătaie și îl dădea pe mâna unui judecător.

– Te-a forțat cineva să furi?

– Nu-mi zice mie nimeni ce să fac. Băiatul își strânse buzele. Doar că... am un fel de soră de care am grijă și îi mai dau câte un bănuț când pot.

Hainele băiatului erau subțiri, dar destul de curate pentru cineva care ar fi stat pe stradă. În plus, Lawrence observă că avea cămașa cârpită în mai multe locuri. Își trecu degetul peste cârpeala de pe brațul băiatului.

– Bănuiesc că *acest fel de soră* are grijă de tine.

Băiatul oftă.

– Da. Are grijă de câțiva care nu au pe nimeni. Știi, ne dă câte un colț de pâine. Ne coase și ne spală când avem nevoie. Chiar îmi dă și doi bănuți când are. Dumnezeu știe că nici ea nu are de ajuns. Băiatul se încruntă. Dar asta înseamnă că nu pot să fac ceva frumos pentru ea din când în când?

– Ai furat ca să faci ceva frumos pentru cineva. Acestea sunt cele mai originale principii morale despre care am auzit în ultima vreme, zise Lawrence. Crezi că sora asta a ta ar fi de acord cu aceste metode?

Băiatul dădu cu piciorul în niște pietre.

– Nu. Metodele mele nu prea merg, nu? Tu ai luat săculețul, iar eu m-am ales cu o mână după ceafă.

Lawrence clătină din cap.

– Vreau să spun că o persoană care ține îndeajuns de mult la tine ca să te îngrijească s-ar putea supăra dacă furi pentru ea.

Băiatul afișă o expresie supărată.

– Când zici așa, cred că ar putea înțelege greșit.

– Cine e sora asta a ta?

Lawrence se gândea să-i dea acelei doamne câteva lire ca să-i ajute pe băieții ei de pe stradă.

– Oh, nu. O să mă pârăști!

Băiatul nu îl implorase pe Lawrence să nu îl arunce în fața judecătorului, dar în mod clar nu voia ca sora lui să știe că furase săculețul unei doamne. Urma aceea de rușine îl salvă. Lawrence hotărî să îl ajute pe băiat.

– Nu o să-i zic binefăcătoarei tale ce ai făcut, promit.

– Binefă... Cum?

– Surorii tale. Nu o să-i spun despre această întâmplare nefericită, zise Lawrence. Acum tu și eu mai avem ceva de discutat. Dacă te las liber, promiți că nu mai furi niciodată?

Băiatul se uită chiorâș la el.

– Și dacă aș promite, cine m-ar crede?

– Eu, îl asigură Lawrence. Tu mi-ai promite. Iar cuvântul unui bărbat e sfânt.

Băiatul se îndreptă de spate.

– Ai cuvântul meu!

– Atunci accept să te eliberez, spuse Lawrence cu o curtoazia formală pe care un ofițer i-o oferea unui dușman învins. Și te rog să îmi dai și cuțitul pe care l-ai folosit.

– Nu, domnule, nu cuțitul meu! se tângui băiatul. Am nevoie de el.

– Ca să furi mai bine, pun pariu.

– Nu chiar, prea bunule domn. Am nevoie de el ca să mă protejez, insistă băiatul. Nu știi cât de greu poate să fie pentru unul ca mine fără un cuțit în buzunar.

– Atunci o să-mi promiți că nu o să mai folosești cuțitul ca să tai baierele de la săculețul vreunei doamne?

Băiatul încuviință din cap.

– Jur!

– Pe numele surorii tale.

– Pe sora mea, Mary Woodyard. Ah...

Băiatul își puse mâna peste față când își dădu seama că Lawrence îl păcălise ca să-i dezvăluie numele.

– Ah, da! Mary Woodyard. Cred că am întâlnit-o pe tânăra asta. E ucenică la *madame* Fournier, nu?

Lawrence și-o amintea pe ucenica acelei croitoresei sub asediu din acel moment nefericit când venise să le ia pe Caroline și pe prietenele ei de la magazin. Ochii măriți și buzele strânse ale lui *madame* Fournier o dăduseră de gol că era furioasă din cauza clientelor. Lawrence bănuise că biata ei ucenică avusese de suferit în locul lor după ce doamnele din înalta societate ieșiseră din magazin.

– Da, Mary lucrează într-un magazin de haine, dar nu te duce să mă dai de gol, domnule! Băiatul își frământa pălăria în mâini la fel de chinuit de remușcări ca un cățeluș care tocmai își făcuse nevoile pe covor. Mi-ai jurat că nu o s-o faci.

– Și sunt un bărbat care se ține de cuvânt. Lawrence îi întinse mâna. Domnul Lawrence Sinclair. Tu ești?

– Billy-Două-Degete. Băiatul îi strânse mâna cu seriozitate.

– Ăsta nu e numele tău adevărat.

– Ăsta-i numele meu.

– În regulă. De ce Două-Degete?

– Pentru că astea mi-au degerat iarna trecută, domnule. Atunci au început tovarășii să-mi spună așa.

„Tovarășii." Asta îl convinse și mai tare pe Lawrence să-l ajute.

– Dacă vrei să renunți la viața de pungaș, domnule Două-Degete, aș vrea să te angajez.

Băiatul clipi neîncrezător.

– Și ce să fac?

„Chiar așa, ce?" Lawrence deja se convinsese că nu avea nevoie de un servitor. Până acum, micul Billy își dovedise doar talentul la mici pungășii. Și apetitul pentru turte.

– Vino în jurul orei de ceai pe Rathbone Street de lângă Oxford, la a doua casă pe stânga.

Băiatul își dădu jos pălăria și își scărpină părul de culoarea morcovului.

– Când e asta?

– Când sună ceasul bisericii de ora cinci. Eu stau în casa doamnei Abernathy. Tu cere să fii dus la apartamentul de la primul etaj, și îți găsesc eu ceva de făcut până atunci. Plănuia să aibă și un platou cu câțiva biscuiți pentru băiat. Lawrence habar nu avea ce fel de serviciu îi putea oferi băiatului în afară de a șterpeli portofele. Dacă o mai ținea așa cu tăiatul baierelor de la săculeț, pe Billy îl păștea mersul la Newgate. Hai, acum pleacă! Și gata cu hoția! Asta e o cerință obligatorie ca să te angajez.

Băiatul făcu o plecăciune adâncă și complicată.

– Prea bine, Excelența Ta.

– Spune-mi domnul Sinclair.

Billy afișă un rânjet cu dinți lipsă. Lawrence spera că era îndeajuns de mic ca să-și fi pierdut dinții de lapte, dar bănuia că, de fapt, îi pierduse fiindcă fusese bătut. Viața unui copil al străzii putea să fie, într-adevăr, dură.

Lawrence alergă înapoi la brutărie, unde o văzu pe Caroline așteptând în ușa magazinului. Lângă ea, Alice, tulburată, încă blestema și își flutura mâinile în aer.

Zona se aglomeră. Înconjurată de oameni de condiție medie care își vedeau de treaba lor, Lady Caroline era ca un sticlete într-un stol de pitulici. Vecinătatea Leicester Square era perfect respectabilă, dar putea fi la fel de bine un continent străin în comparație cu aerul rarefiat din St James Square. Acolo era locul ei, în lux și în splendoare.

Și în siguranță.

Cu toate astea, Lawrence își acceptase locul printre pitulici. Era un domn căruia viitorul putea doar să-i surâdă. Ea era fiica unui conte. Nu avea nimic să-i ofere.

„Nimic în afară de respirația mea. Nimic în afara sângelui care-mi pompează prin inimă. Nimic altceva în afară de adorația până la moarte."

Era tot ce avea, dar nu era destul. Acum știa asta. Fusese de ajuns să iasă din casa Lovell ca să vadă lumea așa cum era de fapt.

Și locul ei în ea. Dar și-ar fi dat zece ani din viață ca să o fi sărutat cu o noapte în urmă.

Capitolul 13

Orientul, splendidul Est, insulele exotice... Cum aș putea să consider că am trăit cum se cuvine până când nu le văd cu ochii mei? Trebuie să mă concentrez pe ce vreau să văd mai mult. Vântul călătoriei, condimentele aromate, ochii negri, vocea aceea oarecum baritonală... La naiba! Bărbatul ăsta îmi invadează până și sacrul meu jurnal!

din jurnalul lui Lady Caroline Lovell

– Uitați-l, milady! Se pare că v-a adus înapoi săculețul, zise Alice bătând din palme. V-am zis eu că domnul Sinclair o să aibă grijă de asta!

– Eu mă tem că o să își dea seama că l-am urmărit de când a plecat din casa Lovell de dimineață, șopti Caroline.

Una era să-l urmărească pe Lawrence să vadă unde se ducea, și alta era să-l prindă.

– Ei bine, putem spune că făceam cumpărături, dar ar putea să pară ciudat ca o lady ca dumneavoastră să umble prin cartierul ăsta la o brutărie, trebuie să recunoașteți.

Alice îi făcu semne largi lui Lawrence, de parcă el nu se îndrepta oricum spre ele.

– Oprește-te! Caroline se simțea îndeajuns de expusă. Faci un adevărat spectacolul.

Dojenită, Alice lăsă mâna în jos.

– Adevărul e că nu credeam că bătrânul Sedgewick e în stare să mâne trăsura așa de încet sau să coboare atâtea străzi fără să-i piardă urma domnului Sinclair.

Lui Caroline îi fusese teamă că aveau să îl piardă. Odată ce Lawrence dispăruse în casa aceea de pe Rathbone mai bine de o jumătate

de oră, își dăduse seama că întrecuse măsura. Făcea ce spusese că o să facă. Își găsise altă casă în care să stea.

– Milady. Lawrence făcu o plecăciune din cap când se apropie. Sper că ai scăpat nevătămată în urma acestui nefericit incident.

– Sunt bine. Ea încercă să aibă un ton lejer, dar sentimentul acela de afecțiune părea a se adânci. Sunt doar surprinsă de hoția asta.

– Înțeleg perfect. Asemenea lucruri nu prea se petrec în St James Square.

– Ei bine, nu prea se întâmplă, admise ea, nefiind prea sigură de ce asta e important. Mulțumesc pentru ajutor, domnule Sinclair.

El îi dădu înapoi săculețul.

– Îmi pare rău că i-au fost tăiate baierele, dar pare să nu lipsească nimic din el.

– Cu siguranță, Alice poate să-l repare, zise ea dându-i săculețul menajerei. Vezi dacă găsești ac și ață în trăsură!

– Milady, nu călătoresc cu... Alice făcu ochii mari când își dădu seama cu întârziere că Lady Caroline voia să discute singură cu domnul Sinclair. Dar, acum că mă gândesc, cred că am ceva care s-ar putea dovedi folositor. Mă duc imediat, milady.

Trăsura era la doar câțiva metri distanță, dar le oferea lui Caroline și lui Lawrence un pic de intimitate, cât să discute în condiții decente.

– Deci să înțeleg că l-ai prins pe hoț? întrebă ea.

– Da.

– Sper că nu l-ai rănit. Era doar un băiețel.

El își ridică privirea.

– Crezi că sunt genul care să bată un copil?

– Nu, bineînțeles că nu. „Oare bărbatul ăsta vrea să pară jignit?" Voiam să întreb dacă nu cumva l-ai lăsat să plece. Nu l-ai lăsat, nu?

– Ba da. Sigur agenda judecătorului e plină de criminali mai siniștri decât tânărul nostru care taie baierele săculețului. Își prinse mâinile la spate, adoptând o postură rigidă de militar. Părul i se dăduse pe spate și i se vedea cicatricea aceea subțire. Sper că nu te deranjează.

– Nu. Mă bucur că ai fost milos cu băiatul. Și lui Caroline i-ar fi prins bine puțină milă. Spera ca el să zâmbească. Arăta foarte aspru când nu zâmbea, iar ea se temea că încă îi purta pică pentru că își băgase nasul în trecutul lui. Până la urmă, băiatul nu era așa de fioros,

deși Alice a țipat că a avut loc o crimă când i-a văzut cuțitul. Totul s-a petrecut așa de repede, încât nu am avut timp să-mi fie frică.

– Voia ca tu să nu bagi de seamă că îți lipsește săculețul până când nu venea momentul să plătești. Dar băiatul nu e prea bun la treaba lui.

– Treaba lui?

– Așa se hrănește el, din hoții, îi explică Lawrence. Nu cred că e rău. Doar înfometat.

– Atunci mulțumesc lui Dumnezeu că mie nu mi-a fost așa de foame.

– Amin! Nici unul dintre noi nu știe ce ar face dacă i-ar fi foame, zise Lawrence. Dar aș vrea să te întreb de ce ești aici, milady.

– Chiar și unei doamne i se face foame din când în când. Ea flutură din mână vag spre magazinul din spatele lor. Înțeleg că asta e o brutărie foarte bună.

– Și ai trecut pe lângă zeci sau chiar mai multe locuri dintr-astea de la casa Lovell până aici. Dacă nu te-aș ști bine, aș bănui că m-ai urmărit.

Primul ei impuls fu să nege, dar când se uită în ochii lui negri, își dădu seama că numai adevărul funcționa între ei doi.

– Prea bine; dacă vrei s-o spun, așa o să fac. Da, te urmăream, admise. Dar numai pentru că mă temeam că o să pleci.

– Ți-am zis că așa o să fac.

Caroline oftă. Bărbatul ăsta reușea tot timpul să îi smulgă mărturisiri nedemne de o lady. Cuvintele îi rămaseră în gât, dar trebuia să le rostească.

– Speram să te conving să nu o faci.

– De ce?

Doar faptul că nu mai era nici o șansă de a-l întâlni pe scări sau de a-l vedea la cină îi strângea inima în piept. Deja era un gol acolo unde el fusese în viața ei. Dar nu putea să-i spună una ca asta.

– Eu... Fratele meu o să fie supărat. Prietenia voastră înseamnă mult pentru el. Lui Teddy o să-i fie greu... Din pricina plecării tale, vreau să spun. „Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta! De ce mi-e așa de greu să formulez o propoziție coerentă?" Măcar ți-ai luat rămas-bun de la Bredon?

– Plănuiesc să-i las o scrisoare de mulțumire în după-amiaza asta și să-i explic noua mea situație, răspunse Lawrence. Doar pentru

că nu mă mai bucur de ospitalitatea familiei voastre nu înseamnă că eu și Bredon nu o să mai petrecem timp împreună.

Nu părea să-l deranjeze că nu mai avea să petreacă timp cu ea.

– Dar nu ai... Dacă nu m-aș fi uitat pe fereastra salonului... „Afurisitul ăsta de bărbat! Hai că pot și eu să recunosc ce mă deranjează!" Nici de la mine nu ți-ai luat rămas-bun.

– Ba da, mi-am luat. Azi-noapte. După ce m-ai învățat vals cu atâta generozitate.

– Acela nu a fost un rămas-bun. A fost... „O pauză. O domolire. Dacă s-ar fi uitat cineva, ar fi fost un adevărat dezastru." Aproape că m-ai dat afară din propria sală de bal.

– Îmi cer scuze dacă am părut nepoliticos.

– Nu ai părut, ci așa ai fost.

– Dacă sunt așa de neplăcut, de ce mă mai urmărești?

Nu știa. Mintea ei nu fusese niciodată așa de... năucită de un bărbat. Se disprețuia pentru asta, dar părea că nu se putea abține. Caroline făcuse o grămadă de lucruri ridicole pentru Lawrence. Pe Freddie sau pe Horatia le-ar fi criticat aspru dacă s-ar fi gândit doar să urmărească un bărbat pe străzile Londrei cu trăsura familiei.

– Eram îngrijorată pentru tine, spuse ea în cele din urmă, ca să umple tăcerea neconfortabilă care se lăsase.

Sceptic, el se încruntă.

– Din câte știu, nu ai nici familie, nici alte cunoștințe în oraș la care să stai. Dacă ai fi nimerit într-un cartier rău famat? Sunt zone în Londra unde o persoană decentă poate păți ceva rău doar dacă merge pe acolo, îi explică ea, temându-se că semăna cu Freddie când începea să turuie, dar, la fel ca prietena ei, nu era în stare să își pună lacăt la gură. Din câte am văzut, până și Leicester Square are tâlharii ei.

– Te asigur că nimeni nu o să-mi taie baierele, spuse el sec. Ăsta e adevăratul motiv pentru care m-ai urmărit?

– Nu îmi pot face griji pentru prietenul fratelui meu?

Zâmbetul ăla al lui – cum ar fi putut trăi fără el? – i se schiță în colțul gurii.

– Oare cum am reușit să cutreier continentul și să mă întorc în Anglia fără ajutorul tău?

La replica lui, ea râse.

– Foarte bine. Ai dreptate. Evident că ești în stare să ai grijă singur de tine.

– Mulțumesc, milady.

Acum zâmbea cu toată gura și chiar și cu ochii.

– Caroline, te rog, îl corectă ea. Îi plăcea cum îi spunea pe nume și tânjea să-l audă. Când îi spunea Caroline, era tentată să alunece spre acele sunete adânci și bogate ca o pisică doritoare de mai mult mângâiere. Nu aude nimeni că îmi spui pe nume.

– Eu pot să aud. Zâmbetul i se stinse. E mai corect să îți spun *milady*. Mi-am luat prea multă libertate când am stat la casa Lovell.

Ea își mușcă buza.

– Eu parcă îmi amintesc că te-ai abținut de la una.

Vocea lui deveni mai răgușită.

– Nimeni nu regretă asta mai mult decât mine.

– Ce regreți, Lawrence?

Poate că el nu îi zicea Caroline, dar numele lui îi veni pe buze așa de natural, încât nu mai putea să fie formală cu el.

– Știi prea bine. Sau dacă nu știi, nu ești așa de inteligentă precum am crezut.

Se înclină spre ea foarte puțin, dar privirea lui era așa de intensă, încât îi aminti prima impresie despre el. Un leu în cușcă având o privire de prădător. Era sigură că voia să o sărute. Nu se mai simțise așa de sigură niciodată. Fusese așa de aproape de asta în sala de bal! Chiar și acum ar fi putut-o face chiar acolo, pe stradă, în fața lui Dumnezeu și a celorlalți, doar pentru că avea chef.

„Ce blestem e un bărbat încăpățânat pentru o femeie!"

Apoi el se îndreptă de spate, iar postura lui distantă de militar reveni.

– Milady, am mai multe regrete decât sunt în stare să împărtășesc sau decât ești tu în stare să auzi. Dar cel mai mult regret că ți-aș fi pricinuit vreo durere.

Ea clătină din cap.

– Frustrare, da. Cu siguranță, ai stârnit multă emoție și o infinită confuzie. Dar durere nu. „Sau doar ciudat de plăcuta durere de a nu avea ce îmi doresc." Liniștește-te, domnule Sinclair! Nu m-ai rănit.

„Nu multă vreme, oricum." Refuzul lui de a-și urma impulsurile încă o împungea.

– Atunci sunt mulțumit că ți-am fost un pic de ajutor azi, spuse el. Ai nevoie să te însoțesc înapoi la casa Lovell?

Era tentată să spună da, dar, odată ce aveau să o găsească pe Alice în trăsură, conversația lor urma să fie și mai oribil de pompoasă decât fusese.

– Nu, mulțumesc, zise ea, hotărâtă să își păstreze tonul voios. Oare cum am reușit să mă descurc prin Londra fără ajutorul tău?

– *Touché*, milady. Dar poate o să-mi permiți să îmi *fac griji* pentru sora prietenului meu?

Asta o făcu să zâmbească atunci când el plecă. Înalt, suplu, cu o postură de războinic – la bărbatul ăsta te-ai tot fi uitat, chiar și când pleca.

Caroline oftă. Nu reușise să îl convingă să se întoarcă la casa Lovell ca oaspetele lui Teddy. Totuși, considera că această întorsătură nesatisfăcătoare era doar de moment. Era mai hotărâtă ca niciodată să-l cunoască pe adevăratul Lawrence Sinclair.

„Apele liniștite sunt cele mai adânci."

Ce bine ar fi fost să vadă măcar o dată leul afară din cușcă și să afle cine era Lawrence sub fața lui înșelător de calmă! Dacă ar fi putut ghici de ce se controla așa de sever și dacă l-ar fi ajutat să se îmblânzească, ar fi fost o mare realizare.

Înainte, când începuse să se gândească la o viață aventuroasă în locul uneia obișnuite, dăduse peste povestea lui Antoine de Ville. În 1492, acesta fusese însărcinat de regele Franței să se cațăre pe muntele Aiguille. Se spunea că era imposibil să urci pe acel munte, dar, cu un mare efort, Antoine de Ville o făcuse și își înfipsese steagul pe vârful lui.

Cunoașterea lui Lawrence Sinclair până în străfunduri avea să fie o aventură fără egal. Caroline era femeia care putea să cucerească un suflet de bărbat atât de inaccesibil.

După aceea, avea să vadă ea dacă voia să-și înfigă steagul.

Capitolul 14

Oh, ce n-aș da să fiu un șoarece în buzunarul lui Dudley!

Caroline Lovell, după ce a descoperit că Lawrence Sinclair și-a luat nu unul, ci doi servitori!

– Aici erai, Teddy. Te-am căutat peste tot.

Ultimul loc unde Caroline se aștepta să îl găsească pe fratele ei, Edward, era în biroul tatălui lor, aplecat peste registrele groase ale contelui. Nu fusese genul care să se preocupe de coloane și sume.

– Ce, Dumnezeu, faci aici?

Lord Bredon își trecu mâna prin părul de culoarea nisipului fără a reuși să-l îndrepte. Apoi oftă și închise registrul greu.

– Tata spune că e timpul ca eu să mă mai ocup și de altele. Vrea să mă familiarizez cu administrarea moșiei. Se pare că restul familiei poate să treacă peste asta și să se distreze, dar acum că mi-am încheiat educația, mă așteaptă o mulțime de responsabilități.

Teddy nu mai arătase așa de oprimat de când îl găsise învățând pe rupte într-o vacanță pentru examenele de la Oxford, iar ea nu putea rezista să nu-l tachineze puțin.

– Ah, riscurile de a fi moștenitor! Ce trist e să te aștepți să devii Lord Chatham! Titlul de nobil te face să ai o viață așa de lungă și de împovărătoare, nemaipunând la socoteală toată bogăția, onoarea și privilegiile care vin la pachet.

– Lasă, că am și treabă, nu numai beneficii, din câte văd, replică Edward.

– Mă îndoiesc că frații noștri se gândesc că viața o să le fie ușoară. În cele din urmă, o să fie siliți să-și croiască singuri drumul în viață.

– Dar o să-i ajut și eu cât pot, spuse Teddy ursuz. Cine crezi că o să se ocupe ca Ben să aibă un stil de viață generos ca vicar prin vreo fermecătoare provincie? De unde o să aibă Thomas banii

să-și cumpere corabia aia afurisită despre care tot vorbește? Și cine știe ce o să hotărască Charles și Harry să facă? Orice s-ar întâmpla, casa Lovell o să-i sprijine la fiece pas.

Așa era viața. Bărbații puteau să-și urmeze propriile interese și să ia hotărâri pentru ei înșiși. Ba chiar erau sprijiniți de familie în ce urmau să facă. Din nou, Caroline ar fi vrut să facă ceva pentru nedreptatea asta. Doar pentru că se născuse femeie, nu îi era permis să decidă ce să facă. Dar, în mod surprinzător, acum avea alte griji mult mai presante. Cumva, fără să își dea seama, aduse vorba despre Lawrence.

– Da, ești un adevărat stâlp de susținere, Teddy, iar familia nu ar fi în stare să trăiască fără tine.

– Dacă încerci să îmi intri pe sub piele, trebuie să te străduiești mai mult.

– Eu? Nici nu m-am gândit la asta. Ea clipi, făcând pe inocenta. Dar te-ai gândit cum ar fi pentru frații noștri dacă tu și tata nu i-ați sprijini? Ar fi lăsați de izbeliște, nu?

Edward se încruntă.

– Bănuiesc că da. De ce ești așa de îngrijorată despre viitorul lor... Ah, am înțeles! Se bătu cu un deget peste nas și îi aruncă o privire cunoscătoare. Te gândești la Sinclair. Situația lui e oarecum aceeași cu a fraților noștri.

– Întotdeauna m-ai ghicit prea bine ca să mă simt confortabil, admise ea. Ai dreptate și de data asta. Dar cazul domnului Sinclair e diferit față de al fraților noștri. Unchiul lui nu i-a oferit același gen de sprijin pe care Ben și ceilalți o să-l primească de la tine, asta e clar.

Faptul că Lawrence nu se simțea bine-venit acasă la el îi provoca o durere în piept. Caroline îi necăjea pe ai ei cu regularitate, dar nu o respingeau. Nu simțise niciodată genul ăla de respingere pe care o suferise Lawrence.

– Nu mi-aș face griji pentru Sinclair, zise Edward și deschise registrul din fața lui, aruncându-i o privire încruntată. E un bărbat foarte capabil.

– Capabil de ce anume? întrebă Caroline plimbându-și degetele peste biroul masiv de mahon al tatălui ei, încercând să pară nepăsătoare. Nu mi-ai zis niciodată ce a făcut pentru a-ți câștiga recunoștința eternă și prietenia.

– Și n-o s-o fac nici acum, spuse Teddy fără să-și ridice privirea.

– De ce?

– Pentru că mai e cineva implicat și, în plus, nu e povestea mea ca s-o împărtășesc.

„Oliver."

– Are de-a face cu Rowley, nu?

– Caro, dacă vrei să știi așa de multe, de ce nu-l întrebi pe Sinclair?

– De ce ești așa de dificil? Frustrată, ea începu să meargă lent prin cameră. Știi la fel de bine ca mine că mi-ar fi mai ușor să-mi deschid aripile și să zbor spre lună decât să-l fac pe Lawrence Sinclair să vorbească despre el.

Edward râse.

– Ai dreptate, surioară. Nu e genul care să monopolizeze o conversație, așa-i? Și, dincolo de faptul că nu vorbește despre el, nici nu îi vorbește de rău pe ceilalți. O virtute pe care recomand să o urmăm și noi.

– Tu ar fi trebuit să fii vicarul, nu Ben, zise ea, dând din mână la auzul sugestiei lui moralizatoare. În plus, știi că domnul Sinclair nu mi-ar zice nimic chiar dacă l-aș întreba. Ceea ce nu aș face oricum. Ar fi culmea impolitețiii să îi cer ceva așa de personal.

– Asta e o atitudine de om mare. Ai aprecierea mea.

– Și tu o ai pe a mea pentru că protejezi secretele prietenului tău, spuse ea printre dinții încleștați. Dar nu prea cred că ar fi vorba despre bârfă sau despre ceva nepoliticos dacă s-ar întâmpla să îi zici surorii tale preferate ce vrea să afle.

– Oricât de mult te-aș plăcea, spuse el râzând de gluma pe care o împărtășeau, logica ta e uimitor de absurdă.

– Cum așa?

– Nu o să-l întrebi nimic personal pe Sinclair, dar pe mine nu e nepoliticos să mă hărțuiești.

– Ești fratele meu. Impolitețea nu înseamnă nimic între noi doi, zise ea încercând să nu-și plângă de milă. Și, oricum, nu ar fi o bârfă pentru că nimic din ce mi-ai spune nu ar ajunge la urechea altcuiva.

– Nu, Caro, zise el cu fermitate. Poate că îți merge cu tata, dar eu sunt imun.

Ea se lăsă în scaunul de piele cu brațe, de lângă șemineul rece.

– Bărbații sunt niște creaturi așa de supărătoare!

Teddy o studie o clipă.

– Simți o afecțiune pentru Sinclair?

– Poftim? Nu. Caroline își dori ca obrajii să nu i se înroșească, dar fără succes. Acum *tu* ești absurd.

– Da? Tu te-ai agitat așa de tare să-l înveți să danseze.

– Doar ca să-ți fac ție o favoare, spuse ea simțind că nu mai avea răbdare, chiar dacă era fratele ei preferat. De regulă, îl manipula mai ușor pe Teddy. Nu puteam să-l las pe prietenul tău să se facă de râs la balul lui Lord Frampton, nu? Și, apropo, cu plăcere!

El scoase un „hm" care suna la fel de misterios ca atunci când tatăl lor îl prindea pe unul dintre ei că făcuse o boacănă.

– Doamna protestează prea mult, așa zice eu.

– Bine. Caroline hotărî că era cazul să schimbe tactica. De dragul argumentului, să presupunem că ai dreptate și sunt nebună după Sinclair. Părinții noștri au tot așteptat și au așteptat cu sufletul la gură ziua în care să îmi găsesc o partidă potrivită. De ce nu ar vrea *ei* să îmi spui de ce îi ești dator? Până la urmă, dacă acțiunile domnului Sinclair l-au ajutat pe dragul meu frate, iar asta ar trebui doar să-mi crească pasiunea pentru acest bărbat.

– În primul rând, mă îndoiesc că părinții noștri cred că Sinclair e eligibil.

– De ce nu? *Este* posibil moștenitor al unui conte.

– Nu m-aș baza pe asta, replică Edward. Dacă pariurile de la White înseamnă ceva, Lord Ware e pe cale să anunțe căsătoria lui cu o tânără dintr-o familie vestită pentru fertilitatea sa.

– Cine e?

Teddy clătină din cap.

– Nu ar fi trebuit să spun nimic și am încredere că nu o să zici nimănui. E de ajuns că registrul de la White îi dă șanse foarte mici lui Sinclair să-l moștenească pe unchiul lui.

Caroline se ridică și o luă din nou nervoasă la pas prin cameră.

– Oh, da, sigur, hai să considerăm oracol un registru de pariuri!

– În asemenea cazuri, rareori se înșală, o asigură Teddy. În plus, în privința presupunerii tale că povestea despre întâlnirea mea cu Sinclair i-ar da credit, să știi că și reversul e posibil.

Asta o opri pe loc.

– Nu poți face genul ăsta de declarație și apoi să taci mâlc. Acum chiar trebuie să-mi spui! Dar, orice ai zice, dacă domnul Sinclair te-a ajutat, nu am cum să nu mă bucur pentru ceea ce a făcut.

– Nu ai văzut faptele, spuse el blând.

– Oh, Teddy, o să ajung la Bedlam din cauza ta. Se aplecă peste birou să se uite în ochii lui. Poți la fel de bine să taci; știi că o să-mi spui în cele din urmă.

– Și de ce aș face asta?

– Pentru că sunt sora ta preferată. Pentru că știi că nu o să-ți dau pace până când nu aflu. Și pentru că știu să păstrez un secret, zise ea numărând motivele pe degete. Când el își dădu ochii peste cap, ea își îndreptă spatele și își jucă asul din mânecă. În cele din urmă, nu i-am spus niciodată tatei cine i-a distrus trăsura în vara aia înainte să pleci pe continent. Sau cel puțin nu încă.

– Nu ai face-o!

Ea ridică din umeri.

– Tata era foarte atașat de trăsura aia. Cea mai bună și mai rapidă din ținut, așa zice. Știi asta, nu? Pentru că tu și Rowley ați descoperit exact cât de rapid poate să meargă.

– La naiba! Ar fi trebuit să învăț din episodul ăla să nu mai urmez orbește planurile lui Oliver.

– Deci Rowley *a fost* implicat în întâlnirea la care Lawrence... adică domnul Sinclair...

Edward se lăsă pe spate în scaun.

– Închide ușa biroului.

Ea îi dădu repede ascultare și reveni pe marginea scaunului cu brațe.

– Dacă aud fie și o aluzie la povestea asta pe undeva, o să știu pe cine să dau vina, zise el.

– Secretul tău merge cu mine în mormânt. Jur pe ce vrei tu!

– Nu jura, nu e ceva potrivit pentru o lady.

– Nici eu nu sunt în jumătate din timp.

– În fine, îl imită Edward pe tatăl lor când nu era de acord cu ceva. Îmi ajunge cuvântul tău, Caro.

– Foarte bine. Ai cuvântul meu. Ea își așeză mâinile în poală să le liniștească, dar tremura pe interior. În sfârșit, avea să afle ceva important despre Lawrence. Când l-ai cunoscut pe domnul Sinclair?

– Într-o închisoare din Italia.

Caroline clipi des. Auzise că uneori oamenii plăteau să îi vadă pe nefericiții de la Bedlam, dar nu înțelesese niciodată care era farmecul.

– Făceați turul unei închisori?

– Nu, eram închis într-una. Cu toții eram.

Ei i se tăie respirația.

– De ce?

– Crede-mă, sunt nenumărate căi prin care un englez poate să încalce legea în Italia. Din păcate, eu și Rowley am găsit câteva căi din astea, iar una dintre ele ar fi fost o pedeapsă capitală dacă procesul nostru lua o turnură greșită.

Stomacul lui Caroline se făcu ghem de confuzie. În Anglia, pedepsele pentru nelegiuiri puteau fi severe. Dacă băiatul care îi furase săculețul ar fi fost dus la proces, ar fi fost spânzurat sau deportat în Noua Galie de Sud. Cu siguranță, și alte țări erau la fel de ferme în privința aplicării legilor, dar nu își imagina că o asemenea pedeapsă aspră se aplica membrilor aristocrației.

– Ce, Dumnezeu, ați făcut?

Doar nu se încurcaseră cu un furt.

– Nu e o poveste pentru urechile tale, Caro. Nu ar fi trebuit să-ți spun așa de multe.

Ceea ce însemna că fratele ei probabil nu avea să-i zică nici ce făcuse Lawrence de ajunsese în aceeași închisoare.

– Mulțumesc Cerului că lucrurile nu au mers prost pentru tine la proces, zise ea încetișor.

– Asta pentru că nu a fost nici un proces. Am fost transferați la altă închisoare mai aproape de judecătorie când Sinclair, așa cum era încătușat, i-a învins pe paznici.

– Paznici? repetă ea. Adică erau mai mulți?

Edward încuviință din cap.

– Erau patru bărbați voinici. Sincer, nu am mai văzut așa ceva, Caro. Sinclair s-a transformat într-o clipă din prizonier docil într-un viking. I-a doborât pe toți fără nici un ajutor din partea mea sau a lui Rowley, îmi pare rău s-o zic. Eram prea uimiți că s-a hotărât pe nepusă masă să intre în acțiune. Loviturile lui de pumn erau metodice, nemiloase și... Edward se uită în ochii ei. Asemenea lucruri nu sunt pentru urechile unei femei. Îmi pare rău că te-am neliniștit.

– Aș fi fost mai neliniștită la gândul că zaci prin vreo închisoare străină, zise ea, un pic rușinată de ușoara incitare care îi dansa pe șira spinării. Bănuise că Lawrence Sinclair era periculos, dar, în loc să simtă repulsie, își dorea să fi fost acolo să vadă leul scos din cușcă. Apoi ce s-a întâmplat?

– Apoi Sinclair a luat cheile de la paznicii doborâți, s-a eliberat pe el, apoi pe mine și pe Rowley. Am plecat apoi toți trei. Ne-am furișat pe alei întunecate și pe străzi până la docuri și am urcat pe prima corabie care pleca din port. Ne ne-a păsat unde mergea atâta vreme cât pleca repede. Edward își masă puntea nasului de parcă o durere de cap i se forma între ochi. Nu mai e nevoie să spun că nu o să fim bine-veniți în Roma prea curând.

– Ei bine, acum înțeleg de ce crezi că îi datorezi multe domnului Sinclair. Nici dintr-un milion de încercări nu ar fi putut scorni un astfel de scenariu. Încă avea mai multe întrebări decât răspunsuri despre Lawrence, dar era un început. E clar că nu o să-mi spui ce ați făcut tu și Rowley să ajungeți în închisoare, dar de ce era domnul Sinclair acolo?

– Gata, Caro. Asta trebuie să îl întrebi pe el. Mi-am luat porția de bârfe pe o lună. Acum, dacă nu mai ai...

Se auzi o bătaie în ușa biroului. Caroline oftă. Dacă nu erau întrerupți, sigur ar mai fi putut smulge niște informații de la fratele ei.

– Intră, ordonă el.

Ușa se deschise și apărură inoportunul lacheu Dudley și, la o mică distanță în spatele lui, băiatul care îi furase de curând săculețul lui Caroline. Băiatul își scoase pălăria jalnică și se plimbă cu gura căscată prin camera, uitându-se la puzderia de cărți și statui decorative de parcă intrase într-un palat. Apoi o văzu pe Caroline. Făcu ochii mari ca de bufniță când o recunoscu și se dădu un pas în spate.

– Îmi cer scuze, milord, spuse Dudley și făcu o plecăciune. Această... persoană are un mesaj pentru dumneavoastră și pretinde că are instrucțiuni de la angajatorul lui să vi-l încredințeze personal.

Lawrence nu era singurul care își putea schimba starea într-o secundă. Edward își îndreptă spatele și într-o clipă se transformă din fratele drag al lui Caroline în Lord Bredon cu aere de stăpân. Îi făcu semn băiatului să vină mai aproape și luă de la el biletul împăturit. Își plimbă rapid privirea peste scrisoare.

– E de la Sinclair, îi spuse lui Caroline. Îmi mulțumește din inimă pentru ospitalitatea casei Lovell, dar se pare că și-a găsit altă locuință.

Lord Bredon își îndreptă atenția către lacheu.

– Dudley, conform acestui bilet, ești rugat să îi faci domnului Sinclair bagajele și să i le dai acestui băiat.

– Ești sigur? îl întrebă Caroline, uitându-se cu suspiciune la băiat, gândindu-se că, dacă furase un săculeț, poate că era îndeajuns de neobrăzat să încerce să fure posesiunile lui Lawrence prin înșelăciune. Cum știm că biletul e adevărat?

– Ăsta e în mod clar scrisul lui Sinclair. Teddy flutură scrisoarea spre ea. Fusese prea rapid ca să apuce s-o citească, dar cuvintele erau ciudat de înclinate. Aș recunoaște scrisul ăsta stângaci oriunde. Deci, băiete, să presupun că ești angajatul domnului Sinclair.

Acesta încuviință din cap cu seriozitate și înghiți în sec. Era limpede că nu avea încredere să vorbească în acel moment.

Bredon clătină din cap.

– Vede el ceva la tine, dar, sincer, serviciile tale prăpădite nu au cum să fie de ajuns pentru nevoile unui gentleman. De aceea, Dudley, o să-l însoțești pe acest tânăr la noua casă a domnului Sinclair, îi spuse Bredon lacheului după care își întoarse privirea spre băiat. Numele tău, băiete, te rog!

– B-Billy, Maiestate.

– Billy, repetă Edward în timp ce se stăpânea să nu zâmbească.

Fratelui ei i se spunea „milord" de dimineața până seara, dar, din câte știa Caroline, nimeni nu-l ridicase la rangul de „Maiestate" până atunci.

– Dudley o să meargă cu tine să se asigure că bunurile domnului Sinclair ajung la noul lui domiciliu în bună ordine. Poți aștepta pe hol până când împachetează Dudley. Și ai grijă să-ți ții mâinile în buzunar!

– Da, domnule, adică Excelența Voastră, domnule...

– Lord Bredon e suficient.

– Da, L-Lord Bredon.

Billy făcu o plecăciune ciudată, apoi își înfipse pumnii în buzunarele adânci ale jachetei în timp ce se strecura pe ușă.

– Dudley, zise Bredon, îndreptându-și din nou atenția către servitor, ți-a plăcut să fii valetul domnului Sinclair cât timp a locuit aici?

Servitorul devenit temporar valet își îndreptă trupul lung și deșirat.

– Oh, da, stăpâne! Domnul Sinclair este un gentleman pe cinste. Desigur, e o plăcere să-l servești. Sunt mândru că am fost valetul lui.

– Bun. Atunci o să continui să ai același rol.

– Dar, stăpâne, eu nu... spuse Dudley, vizibil consternat. Asta înseamnă că mă concediați? Sunt mai mult decât fericit să rămân servitor aici, în casa Lovell. Vă rog, stăpâne...

– Nu, nu, îl opri Edward ridicându-și mâna. Stai liniștit, Dudley. Nu ești dat afară. Ești... promovat, ca să zic așa. Permanent. Oficial, o să rămâi în serviciul casei Lovell și o să ai același salariu, însă o să-ți îndeplinești sarcinile în altă parte. În loc să fii servitorul nostru, o să servești ca valet al bunului meu prieten, domnul Sinclair, în noua lui reședință.

– Atunci o să părăsesc casa Lovell?

– Un valet nu prea are cum să-și servească stăpânul dacă se află la celălalt capăt al orașului, nu-i așa? zise Edward. Fără îndoială, domnul Sinclair o să-ți ofere un loc unde să stai. Urmează să aibă câteva întâlniri în curând și o să aibă nevoie de cineva care să se asigure că o să aleagă o ținută potrivită. Ținând seama de faptul că prietenul meu este moștenitorul prezumtiv al unui titlu de conte, nu e nevoie să-ți spun ce șansă extraordinară este asta pentru tine.

Dudley nu părea prea inteligent, însă era îndeajuns de ager ca să-și dea seama că statutul unui servitor reflecta rangul celui pe care îl servea. Să fie valetul unui posibil viitor conte era cu câteva trepte mai sus decât să deschidă ușa ori să așeze tacâmurile de argint în fața oaspeților la masă în casa Lovell.

– Spune-mi deci, zise Edward, ești omul potrivit pentru treaba asta?

– Oh, da, stăpâne, răspunse Dudley, deși Caroline îl suspectă că era pe punctul să-și muște buzele.

Schimbarea avea și unele dezavantaje. Camerista ei, Alice, avea să fie de neconsolat când urma să audă despre noile aranjamente ce îl priveau pe Dudley.

– Bun. O să-l informez pe domnul Price în legătură cu noua ta însărcinare. Poți lăsa ușa deschisă când pleci.

– Foarte bine, stăpâne. Mulțumesc.

Imediat ce Dudley plecă, Caroline își lăsă umerii să cadă.

– Ei bine, deci e oficial. Domnul Sinclair și-a luat cu adevărat rămas-bun de la noi.

– Nu pot spune că mă surprinde. Nu este genul care să fie mulțumit dacă depinde de alții. Pe vremea când călătoream, eu și Rowley

aveam mai mulți bani la dispoziție, dar Sinclair insista întotdeauna să-și plătească partea.

– Totuși, n-o să fie o problemă că îl expediezi pe Dudley în felul ăsta? întrebă Caroline. Nu se ocupă domnul Price de personal?

– Price o să-mi mulțumească. Ca să spunem adevărul, căuta de săptămâni întregi un prilej să-i dea papucii nepotului său, dar nu voia să o înfurie pe sora lui. Price zice că Dudley este prea neîndemânatic ca să servească la masă și nu crede că mai multă pregătire ar folosi la ceva. Teddy clătină din cap. Sunt sigur că serviciile lui de valet lasă de dorit, dar Sinclair nu o să fie deranjat. Nu cred că a mai avut propriii servitori de când a părăsit casa Ware.

Lawrence păruse stânjenit de fiecare dată când fusese servit la masă de unul dintre servitorii casei Lovell.

– Poate că ai dreptate, rosti Caroline.

– Standardele lui sunt puțin mai joase, așa că Dudley o să i se potrivească de minune.

Edward se ridică și își întinse brațele în lateral.

– Iată o treabă bine făcută! Am găsit o cale prin care să scap de un servitor departe de a fi perfect al casei Lovell și, cum Dudley o să-i fie de folos lui Sinclair într-o anumită măsură, pot continua să-i arăt prietenului nostru aprecierea punându-i la dispoziție un valet. Două dintr-o lovitură, cum s-ar spune.

– Da, Teddy, ești foarte isteț.

Când el se uită în altă parte, Caroline culese repede bilețelul lui Lawrence pe care fratele ei îl lăsase pe marginea biroului. Era sigură că în scrisoare erau mai multe lucruri decât cele pe care i le împărtășise el. Strecură bilețelul în corsajul rochiei. Bătu gongul, anunțând membrii familiei că aveau la dispoziție o oră pentru a se pregăti de cină.

– Trebuie să plec. Ne vedem la masă.

Caroline se grăbi să iasă înainte ca fratele ei să observe că scrisoarea lui Lawrence dispăruse. Aproape că se împiedică de tânărul Billy, care aștepta pe coridor.

– Bună trebușoară, stăpână, zise băiatul cu un rânjet. Când am tras cu ochiul prin crăpătura ușii, v-am văzut cum ați șterpelit bilețelul ăla, iute ca o nevăstuică. Nici eu n-aș fi făcut-o mai bine.

Caroline deschise gura și o închise de două ori la rând, dar nu se simți în stare să-l dojenească pentru tentativa obraznică de a-i face un compliment. Billy avea dreptate. Fără îndoială, furase ceva de la fratele ei, la fel cum băiatul acesta tăiase mai devreme baierele săculețului. Așa că se hotărî să-i întoarcă spatele, silindu-se să urce calmă scările către camera ei, în ciuda dorinței copleșitoare de a o lua la goană.

Întrucât bătaia gongului anunțase vremea îmbrăcatului, Alice o aștepta, însă Caroline voia să fie singură, nu să se gătească.

– Du-te chiar acum în camera domnului Sinclair! Se mută, iar Dudley îi împachetează lucrurile. Aș vrea să-l ajuți.

– Îndată, milady, spuse Alice cu o sclipire în ochi și un zâmbet reținut, profitând de prilejul de a fi alături de iubitul ei. Ah, dar cum o să vă descurcați fără mine?

– O să port muselina înflorată în această seară. Era una dintre puținele rochii din garderoba ei pe care o putea îmbrăca singură. La nevoie, pot să prind găicile, iar cu un pieptănat și o panglică nouă, părul meu o să arate bine. Acum du-te!

Alice se repezi afară, fredonând în barbă. Caroline se simți puțin meschină fiindcă își trimitea camerista către o dezamăgire certă, însă nu se simțea încă în stare să facă față istericalelor ce aveau să urmeze. Prefera ca Alice să afle despre așa-zisa avansare și noua locuință a lui Dudley mai degrabă de la el decât de la ea.

În plus, avea nevoie ca Alice să fie departe de camera ei. Nu mai putea să rabde nici o clipă fără să citească scrisoarea lui Lawrence. O scoase din corsaj și o despături cu grijă. Mâinile îi erau surprinzător de nesigure. Dacă era atât de copleșită de emoție din cauza unei scrisori pe care bărbatul o adresase altcuiva, se întreba în ce stare ar fi fost dacă el și-ar fi făcut vreodată curaj să-i scrie ei.

Dragul meu Bredon,

Nimeni nu mi-a fost un prieten mai bun decât tine. Recunoștința mea nu poate fi exprimată în cuvinte. Nu sunt vrednic de ospitalitatea binevoitoare pe care am primit-o din partea casei Lovell. O să transmit mulțumirile mele către conte și contesă într-o scrisoare separată, dar vreau să cunoști motivul real pentru care trebuie să plec din casa familiei tale. Îți datorez măcar atât. Este din cauza surorii tale. O iubesc.

Iată, o spusese. Fără ocolișuri. Direct. Adevărat.

Numeroși domni îi adresaseră lui Caroline vorbe înflorite și declarații înflăcărate. Unul chiar îi compusese cea mai îngrozitoare poezie, cu o sută de distihuri în care proslăvise nici mai mult, nici mai puțin decât curbura delicată a nasului ei. Dar nici unul dintre pretendenții ei din trecut nu reușise să-i atingă inima prin cuvintele lor. Mărturia simplă a lui Lawrence îi merse direct la suflet.

– Mă iubește, șopti ea. Caroline se prăbuși pe marginea patului, simțind că genunchii nu mai puteau să-i suporte greutatea. Dintr-odată, se simți fierbinte și strălucitoare, ca și cum în interiorul ei s-ar fi aprins o lumânare.

Nu este vina ei. Lady Caroline nu m-a încurajat.

– Chiar așa? Întâlnirea cu mine în miez de noapte pentru o lecție de vals nu ți s-a părut încurajatoare? Sincer, bărbații sunt așa de proști câteodată!

Clătină din cap în semn de dezaprobare față de nerozia lui, simțind un amestec de duioșie și zăpăceală. Nu înțelegea amalgamul ciudat de emoții care o cuprinsese. Se simțea ca și cum corsetul i-ar fi fost legat prea strâns. Nu reușea să înțeleagă dorința bruscă ce o cuprinsese de a dansa, de a râde și de a plânge în același timp. Știa doar că asta era ce simțea.

Îmi dau seama că sentimentele mele față de Lady Caroline ar putea să creeze tensiune între noi. Nu vreau să te pun într-o astfel de situația dificilă. Perspectivele mele mă fac să fiu un pretendent nepotrivit la mâna surorii tale și nu o s-o insult oferindu-i mai puțin decât merită.

– Poate că ar trebui să mă lași pe mine să judec cât ești de adecvat, domnule Sinclair, spuse ea, dorindu-și ca el să fi fost în fața ei chiar atunci, să-l poată dojeni cum se cuvenea pentru că avea o părere așa de proastă despre sine.

Dar, chiar dacă lăsăm asta deoparte, tu știi cel mai bine de ce nu o pot lega pe Lady Caroline de unul ca mine.

– Of, pentru Dumnezeu!

Dacă această autoflagelare avea legătură cu incidentul din închisoarea italiană, acum știa totul și simțea mai multă afecțiune decât oricând. La urma urmei, îl salvase pe dragul ei Teddy de la cine știe ce sfârșit îngrozitor.

Reveni la scrisoare.

Mă rog la Dumnezeu să găsească pe cineva respectabil și vrednic, care să o iubească la fel de mult ca mine.

– Pfui! Nu se gândește că aș putea avea ceva de zis în legătură cu asta?

Începuse să citească scrisoarea cu speranță în inimă și fluturi în stomac. Acum era furioasă.

Care era problema acestui bărbat? La ce-i folosise să se explice în fața fratelui ei? Nu știa că, dacă nu cedase sub presiunea părinților ei de a se conforma, cu siguranță nu era genul care să fie *dirijată* de bărbații din familie?

Când auzi că pendula anunța o jumătate de oră până la masă, Caroline împături la loc bilețelul și îl ascunse în jurnalul ei, apoi începu să se îmbrace pentru cină.

– Dacă acest bărbat are ceva de spus *despre* mine, ar face bine să mi-o spună *mie*, bombăni ea în timp ce se căznea să-și scoată rochia de zi și să îmbrace muselina înflorată.

Da, chiar așa. Lawrence Sinclair avea datoria de a-i mărturisi ce simțea și de a o lăsa *pe ea* să aleagă ce să facă în legătură cu asta.

Era o decizie prea importantă pentru a o lăsa exclusiv în mâna unui bărbat. Lawrence nu putea lua o hotărâre fără ea. Iar Teddy cu atât mai puțin.

Intenționa să aibă grijă ca Lawrence să-și facă declarația.

Și nu putea exista un loc și un moment mai potrivite pentru asta decât la balul lui Lord Frampton.

Capitolul 15

Femeile sunt tot timpul sfătuite să păstreze tăcerea și să-i lase pe bărbați să vorbească. Ar putea fi un sfat bun în anumite circumstanțe. Poți învăța multe când lași pe altcineva să umple tăcerea neconfortabilă. Totuși, strategia asta e teribil de inadecvată cu cei asemenea lui Lawrence Sinclair. Jur, tăcerea e starea lui nativă!

din jurnalul lui Caroline Lovell

Casa lui Lord și a lui Lady Frampton din Mayfair nu era la fel de mare precum casa Lovell. Caroline își amintea de la ultimul sezon că la etajul superior nu exista un spațiu dedicat distracției. În schimb, salonul de la primul etaj fusese transformat într-o sală de bal. Toată mobila fusese scoasă, în afara scaunelor și a canapelelor, care fuseseră împinse pe margine pentru a le oferi locuri celor care nu dansau, dar doreau să se uite la cei care o făceau.

Salonul lui Lady Frampton fusese amenajat ca spațiu pentru jocuri de cărți pentru cei care preferau jocurile în schimbul dansului. Spațiosul salon era deja pregătit pentru cina de la miezul nopții și, cu siguranță, unul dintre saloanele de la primul etaj fusese transformat într-o cameră de petrecere a timpului pentru doamne.

La sosire, Caroline plănuia să caute acea cameră. Orice doar să scape de ochiul atent al părinților ei. Își dorea să-i fi însoțit pe frații ei mai târziu, la al doilea drum cu trăsura Chatham. Întotdeauna se distra cu bărbații din familia Lovell. Dar Lady Chatham insistase să meargă și Caroline cu ea și cu Lord Chatham. Acest aranjament îi dăduse mamei ocazia să-i facă capul calendar cu sfaturi în timp ce se zdruncinau în trăsura de pe caldarâm.

– Nu ai o postură grozavă în ultima vreme. Stai cu spatele drept, dar nu îți îndrepta prea tare umerii. Cei ai unei lady ar trebui să fie rotunzi și delicați.

– Da, mamă. „Mă întreb ce ar spune despre postura mea dacă aș hotărî să stau în cap în mijlocul ringului de dans."

– Nu te uita prea îndrăzneț în ochii cuiva, dar nu fi nici imposibil de abordat.

– Da, mamă. „Sincer, ar fi mai ușor să mergi pe sârmă decât pe calea asta îngustă."

– Asigură-te că saluți pe toată lumea. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci e să dispari într-un colț cu prietenele tale hlizite.

– Mie îmi plac prietenele mele hlizite. „Și, apropo, doar eu am dreptul să le numesc hlizite."

– Loialitatea e un punct forte, iar bârfa într-un colț nu e niciodată atractivă.

– Noi nu bârfim. „Nu tot timpul."

– Grupul de gentlemeni eligibili e mai mic anul ăsta. Trebuie să îți arăți toate avantajele.

Gândurile rebele care îi tot trecuseră prin cap lui Caroline, în sfârșit, ieșiră la iveală.

– Poate că ar trebui să plătim niște publicitate în *Times* unde să îmi înșir calitățile financiare.

– Caroline, zise tatăl ei, ursuz. Rareori o mustra, așa că tonul lui era îndeajuns să o lase complet spășită.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Să nu îți pară rău, zise mama ei. Poartă-te mai bine! Probabil că ăsta e ultimul tău sezon.

„Slavă Cerului", fu cât pe ce să răspundă, dar era sigură că tatăl ei avea să își dea seama că ieșirea ei pioasă ar fi fost, de fapt, o exclamație care însemna răzvrătirea. Așa că doar încuviință din cap, recunoscătoare că trăsura se oprise, în sfârșit, dinaintea casei lui Lord și a lui Lady Frampton.

Odată ajunse înăuntru, mama ei nu se abținu să nu-i mai dea un ultim sfat.

– Cu cât mai mult timp are o lady înainte să înceapă activitățile, cu atât mai plin o să-i fie carnețelul de dans, îi explică atunci când lacheul le luă pelerinele la ușă.

Acesta îi dădu un carnețel de dans împodobit, care îi menționa numele la început și apoi ordinea dansurilor ce aveau să aibă loc, trecute cu un scris elegant.

– Se pare că nu am parteneri înscriși pe carnețelul meu, îi spuse mamei sale.

– Ah! Așa e la Lady Frampton. Ea preferă ca participanții să se treacă singuri, nu să fie aleși dinainte. A fost dintotdeauna un pic excentrică, îi zise mama ei, dorindu-și în mod vădit ca gazda lor să lase asta mai puțin pe seama întâmplării. Tocmai de aceea am vrut să ajungi înaintea fraților tăi. În acest fel, gentlemenii o să aibă îndeajuns de mult timp să îți ceară permisiunea să dansezi cu ei înainte să înceapă festivitățile.

– Așa e, mamă, spuse Caroline suficient de încet cât să nu o audă tatăl ei. Pasărea care atârnă mai în față în fereastra măcelarului o să fie întotdeauna vândută prima.

– Poartă-te frumos! îi șopti mama ei și îi aruncă o privire critică arunci când tatăl lui Caroline plecă spre salonul de jocuri.

– Oh, ia te uită, Lady Ackworth! spuse mama ei. Nu, nu te uita. O să creadă că vorbim despre ea.

– Poate pentru că vorbim?

– Lady Ackworth se consideră o autoritate a etichetei înaltei societăți. Lady Chatham se asigură că vorbea încet. Dacă îți dă o notă mică, nu mai scapi.

Băgăcioasa aia respingătoare împărțea înalta societate în două grupuri. Ori o lingușeai, ori erai ținta ei. Până și Lady Chatham, cea mai cuviincioasă dintre contese, era speriată ca nu cumva să devină ținta atacurilor acelei vrăjitoare. Mama lui Caroline își ascunse fața cu o mână.

– Înțelegi acum de ce te-am bătut la cap să te porți cât mai bine. Aș merge prin foc pentru tine, draga mea, dar nici cea mai înzestrată mamă nu își poate proteja fiica de limba acelei scorpii bătrâne.

Când mama ei vorbi pe tonul acela, Caroline simți un ghimpe de vinovăție pentru purtarea ei rebelă. Nu îndeajuns ca să și-o schimbe, desigur, dar regreta că îi pricinuise mamei vreo supărare.

– O să încerc, mamă, îi promise ea.

Încercarea nu însemna și reușită, așa că nu considera că mințise. Pe cât se putea, Caroline intenționa să se poarte extrem de urât în seara aceea.

Apoi Lady Chatham zări un grup de prietene lângă bolul de punci din colțul îndepărtat al camerei și se îndreptă spre ele. Caroline se duse în capătul scărilor largi. Înainte să urce și să caute camera

privată pentru doamne ca să se asigure că agrafele cu multe pietre prețioase pe care Alice i le vârâse în coafură rezistaseră drumului cu trăsura, Caroline stătu locului o clipă, uitându-se prin mulțime.

Lawrence nu era nicăieri.

„Afurisitul ăsta de bărbat! Mi-a promis că o să fie aici."

În schimb, o zări pe Horatia, care era cu Frederica. Din colțul opus al camerei, Horatia gesticula cu evantaiul înspre Caroline. De la debut, studiase ceea ce ea numea „limba evantaiului". Era o suită de mișcări stilizate, mai potrivite generației anterioare într-ale flirtului, dar, pentru că nu mai era la modă, Horatia era convinsă că ele trei puteau folosi acele gesturi ca să comunice în secret în timp ce erau în public.

Ceea ce ar fi putut funcționa dacă Freddie ar fi avut o memorie mai bună sau dacă ea ar fi arătat fie și cel mai mic interes în a învăța semnalele. Așa că, în loc să transmită un mesaj secret, Horatia arăta ca și cum era asaltată de un nor de musculițe.

Când Caroline nu dădu nici un răspuns, Horatia și Frederica se repeziră de-a lungul camerei spre ea, aproape dărâmând-o când ajunseră acolo.

– Oh, Caroline, unde ai fost? se plânse Horatia. Ei bine, nu contează. Acum ești aici, în sfârșit.

– Am crezut că ajungi mai devreme, draga mea, o lămuri Frederica.

– Așa am crezut și eu.

– Nu contează. Acum ești aici, rosti Horatia.

În adunarea aceea strălucitoare, prietena ei părea că zâmbea vag. Cu toate astea, Caroline zări lacrimi adevărate care îi tremurau Horatiei printre gene.

– Poate găsești tu o cale să salvezi situația. Eu admit că sunt depășită.

– Ce nu e în regulă? întrebă Caroline.

– E un dezastru, pe cuvânt, spuse Horatia zâmbind, încă plină de curaj. Un dezastru total, nici mai mult, nici mai puțin.

– Într-adevăr, am putea spune că e un dezastru de proporții biblice, adăugă Frederica pe un ton agreabil. Chiar așa, cum o să se mai arate la față draga noastră Horatia?

– Nu e vina mea, gâsculițo! De ce te porți de parcă eu aș fi de vină?

Frederica se uită la Horatia cu inocența unui miel de-abia născut.

– Atunci a cui e vina?

– Ia așezați-vă voi, spuse Caroline, trăgându-le într-un colț mai liniștit.

Restul oaspeților lui Lord și ai lui Lady Frampton se adunaseră în grupuri de câte două sau trei persoane, așa că discuția lor din colț nu atrăgea atenția. Doar dacă nu cumva mama ei o vedea „bârfind cu prietenele ei hlizite". În cazul ăsta, Caroline urma să fie certată mai târziu, dar avea să se ocupe de asta atunci. Horatia era dată peste cap. Orice ar fi fost, nu putea fi așa de rău.

– Oh, ba da, zise Horatia cu tristețe. Uite! Mișcându-și podoabele de pe cap, își îndreptă privirea spre dreapta, arătându-i lui Caroline unde să se uite.

De-a lungul sălii de bal, Caroline o zări pe domnișoara Penelope Braithwaite. Era îmbrăcată într-o rochie aproape la fel cu a Horatiei. Dacă rochiile ar fi fost perfect identice, Horatia ar fi fost satisfăcută. Dintre ele două, ea arăta cel mai bine. Fundul lui Penelope era prea mare ca să aibă stil. Dar tocmai acea *asemănare* a rochiilor lor o favoriza pe domnișoara Braithwaite.

Croiala și stilul rochiilor erau la fel. Nuanțele de ivoriu erau ca două perle care se potriveau. Dar, în timp ce a Horatiei era dintr-un soi de satin, cea a domnișoarei Braithwaite era dintr-o mătase în ape mult mai scumpă, acoperită cu o broderie argintie. Perlele și broderia argintie de pe rochia Penelopei făceau ca rochia Horatiei să arate mult mai stridentă și comună. Podoabele de pe cap erau aproape identice, însă Penelope arbora și o pană splendidă de struț. Lungimea ei făcea ca pălărioara să arate ca un reușit monument arhitectural.

În contrast, cea a Horatiei era ca o cocioabă plină de pământ.

– Cum e posibil să se întâmple din nou? se văicări ea.

– Șșșt! Caroline o apucă pe Horatia de mână și o strânse. Dacă le arăți celorlalți că te deranjează, o să fie și mai rău. Rochia ta e absolut adorabilă.

Ceea ce ar fi fost adevărat dacă Penelope nu ar fi purtat o versiune mult îmbunătățită.

– Capul sus, draga mea, și nu o mai băga în seamă! Așa o să facă și ceilalți.

Râsul lui Penelope le făcu să se uite la ea și la gentlemanul mai în vârstă de lângă ea.

Ca parte din *șlefuirea* ei, Caroline fusese învățată că râsul unei doamne trebuie să fie gentil. „Un sunet diafan, nu mai obraznic decât oftatul unui înger", îi spusese profesorul ei de etichetă. Râsul lui Penelope era mai degrabă un cotcodăcit dement.

– Cum să nu băgăm în seamă așa ceva? întrebă Frederica.

Gentlemanul mai în vârstă făcu o plecăciune peste mâna înmănușată a domnișoarei Braithwaite, apoi plecă spre salonul de jocuri.

– Cine era cu ea? întrebă Caroline.

– Lord Ware, spuse Horatia. De când am ajuns aici, s-a învârtit pe lângă Penelope ca o albină pe lângă o floare.

„Poate de-asta nu a venit Lawrence. Știa că unchiul lui o să fie aici."

– Ai mai văzut pe cineva cunoscut?

– Oh, da, răspunse Frederica incitată. Ne-am întâlnit cu domnișoara Cooper, Lady Greenhalgh și cu cele trei surori – am uitat cum le cheamă, dar au cântat la instrumentele de suflat atât de... memorabil.

– Prin memorabil vrei să zici dezastruos, dragă. Și sunt domnișoarele Harewood – Letitia, Lavinia și Lucinda, completă Horatia. O deplâng pe cea care cântă la fagot.

– Sună ca un gâscan răcit, nu-i așa? adăugă Freddie.

– Nu contează cum sună. Biata fată care cântă la fagot trebuie să se asigure că fusta ei e îndeajuns de scurtă ca să nu se prindă în chestia aia greoaie. Închipuie-ți, să fie nevoie să dai uitării moda pentru un instrument muzical!

„Să dai uitării moda? Lumea muzicală nu o să uite niciodată felul în care surorile Harewood și-au bătut joc de acel trio de Boccherini săptămâna trecută", se gândi Caroline, dar nu o spuse cu voce tare. Dacă a vorbi despre alții însemna o rugăciune la diavol, ea nu îndrăznea să o facă. Cum ar fi putut smulge Caroline o declarație de la Lawrence în seara aceea dacă nu primea ajutor de la orice înger din apropiere?

– Mai e *altcineva* aici despre care ar trebui să știu?

Frederica se îmbujoră.

– A sosit și Lord Rowley. Mi-a zâmbit când a ajuns.

– El zâmbește oricui, spuse Horatia bosumflată.

– Altcineva?

– Nu, Caro. Domnul tău Sinclair nu s-a arătat la față, răspunse Frederica.

Caroline clipi uluită. Uneori, subestima putere de observație a lui Freddie.

– Vă amintesc că nu e domnul *meu* Sinclair.

– Nu pentru că nu ai fi încercat, șopti Horatia.

Caroline se uită la ea.

– Oh, dragă Caro, nu te încrunta, o bătu liniștitor Frederica pe umăr. Ai putea rămâne așa.

– Freddie, parcă ești mama. O să mă încrunt când am eu chef. Caroline afișă o expresie despre care era sigură că părea chiar oribilă. Și cu orice față o să rămân, o să mi-o merit. Măcar o fac pentru că așa vreau eu. Pentru numele lui Dumnezeu, pot să petrec și eu o seară fără ca toată lumea să îmi spună ce să...

– Lady Caroline, dacă încruntarea ta e un indiciu, atunci ești o domnișoară în suferință.

Oliver Rowley apăru dinaintea celor trei. Făcu o plecăciune formală spre fete, una mai potrivită într-o sală de bal a generației trecute. În ciuda a ceea ce făcuse, rânjetul lui era oricum, numai cuviincios nu. Frederica râse nervos, dar Rowley se concentră tot asupra lui Caroline. Judecând după încruntarea ta teribilă, probabil ai văzut un dragon.

– Nu, doar un ticălos care stă în fața mea, replică ea, întinzându-i o mână ca el să facă o plecăciune civilizată deasupra ei. Îi zâmbi, amintindu-și de băiatul de odinioară. Rowley, mă bucur să te văd. Nu prea te-am zărit de când tu și Teddy v-ați întors acasă.

– Ei bine, au fost mai multe chestiuni care mi-au cerut atenția de când m-am întors. Își întoarse privirea către Frederica. Domnișoară Tilbury, ce încântătoare ești în această seară! Aștept cu nerăbdare să dansez valsul cu tine, dar acum trebuie să o implor pe Lady Caroline să-mi acorde un menuet.

Cvartetul de viori începea să se acordeze în alcovul care era lângă sala de bal. Judecând după puritatea arpegiilor lor și după tonuri, acel ansamblu avea să întrecă talentul muzical al surorilor Harewood.

– Cu siguranță, maestrul de dans a ales deja câteva cupluri, zise Caroline.

Puțini dansatori știau menuetul, iar și mai puțini se descurcau onorabil cu pașii lui complicați. De obicei, se trecea peste el când doamna casei alegea ordinea dansurilor. Dacă menuetul era totuși dansat, se făcea mai mult pentru demonstrație. Dansul era săltăreț și elegant, iar degetele lui Caroline se mișcau ritmic în pantofi, dorind să-l încerce.

– Nu prea am chef să ies în evidență.

– Nu ieși, o asigură Rowley. Deja am făcut eu asta pentru tine. Știu ce dansatoare strălucită ești, așa că te-am menționat maestrului de dans.

– Slavă Cerului că maestrul de dans nu te-a prins făcând fața aia groaznică! spuse Frederica.

– Chiar așa, fu de acord Rowley. Oricum, maestrul și-a amintit de tine de la alte petreceri și a sugerat să dansăm menuetul împreună. Spune-mi că ești de acord. Apoi își ajustă postura și formulă invitația oficială: Lady Caroline, îmi acorzi onoarea acestui dans?

Caroline acuza adesea lipsa alegerilor din viața unei doamne, iar acum chiar că nu avea nici una. Atâta vreme cât îl cunoștea pe gentlemanul care o invitase la dans, o doamnă trebuia să îi accepte invitația sau să rămână lipită de perete toată seara.

Lawrence insistase ferm ca Freddie să-i refuze lui Rowley invitația la vals. De atunci, Caroline îndurase o grămadă de comentarii neplăcute la adresa vechiului ei prieten.

Dar ea nu avea nici un comentariu în privința menuetului cu el. Făcu o reverență joasă și grațioasă.

– Onoarea e de partea mea, Lord Rowley.

Capitolul 16

Momentul potrivit ne păcălește pe toți. Lucrul greșit la timpul cuvenit e tot greșit.

Lawrence Sinclair, care niciodată nu a făcut
lucrurile chiar la timpul cuvenit

Lumina strălucea la toate ferestrele casei lui Lord Frampton. Muzica se revărsa prin ușa deschisă. Trăsurile trăgeau în față și stăteau la rând fără să se grăbească, ceea ce le permitea invitaților frumos îmbrăcați să coboare și să treacă glorios prin poarta de fier forjat.

Lawrence rămase în spate și se uită la ei dintr-un colț. Chiar și acum, după ce mersese din Leicester Square până în Mayfair în pantalonii, vesta și jacheta lui, toate noi, nu se putea hotărî dacă trebuia să intre. Moștenirea lui Sinclair însemna că era la marginea aristocrației, dar se îndoia că avea să aparțină vreodată acelei lumi.

Sau persoanei care conta pentru el.

Pe drum, repetase în gând ce urma să facă atunci când avea să dea ochii cu Caroline.

În scena lui preferată din fantezie, ar fi dansat cu ea un vals seducător prin toată sala de bal. Ar fi avut ochi numai unul pentru altul, iar când muzica s-ar fi încheiat, ei ar fi dansat în continuare. S-ar fi întors și s-ar fi strecurat pe una dintre ușile duble care dădeau în grădina presărată cu stele. Poate că acolo țâșnea o fântână, iar muzica și râsetele s-ar fi auzit mai încet dinspre sala de bal. Iasomia care înflorea noaptea ar fi parfumat aerul și ar fi cântat o privighetoare. Dar nimic nu ar mai fi contat.

El și Caroline ar fi fost singuri ca Adam și Eva în Grădina Edenului. Atunci el i-ar fi spus totul. Despre toate eșecurile lui. Despre toate greșelile lui. Le-ar fi dat în vileag, iar femeia-înger nu ar fi spus

nimic. Putea fi la fel de gol ca Adam – la figurat, bineînțeles – și nu i-ar fi fost rușine.

Ea l-ar fi iubit așa cum era. Păcatele și durerile trecutului nu ar mai fi însemnat nimic. Lumea ar fi fost alta.

Apoi, într-o reluare a aceleiași scene, un Lawrence mai mohorât și mai realist ar fi avut o voință de fier. Ar fi luat decizia de a o proteja, inclusiv de el. Dacă s-ar fi întâmplat să dea ochii cu ea, ar fi fost politicos, dar distant. Totuși, când ea nu și-ar fi dat seama, ar fi privit-o într-o tăcere lipsită de speranță, chinuindu-se când ea râdea la glumele altui bărbat. Ar fi scrâșnit din dinți când cineva ar fi ieșit cu ea pe ușă dansând vals.

Dar hotărârea lui ar fi fost statornică. Nu avea să se bage. Nu o merita și nimic nu putea schimba asta. Singura cale prin care o putea iubi cu adevărat ar fi fost să o lase în pace.

– Potolește-te, Sinclair. Ești un plângăcios, își spuse el supărat și se îndreptă spre casa lui Lord Frampton.

Nu avea sens să pună la cale o strategie. Nu avea nici o idee ce ar fi făcut dacă o vedea pe Caroline. Ca morișca de vânt care pretindea ea că ar fi fost, și el își schimba hotărârile după cum bătea vântul. Orice putea să se întâmple.

Poate nimic.

Poate totul.

Asta se întâmpla cu viitorul. Nimic nu era scris în piatră. Nu-și făcea nici o favoare încercând să controleze ce urma să se întâmple. Viața se trăia respirație după respirație.

Se simțea ca în dimineața unei bătălii. Într-una din zilele acelea, nu știa dacă avea să mai trăiască să vadă apusul, dar întotdeauna se rugase să-și trăiască orele care îi rămâneau în cel mai bun mod. Mersese prin fum, foc, orori și război și, cumva, supraviețuise.

Avea să treacă și de blestematul ăsta de bal. Pur și simplu trebuia să mărșăluiască precum un soldat. Dacă îi era sortit să își petreacă seara uitându-se cum Caroline râdea, flirta și dansa cu alți bărbați, avea să îndure. Își dori să nu îi pese.

Lawrence își îndreptă umerii și merse spre ușa lui Lord Frampton, unde fu primit călduros de gazdă și de grațioasa lui doamnă. Îl prezentară lui Lady Ackworth și altor câtorva matroane care își făceau veacul pe lângă intrare. Toată lumea era numai un zâmbet, spunându-i câte o vorbă bună.

– Ei, Sinclair! i se adresă o voce familiară. Speram să te întâlnesc în seara asta.

Lawrence se întoarse și îl văzu pe colonelul Boyle îmbrăcat în uniformă. Colonelul fusese ofițerul de comandă al lui Lawrence pe vremea cavaleriei grele. Traversă holul spre el, iar cei doi își strânseră mâinile.

– Cum te simți, domnule?

– În formă bună. Această mică distracție e exact ce voiam înainte să plec pe corabie luna viitoare.

– Unde te duci?

– În Estul splendid, prietene! India. Colonelul își coborî vocea. Maiorul care îmi raportează e gata să îmi vândă postul. Sper să te conving să-l cumperi de la el.

– Am părăsit armata acum un an.

Dacă Lawrence ar fi vrut să își facă o carieră în armată, ar fi rămas acolo.

– Știu și trebuie să spun că regret că nu am fost în stare să te conving atunci. Erai cel mai bun ofițer sub comanda mea și ai fi fost perfect pentru misiunea asta.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, domnule, dar nu mă interesează India.

– O să vrei când îți spun ce ordine am, rosti încrezător colonelul Boyle. Am de format și de antrenat un regiment de infanterie locală cu o cavalerie atașată. O să înaintăm spre nord, din câte înțeleg. Cu toții o să avem o garnizoană lângă Peshawar.

– Sunt mai puțin familiarizat cu subcontinentul decât aș vrea să fiu, zise Lawrence. Unde e asta?

– Lângă Khyber Pass. La poalele munților Himalaya, camarade. Acoperișul Lumii, așa i se spune. Oricum, o să fie o mare onoare să fii acceptat în acest regiment. Ține minte ce-ți spun, o să fie chiar și câțiva prinți care o să ceară să fie acceptați. Am auzit că indivizii ăia călăresc ca însuși diavolul. O să fie o cavalerie splendidă, iar *tu* ești omul potrivit să-i antrenezi.

Ideea era atrăgătoare. Și-ar fi petrecut zilele călărind, antrenând și practicând dresajul pentru luptă. Ar fi putut aștepta nerăbdător să obosească în fiecare seară și să doarmă dus.

Dar ar fi fost la jumătate de lume de ea.

– Mă țin aici alte interese, domnule.

Colonelul clătină din cap.

– Nu lua în pripă decizia asta. Spune că te mai gândești. Și amintește-ți, prietene, oferta asta e mai mult decât serviciu pentru rege și țară! Un individ așa de isteț ca tine poate să facă avere în Est.

– O să mă gândesc la asta, promise Lawrence.

– O să plecăm pe doisprezece ale lunii viitoare. O să-ți păstrez postul până atunci.

Lawrence îi mulțumi, dar era sigur că avea să lase acea șansă să treacă pe lângă el. Totuși, iată că fusese în stare să se plimbe prin înalta societate de la balul lui Lord Frampton ca egalul lor. Dacă restul serii mergea la fel de bine, era mai ușor decât își închipuise.

Cu toate astea, hotărârea lui de a nu-și face griji legate de Caroline se clătină când urmă sunetul muzicii și intră în salon.

Și atunci o văzu. În timp ce alți invitați priveau, Caroline plutea prin cameră, cu pași ușori ca o căprioară. Gesturile, expresia de pe chipul ei în formă de inimă, pașii preciși – toate erau splendide. Era grația însăși, încălțată în pantofii argintii. Lawrence era uimit că nu îi apăruseră aripi. Se mișca prin încăpere dansând în formă de Z, uneori singură, alteori îmbrățișată cu partenerul ei de dans.

„Ce diavol norocos!"

Lawrence nu își dădea seama cine era pentru că bărbatul nu stătea cu fața la el, dar și-ar fi dat un an din paradis ca să schimbe locul cu acel individ. Nu pentru că spera să danseze cu ea în felul acela. Lui i-ar fi luat ani ca să se miște așa de iscusit.

Doar așa, numai să îi atingă mâna. Să se uite la ea cum se întorcea cu fața și cu spatele spre el. Atât de aproape, încât i-ar fi putut vedea genele sărutându-i chipul. Pur și simplu să o ia în brațe.

Oftă. Dorința însemna plăcere și durere în același timp.

Dintr-odată, se trezi cu Bredon lângă el.

– Mă bucur să te văd, Sinclair. Mă așteptam să nu vii.

– Am venit doar pentru tine, spuse Lawrence, fără să-și dezlipească ochii de dansatori. Știm amândoi că tu ești singurul motiv pentru care am fost invitat.

– Prostii. Ești o pradă de calitate pe piața asta, omule. Bredon îi dădu o palmă prietenoasă pe spate. De când ai sosit, ai fost observat de aproape o duzină de mame cu fiice la vârsta măritișului.

– Nu-mi imaginez de ce e. Lawrence clătină din cap, nefiind atent decât pe jumătate și făcu un pas în dreapta ca să o vadă mai bine pe Caroline. Nu caut o soție.

„Doar pe Caroline."

– Nu contează. În majoritatea timpului, dorințele unui bărbat nu contează așa de mult, zise Bredon prevenitor. În general, femeile fiecărei specii consideră că e datoria lor să pună orice gentleman eligibil în lanțuri.

– Și totuși, tu rămâi liber.

– Da, asta se întâmplă când ești moștenitor. Nu e loc de romantism în viața unui aristocrat. Părinții mei sigur nu s-au căsătorit din dragoste. Mama a avut o zestre care ar fi tentat până și un prinț. Vocea lui Bredon deveni tensionată. Când o să mă căsătoresc în sfârșit – și te rog, Doamne, fă ca ziua aia să fie cândva în viitorul îndepărtat! –, o să fie un aranjament pentru îmbunătățirea stării moșiei, nu altceva.

– Dar celor ca mine le recomanzi căsătoria?

– Absolut. Dintre toți bărbații pe care îi cunosc, tu ai nevoie cel mai mult de o femeie în viața ta. Cineva care să te scoată din ale tale.

Poate că nu ești tu cel mai prietenos din această societate sau cel mai curtenitor. Bredon flutură din mână dinaintea feței lui Lawrence de parcă l-ar fi scos din transă. Lawrence se strâmbă și apoi se uită din nou la silueta mlădioasă a lui Caroline.

– Dar compensezi aceste defecte cu alte calități.

– Cu siguranță, nu cu punga mea fără fund.

Poate, dacă era mai înstărit, lucrurile ar fi mers altfel cu Caroline. Un venit generos ar fi echilibrat situația de a nu avea un titlu când venea vorba de curtarea unei fiice de conte. Lawrence începu să-și dorească să nu fi renunțat la postul lui. O grămadă de bărbați care dădeau o raită prin India se întorceau acasă bogați ca niște mahări. El fusese chibzuit și își investise banii îndeajuns de bine cât să-și cumpere brevetul de maior pe care i-l oferise colonelul Boyle. Oare Caroline l-ar fi așteptat să facă avere? Poate dacă...

Bredon își drese glasul și îl făcu pe Lawrence să se dezmeticească.

– Vorbește mai încet. Nu se cade să vorbești despre bani în public, mai ales despre lipsa lor, prietene, îl sfătui Bredon. Așteaptă până

când ai un moment de discreție și negociază o zestre generoasă. Iar dacă te gândești ce văd la tine mamele astea cu gândul numai la căsătorie, află că multe familii își doresc o legătură cu o casă puternică precum Ware.

– Dacă ele cred că o s-o obțină prin mine, ar fi cel mult o legătură fragilă.

– Nu se știe că nu ești așa de apropiat de unchiul tău. În înalta societate se știe că Ware o să-ți ofere o avere spectaculoasă pentru tine și viitoarea soție. Și dacă tot veni vorba de Lord Ware, adăugă Bredon, aplecându-se spre el și vorbind în șoaptă, cred că ar trebui să știi că e aici. În salonul cu jocuri.

– Whistul a fost dintotdeauna jocul lui preferat. Nu îi poate rezista.

Lawrence ridică din umeri. Își spuse că nu conta că bărbatul care îl izgonise respira același aer încărcat de parfum ca și el. Dar tot avea un nod în stomac.

– Lord Ware îi face curte domnișoarei Braithwaite de câteva săptămâni, spuse Bredon.

– Așa am auzit și eu.

– Înțeleg că e ultima din nouă copii – dintre care opt sunt băieți.

– De unde și interesul unchiului meu pentru ea.

Lawrence se pomeni că se uită fix la un punct de pe zid în loc să îi urmărească pe dansatori. Gândul că Lord Ware putea avea un moștenitor de la domnișoara Braithwaite umbrea perspectiva asupra lui Caroline. Era la un pas de a moșteni titlul de conte, dar asta era problema unui moștenitor posibil. Nu era un lucru sigur. Dacă Lord Ware avea un fiu, acesta l-ar fi scos din joc pentru titlul unchiului său imediat ce ar fi respirat pentru prima dată.

Iar fără speranța moștenirii, Lawrence nu se mai descurca deloc cu o doamnă precum Caroline. Oricine avea ochi putea să vadă asta.

– O pisică se poate uita la un rege, șopti el în timp ce o privea cum zbura ca un înger pe lângă el, dar asta e tot ce poate face.

Sentimentele lui pentru Caroline îl orbiseră. Nu era chip să meargă mai departe cu ea. Era o nebunie să se tortureze cu posibilități excentrice.

Lawrence vorbi un pic mai tare.

– Contele nu își caută o soție. Ci moștenitori.

– Așa e, dar e mai bine să ții pentru tine genul ăsta de observații. E în regulă să știi un lucru. Dar să vorbești despre el nu e întotdeauna cel mai prudent fel de a acționa. Mai ales când sunt atâtea urechi ciulite.

Bredon adusese vorba de domnișoara Braithwaite. Lawrence doar trăsese concluziile logice. Societatea londoneză și ce era permis îl puneau serios în încurcătură.

– Nu înțeleg, Bredon. Tu zici că nu ar trebui să nu spun ce gândesc, dar altfel e în regulă ca o femeie tânără să fie vândută ca o vită astfel încât familia ei să pretindă că are un titlu. Lawrence clătină din cap și își dori ca jacheta lui să nu fi fost așa de strâmtă. Ar fi trebuit să rămână în Leicester Square. Devenea din ce în ce mai dificil să respire în salonul elegant al lui Lord Frampton. Cum suporți toate regulile astea încurcate?

– Obișnuința e cheia. Am știut de la naștere ce mă așteaptă. Viața e mai ușoară dacă te lași dus de val.

Viața se așteptase ca Lawrence să eșueze.

„Dar nu am făcut-o", își spuse încăpățânat.

Unchiul lui îi pusese obstacole la orice pas, dar el reușise să le evite. Poate că nu fusese un candidat pentru Oxford precum prietenul lui, Bredon, dar își luase examenele la Harrow cu note mai bune decât colegii lui. Unchiul său se așteptase ca el să își găsească moartea în armată și, într-adevăr, fusese suficient de aproape ca să dea mâna cu ea de mai multe ori, dar supraviețuise.

Și iată-l acum în Londra! Acceptat de înalta societate. Poate mai mult datorită legăturii lui cu Bredon, dar, oricum, era un oaspete onorat al lui Lord Frampton.

Speranța care mai înainte era ca o lumânare ce pâlpâia se înălță din nou luminoasă în pieptul lui. Nu avea cum să renunțe.

Nu avea cum să eșueze tocmai acum. Trebuia să existe o cale pentru el și Lady Caroline. Doar că încă nu o vedea.

Apoi bărbatul cu care ea dansa se întoarse cu fața, iar Lawrence în sfârșit îl văzu.

„Rowley."

În lunile pe care Lawrence le petrecuse în compania lui Bredon și a lui Rowley, ajunsese să îl respecte pe unul și să îl disprețuiască pe celălalt. Lord Rowley era un desfrânat și un leneș. Bea în exces. Un parior slab, renega datoriile de onoare și se strecura din oraș înainte

să dea creditorii peste el. O dată, biciuise o prostituată până când îi lăsase urme înainte ca Lawrence să îl găsească și să îl oprească.

– Am plătit mult pentru fata asta, se plânsese Rowley, spunându-i lui Bredon să încerce și el. Nimic nu îl face pe un bărbat să se simtă mai viu decât bătaia la fund a unei femei.

Dacă Lawrence ar fi știut cum era Rowley, l-ar fi lăsat să putrezească în închisoarea aia din Italia. După ce se împrieteniseră, Lawrence fusese bucuros când Bredon începuse să se îndepărteze de prietenul lui din copilărie.

– Bredon, știi cum e Rowley, zise Lawrence cu o voce joasă, amenințătoare. De ce îi permiți să danseze cu sora ta?

– Dacă e vreo cobră în încăpere, prefer să o văd. Măcar știu unde e, zise Bredon cu fălcile încleștate. E doar un dans. Rowley nu îi poate face rău aici.

Peste ochii lui Lawrence se așternu o ceață roșie. Nu fusese conștient când își strânsese pumnii, dar îi ardeau ochii. Dacă și-ar fi dezlănțuit partea violentă pe care o ținea bine ascunsă, ar fi fost bucuros să îl facă fărâme pe Rowley.

Nu era nici o exagerare. Odată ce și-ar fi eliberat acea furie, nu s-ar fi putut opri înainte să îl dea cu capul de podeaua lucioasă a doamnei Frampton.

Dacă ucidea un lord pe pământ englezesc în fața atâtor martori, sigur ar fi fost spânzurat. Dar hotărî că mai bine era spânzurat ca să ia mâinile murdare ale lui Rowley de pe Caroline.

Apoi, pentru prima oară de când începuse să o privească, ea îl văzu. Privirile li se încrucișară, iar ea îi zâmbi.

„Afurisitele ei zâmbete." Îi mâncau sufletul.

Dar apoi pe chipul ei se citi îngrijorarea, ceea ce fu și mai rău.

Capitolul 17

Astfel de lucruri nu li se întâmplă doamnelor din Zanzibar. Aș pune pariu pe cea mai bună pelerină a mea.

Din jurnalul lui Lady Caroline Lovell, care își dorea să ajungă pe acele maluri exotice chiar în acea clipă

Caroline vedea o amenințare în ochii negri ai lui Lawrence. Intenția violentă i se putea vedea în ridul adânc dintre sprâncene și în maxilarul încordat.

„Renunț. În mod clar nu vreau să văd leul ieșit din cușcă."

Apoi privirea lui Lawrence se mută la Oliver, iar ea își dădu seama că mânia lui nu era îndreptată spre ea.

„Măcar nu sunt eu bucățica leului."

Felul în care îi bătea inima nu avea legătură cu efortul depus pentru a dansa.

Muzica încetini spre final, iar ea și Rowley făcură mișcările de sfârșit. Oaspeții lui Lord și ai lui Lady Frampton izbucniră în aplauze înainte ca ultimele sunete ale cvartetului să se stingă. Apoi, înainte ca altcineva care ar fi vrut să o felicite pe ea și pe Lord Rowley pentru menuetul lor bine executat, Lawrence își făcu apariția dinaintea lor.

– Lady Caroline, spuse el simplu, în timp ce făcea o plecăciune curtenitoare.

Pentru că nu avea încredere în vocea ei, făcu o reverență vagă ca să-l salute. Își amintea detaliile sângeroase din povestea lui Bredon, cum Lawrence îi doborâse singur pe cei patru gardieni. Fusese incitant să și-l imagineze cum îi lăsase lați atâta vreme cât rezultatul încăierării fusese salvarea fratelui ei.

Lawrence nu avea cum să recurgă la genul acela de violență la un bal.

O dată, participase la o prelegere de antropologie în care vorbitorul susținea că omul străvechi se lupta adesea pentru dreptul de a avea un partener. Imediat, își imaginase o pereche de masculi asudați și hotărâți, gata să-și dea lovitura finală. Pe durata prelegerii, brutele ei imaginare o distraseră destul de bine. Dar, potrivit expertului, renunțaseră în cele din urmă la bâte în favoarea muncii pământului. Caroline se gândise atunci că era păcat. Ideea ca bărbații să se lupte pentru femei avea o oarecare atracție.

Dar asta era doar în închipuirea ei. Acum se afla în salonul stilat al lui Lady Frampton. Nu i-ar fi plăcut deloc dacă Lawrence și Oliver ar fi făcut o scenă, darămite să se lupte pentru ea.

Cu toate astea, imaginația o ademenea cu gândul că atât Lawrence, cât și Oliver ar fi arătat mai mult decât intrigant îmbrăcați în piei de animale și amenințându-se cu bâte.

– Sinclair, pacoste bătrână! zise Rowley părând jovial, însă Caroline era îndeajuns de aproape de el și îi văzu ticul din bărbie. Nu te-am mai văzut prin oraș de o vreme. Unde te-ai ascuns?

– Eu nu m-am ascuns, Rowley. Poate că tu ai făcut asta, se zbârli el. Cred că tu te-ai ascuns de creditori. Poate de asta nu am dat de tine.

– Nu e cazul să vorbești așa, domnule.

Rowley făcu ochii mari la acea insultă, dar nu o negă și se dădu un pas în spate. Caroline nu îl învinovățea că se îndepărtase de brațul lui Lawrence. Privirea acestuia ar fi strivit o inimă mai cutezătoare decât a lui Oliver.

– Farmecul nu a fost niciodată punctul tău forte, Sinclair, dar ai grijă cum te porți! Fața asta încruntată s-ar putea să pună pe fugă doamnele.

– Nu mi se pare că aș fi speriat pe cineva.

Totuși, Lawrence se strădui să-și îmblânzească expresia fioroasă. Nu fu cine știe ce îmbunătățire, Caroline neputând spune că văzuse vreun zâmbet. Era ca și cum îi arătase colții lui Rowley.

Apoi Lawrence se întoarse spre ea. Corpul încă îi era tensionat, dar zâmbetul fals îi păli.

– Sper că nu te-am speriat, Lady Caroline. Nu asta am intenționat, zise Lawrence de parcă Rowley nu stătea lângă ei, aruncând o privire care se întrecea cu încruntarea lui de mai devreme. Dacă așa

e, îmi cer iertare. Și, în semn de iertare, poate o să-mi faci plăcerea următorului dans.

Tonul lui ferm suna mai mult a cerere decât a o întrebare. Ea vru să rostească un *nu* răsunător.

Și Lawrence, și Oliver se purtau ca niște școlari la vârsta adultă, iar ei tare i-ar fi plăcut să îi lase baltă pe amândoi! Dar, mulțumită credinței doamnei Frampton că oaspeții ar trebui să își completeze singuri carnețelele de dans, Caroline nu se mai putea sluji de scuza că următorul dans era deja promis. De fapt, carnețelul ei era încă gol. Dansase menuetul demonstrativ cu Rowley în timpul în care ceilalți gentlemeni i-ar fi putut cere să danseze cu ei mai târziu.

Nu avea de ales. Trebuia să accepte invitația lui Lawrence.

– Da, o să dansez cu tine, domnule Sinclair, zise ea înțepată. Se pare că e cea mai bună cale să nu intri în bucluc.

De data asta, el îi zâmbi cu tot cu ochii lui negri.

Zâmbetul acela adevărat avu efect Ea se simți mai bine în privința hotărârii ei de a dansa cu Lawrence când își dădu seama că probabil îl salvase pe Rowley de la o luptă în care mai mult ca sigur ar fi fost înfrânt. Un bărbat prefera să suporte niște vânătăi decât să pară prost.

Maestrul de dans anunță dansul country, iar cvartetul începu să cânte notele de început în timp ce dansatorii se reuneau. Lawrence îi oferi brațul, aruncându-i lui Rowley o ultimă privire în timp ce Caroline își odihnea ușor degetele pe mâneca lui.

Ea fu ușurată că se îndepărtau de Rowley. Și fu și mai recunoscătoare când el își aminti sfatul Fredericăi de a găsi un loc în capătul șirului care dansa. Asta îi permitea să mai reflecteze înainte să danseze. Și avea șansa de a-și aminti pașii uitându-se un pic la picioarele celorlalte cupluri.

Dar, pe când Lawrence părea să se relaxeze în timpul acelei așteptări, Caroline se enervă mai tare. Cum putuse să o pună într-o situație așa de stânjenitoare?

Profită de prilej să îi șoptească ceva când se apropiară.

– Ce crezi că faci?

– Dansez cu tine, îi șopti și el înainte să se despartă și să se întoarcă fiecare la locul lui.

„Bărbatul ăsta are darul de a spune lucruri evidente." De-abia rezistă să nu îi servească un pufnet deloc potrivit unei doamne.

– Știi foarte bine ce vreau să spun, rosti când înaintară din nou ca să facă un cerc unul în jurul celuilalt. De ce încercai să te lupți cu Rowley?

– Dacă voiam să mă lupt cu el, acum ar fi fost pe podea, îi zise Lawrence îndeajuns de încet ca ea să audă în timp ce își continuau dansul. Doar l-am avertizat, atâta tot. Bărbatul ăsta nu are ce căuta pe ringul de dans cu o doamnă.

– Poate că o doamnă ar dori să hotărască singură asta, îi spuse ea când se apropiară din nou, cu voce mai tare, dar încă bine acoperită de muzică. Simțea o furnicătură pe șira spinării. Era mai mult decât frustrant să poarte o conversație cu opt sau mai multe note muzicale între ei.

– Poate că o doamnă nu are îndeajuns de multe informații ca să ia o hotărâre corectă, răspunse el înainte să se întoarcă la locul lui, unde vorbele nu i se mai auzeau.

Ce neobrăzare! Nu se aștepta ca Lawrence să fie genul care credea că femeia nu poate lua o decizie singură. De-abia aștepta să ajungă în față ca să spună pe o un ton normal:

– Poate că un gentleman ar trebui să-i ofere unei doamne aceste informații și să nu mai facă atâtea aluzii.

Ce se întâmplă în urmă acestei remarci fu demn de o tragedie grecească.

Cvartetul de viori alese exact acea clipă să își ridice la unison arcușurile pentru o pauză de o jumătate de notă. În acea liniște bruscă, Caroline încheie prin a spune:

– Sincer, Lawrence, ești mai rău decât Lady Ackworth.

Cuvintele răsunară cu ecou și stârniră tremurul cristalelor din candelabru, urmate de icnete colective din partea celorlalți oaspeți ai lui Lord Frampton.

Genunchii lui Caroline s-ar fi înmuiat dacă Lawrence nu ar fi strâns-o de mână și nu i-ar fi șoptit:

– Încet.

Cvartetul reluă cântecul de unde rămăsese de parcă ea nu făcuse gafa deceniului.

– Concentrează-te pe pași, o sfătui Lawrence în timp ce pășea în ritm de vals, mai mult sau mai puțin corect, înapoi la locul lui.

În ciuda așteptărilor ei, dansul acela nefericit continuă.

„Probabil că mama are un atac de apoplexie."

Dar Caroline nu își putea întoarce capul fără să atragă și mai multă atenția. Poate că mama ei se scuzase și se retrăsese în camera doamnelor, făcându-se mică din cauza fetei ei cu purtare îndoielnică.

„Doamne, cât aș vrea să merg și eu cu ea!"

Când îl întâlni pe Lawrence în mijlocul celor două rânduri, el întrebă:

– Cât ține dansul ăsta?

– Douăzeci de minute.

Poate că ar fi trebuit să dea impresia că o ia cu leșin. Măcar nu ar mai fi rămas pe ringul de dans.

– Bun, spuse el. Oamenii o să uite până atunci ce cred că au auzit.

– Ești nebun? Ei nu cred nimic. Au auzit și nu o să mai uite. Cel puțin nu Lady Ackworth.

Și din nou muzica se opri pentru o jumătate de notă exact, când Caroline rostea numele acelei bătrâne bârfitoare. Nu păru că se mai putea abține din a rosti urmarea. Cuvintele îi curseră pe buze așa cum avură ele chef în pauza de liniște.

– Femeia aia ține ranchiuna până când scâncește să îi dea drumul.

Cu fața roșie, Caroline se simți de parcă se uita la ea din afara corpului. Nu avea cum să se întâmple așa ceva. Sau, dacă era așa, nu i se întâmpla ei.

În timpul celei de-a doua figuri de dans, ea și Lawrence trebuiau să își pună unul altuia o mână pe obraz în timp ce făceau cercuri. El reuși chiar să își pună degetul mare peste gura ei.

– Pot sugera să te abții din vorbit pe durata dansului?

Ea încuviința din cap. Da, asta trebuia să facă. De fapt, poate că nu avea să mai vorbească niciodată.

Ar fi trebuit să fie îndeajuns de simplu. Tot ce trebuia să facă era să își miște picioarele în ritmul muzicii. Din păcate, sub cântecul irlandez al viorilor, auzi un sunet ca un bâzâit, de parcă ar fi ieșit un roi de albine. Când se uită prin încăpere, atentă să își miște doar ochii, nu să-și întoarcă și capul, văzu că umbla vorba. Un dialog scurt sub un evantai aici, o șoaptă spre altcineva acolo, și cuvintele rostite la timpul necuvenit ale lui Caroline se răspândeau prin sală.

Dacă Lady Ackworth nu auzise ea însăși ce spusese Caroline, cu siguranță avea să audă a doua sau a treia versiune.

Nu mai era cale de întors. Când Lady Ackworth și supușii ei aveau să-și încheie treaba, statutul social al lui Caroline urma să fie făcut praf. Citise despre oamenii nefericiți din India care nu aparțineau nici unei caste și nu aveau nici un loc în societate. Poate că ar fi trebuit să își revadă planurile de călătorie și să includă și acel subcontinent unde avea să se întâlnească persoane ca ea.

„Nu, tot Zanzibar e cântecul meu de sirenă."

Următoarea dată când se apropie de Lawrence, nu se putu abține să nu ofteze.

Și să spună un cuvânt, două.

– Nu e niciodată o corabie către Zanzibar când ai nevoie, spuse ea melancolică și își dădu seama imediat că vorbise din nou tare într-o pauză bruscă. Arcușurile ridicate ale viorilor o prinseseră din nou. O, pentru numele lui Dumnezeu! Câte pauze sunt într-o melodie nenorocită!

După pauza scurtă, viorile începură din nou să răsune.

Nu mai avea rost să continue să danseze. Nu mai putea pretinde că nu fusese prinsă purtându-se din nou stupid.

Ampla ușă dublă din capătul îndepărtat al salonului fusese lăsată deschisă ca să intre aerul proaspăt al nopții. Erau niște uși cât se poate de frumoase, de origine spaniolă, cu stâlpi de fier și sculpturi reprezentând îngeri, lăute și peri. În alt moment, Caroline ar fi fost fascinată de stranietatea masivă a acelui model.

Dar ea nu era atrasă de ușile de origine spaniolă. În schimb, o atrăgea gaura întunecată care se căsca între ele.

Nemaiașteptând să se curme din nou muzica abrupt, Caroline se apucă de fustă ca să-și ridice poalele. Mișcându-se cu repeziciune, dar încercând să nu se grăbească, îl abandonă pe Lawrence pe rândul lui de dans. Își făcu loc prin mulțimea care înconjura ringul de dans și își croi drum cu cât demnitate mai putea avea.

Doar în ultima secundă începu să fugă.

Capitolul 18

Nimeni dintre noi nu poate întoarce acele ceasului. Dar asta nu ne poate stăvili dorința de a șterge trecutul.

Lawrence Sinclair, care ar fi vrut să facă altfel
anumite lucruri dacă ar fi avut o șansă

Lawrence își dorea atât de mult să fie singur cu ea, încât aproape că i se făcu greață. Își imaginase câteva circumstanțe în care ar fi putut-o lua pe Caroline din sala de bal în grădina scăldată în lumina lunii a lui Lady Frampton.

Dar asta nu era una dintre ele.

Părăsi ringul după ce ea plecă. Nu avea sens să rămână acolo; nu mai avea parteneră de dans. Nu simți nici o împunsătură a bârfelor din preajmă. Caroline nu fugea de el. Fugea de lipsa ei de noroc. Îl irită puțin că nu putea să acopere urechile bârfitoare în numele lui Caroline, dar se stăpâni.

Dar nu o urmă în grădină imediat. Nu i-ar fi ajutat reputația dacă s-ar fi dus după ea ca un cățeluș. Așa că mai întâi se opri la o masă alăturată unde se servea punci și luă un pahar pentru ea. Apoi se îndreptă către ușa deschisă cât mai discret cu putință. Dacă mai atrăgea atenția la ieșirea ei în pripă, Caroline nu i-ar fi mulțumit că i se alătura într-un exil cu miros de heliotrop.

Ultimul lucru de care ea avea nevoie era un scandal și mai mare.

Odată ce ieși pe ușă, se opri sub un portic și scoase mica sticluță de whisky pe care o ținea în buzunarul vestei.

„Și credeam că *eu* o să-mi înec amarul în seara asta."

Luă o înghițitură, apoi turnă cu generozitate în paharul de punci. După care începu să o caute pe Caroline prin întuneric. Luna se strecurase în spatele unui grup de nori, așa că nu o putea zări. În schimb, o găsi orientându-se după sunetul slab al plânsului.

Se ascunsese într-un colț ferit din grădina tacticos aranjată a lui Lady Frampton. Sub o împletitură de viță-de-vie care nu fusese ascunsă complet de iederă, așezată pe o bancă de piatră, Caroline plângea cu sughițuri.

– Haide, nu e cazul să plângi.

Îi întinse punciul. Înainte să apuce să o avertizeze că avea whisky, ea îl duse la buze și îl bău pe tot. Apoi vorbi scuipând și tușind.

– Ce naiba era în punci? șuieră Caroline.

– Doar puțintică băutură, cum obișnuia să spună profesorul meu de scrimă. Trebuia să-ți facă bine, dar nu dacă îl dai pe gât ca și cum ar fi o limonadă de la Almack.

Lawrence se așeză lângă ea și o mângâie pe spate. Dacă ea ar fi fost bărbat, ar fi bătut-o pe spate ca să își revină. După o jumătate de minut, respirația îi reveni la normal și se calmă.

– Gata. Te simți mai bine?

Ea dădu din mână și oftă.

– Nu. Sunt ruinată.

– Nu e așa de rău. Nu mă pricep, dar cred că ruinarea implică mai mult decât a vorbi pe nepusă masă. Scoase o batistă din buzunar și i-o întinse.

Ea își suflă nasul ca o trompetă.

– Cum poți să-mi iei în râs dizgrația?

– Nu ești în dizgrație, spuse el. La urma urmei, nu a murit nimeni.

– Doar demnitatea mea. Caroline făcu ghem în mână batista murdară. Iar reputația mea o să moară odată ce Lady Ackworth se ocupă de asta.

Lawrence clătină din cap.

– Îi dai prea mult credit. În plus, era ceva neadevărat în ce ai zis?

– Nu. *Este* cea mai rea bârfitoare, rosti Caroline cu hotărâre. Apoi firea ei blândă, pe care el o iubea așa de mult, ieși la suprafață. Dar presupun că nu a fost frumos din partea mea să spun asta în public. Of, pentru numele lui Dumnezeu, mama a avut dreptate! Se lovi cu pumnul în genunchi. De fiecare dată când vorbești de rău pe cineva, *chiar e* ca și cum te-ai ruga la diavol.

Lawrence chicoti.

– Dacă este așa, atunci bătrânul diavol trebuie să fie un tip tare ocupat.

– Evident că nu, i-o tăie ea. A răspuns imediat rugăciunii mele de persoană prost crescută.

Lawrence râse cu poftă.

– Ce drăguț din partea ta să găsești ceva amuzant în amărăciunea mea, spuse ea îmbufnată.

El se opri imediat.

– Nu râd de tine. Doar de întreaga situație.

Caroline îi aruncă o privire care ar fi putut să-l transforme într-o grămadă de cenușă fumegândă.

– O situație care, dacă mă gândesc mai bine, nu e deloc amuzantă, se corectă el în grabă. Dar trebuie să admiți că sincronizarea nu ar fi fost mai bună nici dacă noi și cvartetul ăla repetam împreună înainte.

Ea pufni, dar își ridică imediat colțurile gurii.

– Să nu se spună niciodată că Lady Caroline Lovell face vreun lucru pe jumătate.

– Nimeni nu ar îndrăzni să spună așa ceva, fu el de acord. Ești o forță a naturii.

Ea chicoti.

– O adevărată vijelie, asta sunt.

– În plus, nu ai vorbit doar despre Lady Ackworth. Ce a fost cu Zanzibarul?

– Doar un loc pe care sper să-l văd într-o bună zi, zise ea. De fapt, s-ar putea să merg acolo mai repede decât credeam ca să-mi ascund rușinea.

După surâsul din vocea ei, el simți că nu mai era chiar așa de abătută ca în clipa în care o găsise pe banca de piatră.

– De ce vrei să vizitezi Zanzibarul? întrebă el.

– Pentru că mă cheamă. Știu că e acolo așteptând și trebuie să fie mai frumos decât îmi închipui. În plus, nu am fost niciodată nicăieri.

– Eu am călătorit mult, dar adevărul e că nu am văzut niciodată ceva mai frumos decât stâncile din Dover. În comparație cu Anglia, *alte locuri* sunt lăudate în mod exagerat.

– Cum poți să spui asta? Totul e așa de diferit în Zanzibar, spuse ea. Flora și fauna, mâncarea, oamenii – chiar *și eu* aș fi o persoană diferită.

– Nu am fost în Zanzibar, zise el, dar nu mă aștept să fii cu mult diferită acolo.

– De ce?

– Pentru că, oriunde mergi, te iei cu tine. Nu putem fugi de noi înșine. Crede-mă, am încercat, admise el. În plus, încă nu e cazul să fugi din Londra. În lumea asta mare, păcatul pe care l-ai comis în seara asta e unul foarte mic, Caroline. Crede-mă, o să treacă!

– Ce știi tu despre păcatele mele?

– Nimic, recunoscu el. Le știu doar pe ale mele și mi-e de ajuns.

– Oh! Știu și eu câte ceva despre păcatele tale, spuse ea, luminându-se la față. Teddy mi-a spus cum v-ați întâlnit. Și cum ai doborât gărzile de la închisoare ca să evadați cu toții.

Ea voia să sune ca și cum el se îndeletnicise cu ceva măreț. Nu avea nici o idee că dezlănțuise o furie înăbușită în închisoarea aceea din Italia; numai datorită grației lui Dumnezeu îi lăsase pe bărbații aceia doar inconștienți.

– Ți-a spus Bredon și de ce am fost închis?

Ea clătină din cap.

Lawrence își imaginase cum îi încredința trecutul lui. Se părea că acum avea șansa să vadă dacă reacția ei era aceeași pe care și-o închipuise.

– Am omorât un bărbat.

Spre marea lui ușurare, ea nu alergă țipând.

– Ai slujit în armată, Lawrence, spuse ea blând. Probabil că ai ucis mai mulți bărbați. Dar în apărarea ta, și ei încercau să te ucidă.

– Nu, spuse el. Asta s-a întâmplat după ce mi-am dat demisia din cavaleria grea și mi-am vândut brevetul.

– Oh!

Se lăsă o tăcere între ei care păru să țină secole. Apoi, în cele din urmă, ea spuse:

– Sunt sigură că ai avut un motiv.

Lawrence clătină din cap. Băuse prea mult într-o noapte, în Roma, iar când se întorsese unde era cazat, fusese oprit de un individ care îi făcuse o ofertă indecentă, ceea ce pe el îl înfuriase pe loc. Bărbatul avea doi copii pe care îi vindea la oră.

– *Ragazza o ragazzo?* Fată sau băiat, tu alegi, *signore,* spusese bărbatul și amintise un preț ridicol.

Cu ochii mari și slăbuț, băiatul care se ascundea în spatele acelui bărbat îi amintise lui Lawrence de vărul lui, Ralph.

Și acum își amintea cum îl lovise prima oară pe acel bărbat. Își revenise doar după ce carabinierii îl smulseseră de pe acel proxenet. Lawrence nu își aducea aminte că îl lovise în repetate rânduri cu capul de caldarâm, dar sângele era îndeajuns de grăitor.

Copiii pe care sperase că îi salvase își luaseră tălpășița, probabil ca să scape de englezul nebun. Nu mai era nici urmă de ei.

– Vrei să-mi spui de ce l-ai omorât? întrebă Caroline în șoaptă.

– Nu. Nu putea să-i spun lui Caroline ceva așa de urât. Doar că trebuia să fie ucis, zise el. Iar eu a trebuit să o fac.

Ea rămase stană de piatră pentru câteva lungi clipe. Apoi se întinse spre el și își puse palma peste a lui. Degetele ei sub mănușa de dantelă se simțeau reci și liniștitoare. Ca un balsam vindecător.

– Atunci, este tot ce trebuie să știu, zise ea. O să mai vorbim despre asta.

De-a lungul anilor, el își dorise adesea să își poată plânge faptele greșite, dar nu fusese niciodată în stare să stoarcă măcar o lacrimă. Nici măcar la înmormântarea lui Ralph. Tristețea stătea cu dopul pus, fierbând și agitându-se. Cu fiecare an ce trecea, alte păcate se adăugau acolo.

Îi spusese lui Caroline cea mai întunecată faptă a lui și, cu toate astea, ea nu îl respinsese. Ceva se frânse înăuntrul lui și, fără să își dea seama ce se întâmplă, simți că obrajii îi erau udați de lacrimi.

Caroline se apropie și îi șterse lacrimile.

– Ești un bărbat bun la suflet, Lawrence Sinclair, îi zise ea. Oricine are altă părere trebuie să îmi dea socoteală.

În acel moment, luna ieși la iveală dintre nori, iar Lawrence văzu că obrajii lui Caroline erau și ei scăldați în lacrimi.

– Iartă-mă! Te-am făcut să plângi, îi spuse el, cuprinzându-i obrajii cu palmele.

– Nu e din pricina ta, zise ea cu un zâmbet tremurător. Dacă plânge cineva lângă mine, nu mă pot abține și plâng și eu. Dacă nu eram o lady și nu mă pricepeam la altceva, aș fi făcut avere ca bocitoare profesionistă.

El clătină din cap uimit și râse. Cum putea femeia asta să-l facă să zâmbească și într-un moment cât se putea de serios? Era cel mai mare dar al ei.

– Nu te-aș face niciodată să bocești. Niciodată. Își trecu ușurel degetul mare peste buza ei de sus. Ce trebuie să fac ca să fii din nou fericită?

Ea se uită în ochii lui cu ochi imenși în lumina lunii.

– Sărută-mă!

În clipa aceea care îi tăie respirația, ea încă nu știa dacă spusese acele cuvinte cu voce tare. Știa doar că erau cât pe ce să-i țâșnească din inimă.

Caroline nu fusese sărutată de nici unul dintre bărbații care o curtaseră în sezonul precedent. Nici nu încercaseră așa de mulți. Caroline găsise tot timpul mijloace prin care să evite o asemenea întâlnire, chiar dacă asta însemna că își lua tălpășița. Pur și simplu nu voia nici una dintre acele guri blegi și libidinoase lângă a ei. Sărutul era nefondat pentru că nu simțea nimic pentru nici unul dintre acei gentlemeni. În plus, sigur era o treabă complicată.

Acum însă tânjea ca Lawrence să-i acopere buzele cu ale lui.

El se concentra intens asupra ei, dar ea nu se simțea înfricoșată. Nici nu știa ce simțea. Felul în care îi vibra interiorul nu avea încă un nume cuvenit.

Mâinile lui, care încă îi cuprindeau obrajii, o ținură nemișcată în timp ce se apropia de ea. Când se opri la distanță de un deget de gura ei, Caroline aproape că suspină din nou. Apoi el se aplecă și îi atinse buzele.

Erau calde și nicidecum blegi. Apoi el o sărută de-a curmezișul peste buze și gemu ușor. Sunetul acela adânc o făcu să-și închidă ochii ca să simtă mai bine. Își dorea să-și deschidă gura să îl cuprindă cumva înăuntru, deși nu știa de unde îi venise ideea aia sau ce s-ar fi întâmpla dacă ar fi făcut-o.

Lawrence avea un gust ușor de lichior, acela pe care i-l pusese în băutură. Nu îi plăcuse în pahar, dar pe gura lui gustul era îmbătător. Mirosul lui de lemn de santal cu o aromă de bergamotă o făcu să respire tot mai repede. Lumea începuse să se învârtă un pic, iar ea se întrebă dacă avea să leșine.

Simțea că se topea pe interior. Devenea parte din el. Aproape că își uitase numele.

– Caroline!

„Da, ăsta era."

Dar nu îl rostise Lawrence. Ar fi recunoscut tonul acela frenetic oriunde. Se trase de lângă el și alunecă pe lângă banca de piatră cât putu.

– E Horatia, spuse ea, punându-și mâna pe obraz, recunoscătoare că nimeni nu putea vedea că se înroșise în acea grădină întunecată. Cred că mă caută.

– Putea fi mai rău, mormăi Lawrence. Ar fi putut fi Lady Ackworth.

Caroline fu uluită că putea să râdă așa de repede după totala ei umilire. Lawrence avea un fel anume de a vedea lucrurile. Își trecu limba peste buza ei de jos.

Și un fel de a rearanja lumea după bunul-plac.

El se ridică din umbră și îi făcu semn cu mâna ca să-i atragă atenția prietenei ei. Horatia o căutase printre hortensii, chiar călcase pe câteva în întunericul acela, dar acum venea spre spalierul cu viță-de-vie și spre banca lor.

– Oh, Caroline! zise Horatia, fluturând din mâini. Trebuie să vii degrabă!

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– Freddie! Nu o găsesc nicăieri. Se apropie valsul și știu cât de nerăbdătoare era să danseze cu Lord Rowley. Horatia se mută de pe un picior pe altul, clar agitată. Nu îmi imaginez de ce a dispărut chiar acum.

– Rowley mai e în sala de bal?

Horatia clipi de câteva ori și se gândi.

– Nu. Nu cred.

– Haide! spuse Lawrence, preluând controlul. O apucă pe Caroline de mână și o ajută să se ridice. Nu avem timp de pierdut!

Capitolul 19

Vicarul nostru spune că suntem în stare să ne schimbăm, să fim mai mult decât suma părților noastre. Teoretic, înclin să-i dau dreptate. Totuși, în practică, suntem noi pregătiți să facem totul pentru o asemenea metamorfoză? Ah, asta e problema! Oricât nu mi-ar plăcea, trebuie să recunosc că Lawrence poate că are dreptate. Suntem ceea ce suntem. Puțini dintre noi au voința de a-și schimba temperamentul. Iar asta înseamnă că o vizită în Zanzibar nu mi l-ar schimba pe al meu.

Din jurnalul lui Lady Caroline Lovell,
căreia i-ar plăcea să ajungă în Zanzibar

Valsul începuse când Lawrence și Caroline o urmaseră pe Horatia înapoi în salon. Cuplurile pluteau pe ringul de dans într-un vals. Își dori să o fi putut trage pe Caroline pe podeaua strălucitoare cu el. Nu s-ar fi comparat cu sărutul din grădină, dar măcar mai putea să o țină în brațe.

Frederica își alesese cel mai prost moment să dispară.

– Dacă ne despărțim, putem să cercetăm prin mai multe locuri, spuse el.

– De acord. Caroline se ridică pe vârfuri, întinzându-și gâtul să vadă dacă prietena ei era pe ringul de dans. Când văzu că nu dă de ea, reveni la loc pe pantofiorii ei fără toc. Eu și Horatia o să mergem în camera doamnelor.

– Dar acolo am căutat deja, șopti Horatia ca o nebună.

– O să ne mai uităm o dată, nu cumva să o fi ratat pe Frederica prima oară. Dacă o găsește unul dintre noi, să o ducem acolo imediat. Îi aruncă lui Lawrence o privire cu subînțeles. Peste orice am da, nu trebuie să fie vreo... neplăcere.

El făcu semn din cap că așa avea să facă, că înțelesese mesajul. Prea bine. Nu avea să-l bată pe Rowley exact unde îl găsea. Dar, dacă Oliver încerca să mai ruineze altă tânără, Lawrence avea să-i ceară socoteală chiar dacă asta se întâmpla altcândva și altundeva.

După ce Caroline și Horatia urcară la primul etaj pe scările lungi, Lawrence se îndreptă spre salonul de jocuri. Nu se aștepta să o găsească pe Frederica jucând pichet, dar orice era posibil.

Totuși, îl văzu acolo pe unchiul lui și se uitară unul la altul pentru câteva momente neplăcute. Lord Ware îl privi din capătul celălalt al camerei. Lawrence îi recunoscu expresia și parcă se întorcea cu două decenii în urmă.

Ajunse la momentul în care Ralph căzuse primul, iar Lord Ware îi făcuse viața grea. Unchiul lui fusese înnebunit, jelind isteric când îngenunchease peste corpul frânt al fiului său, încercând degeaba să-i îndrepte membrele fără viață. Când Lord Ware se uitase la Lawrence, mânia și ura din ochii lui erau așa de vii, încât aproape că se îndoise sub privirea lui răuvoitoare. Acum, indiferent câți ani trecuseră, contele tot îl acuza de accidentul lui Ralph. Acuzația dură ieși din nou la suprafață între ei, dar de data asta Lawrence nu se mai uită în altă parte.

Acceptase vinovăția când fusese mai mic pentru că, dacă unchiul lui zicea, probabil că așa era. Dar timpul și distanța îi permiseseră lui Lawrence să se gândească altfel la evenimentele din ziua aceea îngrozitoare. Acum știa că vărul lui nu murise din pricina lui.

Dar perspectiva unchiului său asupra trecutului se părea că era neschimbată. Lawrence era responsabil că el rămăsese fără moștenitor.

Cu toate astea, nu avea timp să clarifice aceste chestiuni cu unchiul lui. Trebuia să îi găsească pe Rowley și pe domnișoara Tilbury înainte ca altcineva să dea peste ei.

Rowley era în stare să o ruineze pe prietena lui Caroline. Folosea femeile de parcă nu însemnau nimic. O noapte, și apoi găsea altă femeie. Dar Lawrence avea și alt motiv să fie îngrijorat că Rowley avea s-o pună pe Frederica într-o situație compromițătoare. De obicei, tânărul viconte nu prea avea bani, iar la White umbla vorba că Rowley era foarte îndatorat. Era chiar posibil să scrie o petiție, astfel încât Curtea să-i permită să-și vândă o parte din domeniu ca să își

plătească datoriile. Era o fundătură din care prea puțini nobili își mai reveneau.

În ciuda acestor lucruri, mâna Fredericăi Tilbury venea cu o zestre princiară. Bărbați mai buni decât Rowley se căsătoriseră cu o avere cu picioare. Unii își onorau soțiile bogate folosind o parte din bani pentru a-și plăti datoriile și asigurându-și moșiile.

Dar era tare tentant să cheltuiești banii altcuiva pe frivolități și un trai scandalos.

Lawrence nu își făcea iluzii în privința drumului pe care avea să-l aleagă Rowley. Zestrea domnișoarei Tilbury urma să fie făcută praf, iar ea s-ar fi ales cu un soț afemeiat și mijloace de trai reduse. Lawrence nu putea permite să i se întâmple așa ceva prietenei lui Caroline.

După ce scotocise prin toate camerele de la parter fără vreun rezultat, folosi scara servitorilor și merse în spatele casei ca să urce spre etajele superioare. Doar doamnele se aventurau pe scările principale spre garderoba de deasupra. Probabil că Rowley o atrăsese pe domnișoara Tilbury pe scările din spate, către partea mai ferită a casei.

Când intră pe ușa simplă care despărțea scările servitorilor de partea mai populată a casei, fu întâmpinat de voci feminine care veneau dinspre holul lung. Garderoba doamnelor era în mod clar în salonul ale cărui ferestre dădeau înspre stradă. Dar erau mai multe uși închise între el și acea insulă a femeilor. Dacă Horatia și Caroline cercetau pe acolo, probabil că avea să le întâlnească la mijloc.

Iar dacă nu o găseau pe Frederica nici la acest etaj, mai erau altele două mai sus.

„Acolo sunt mai mult dormitoare", se gândi abătut Lawrence.

Prima ușă peste care dădu era încuiată.

„Probabil e biroul lui Lord Frampton."

Când ajunse la următoarea ușă, nici nu trebui să o deschidă ca să își dea seama că era camera de fumat a gazdei. Aroma dulce de tutun de pipă se revărsa pe sub ușă în hol.

Precum și sunetul unui plâns înăbușit.

Lawrence deschise larg ușa. Luminată de câțiva butuci care ardeau în micul șemineu, camera era mobilată cu mahon. Mobila era greoaie și masculină. Pe lângă o masă cu ornamente din fildeș, stăteau scaune de piele cu brațe. Pe ea se afla o tablă de șah cu un joc

început. De la capul împăiat al unui mistreț de deasupra șemineului până la draperiile grele de damasc de la fereastră, spațiul era imaginea culturii masculine.

Dar într-un colț, lângă una dintre cele două ferestre înalte, Rowley o țintuise pe domnișoara Tilbury de perete cu corpul lui. O săruta pasional și, la fel de pasional, ea îl lovea în umeri cu pumnii ei în mănuși.

– Las-o în pace!

Lawrence nu vorbise tare, dar în vocea lui se simțea amenințarea, iar Rowley se desprinse imediat de ea și se întoarse cu fața spre el. Frederica se folosi de prilej ca să evadeze.

– Oh, ce trebuie să crezi acum despre mine, domnule Sinclair! se repezi spre el Freddie. Rowley îi scosese agrafele din părul ei frumos și blond și, chiar și pentru privirea lui Lawrence, coafura ei stilată era acum o încurcătură de nedescris. Nu asta am vrut... Adică nu am intenționat să îl las... te rog, trebuie să mă crezi!

– Te cred.

– Lord Rowley mi-a vorbit despre o trecere secretă din casa asta și despre niște zvonuri legate de o comoară ascunsă... Cine poate rezista unei vânători de comori ascunse?

– Chiar așa, cine? spuse el, nedezlipindu-și ochii de la Rowley.

– Nu o să spui nimănui că ne-ai găsit așa, nu? întrebă ea cu lacrimi tremurându-i în gene.

Când el clătină din cap că nu, se temu că Freddie o să leșine de ușurare. În clipa aceea, apărură Caroline cu Horatia în ușă. Freddie zbură spre ele și se prăbuși în brațele lor.

– Du-o într-un loc liniștit, unde îi putem aranja părul înainte să coborâm la cină, îi spus Caroline încet Horatiei. Dar nu la garderobă.

– Nu, normal. Sunt prea multe limbi ascuțite acolo. O să mă asigur că nu o vede nimeni înainte să o punem la punct. Hai, dragă! Punându-și brațul în jurul Fredericăi, Horatia o însoți afară din cameră.

Caroline nu merse cu ele, ci închise ușa în spatele lor.

– Explică, Oliver!

– Ce pot să spun, Caro? Sunt îndrăgostit de domnișoara Tilbury.

– O iubesc pe Freddie ca pe o soră, zise ea, dar mă îndoiesc că e adevărat.

Lawrence se bucură că începuse Caroline discuția. El cu greu se abținea să nu îl strângă de gât pe bărbatul acela.

– Dacă ți-ar fi păsat de Freddie, continuă Caroline, nu ai fi pus-o într-o situație așa de compromițătoare. Reputația ei ar fi fost distrusă dacă intra altcineva peste voi doi.

– Oh, salutare, ceainic! Aici e ceașca, spuse Rowley cu un zâmbet slugarnic. Dar nu erați tu și Sinclair la fel de singuri în grădina scăldată de lună a doamnei Frampton puțin mai devreme? L-am văzut cum venea după tine.

– Nu e același lucru, spuse ea roșind. Eram foarte supărată din cauza lucrurilor nepotrivite pe care le spusesem despre Lady Ackworth. După ce am ieșit din sala de bal, el doar a venit după mine să mă consoleze cu un pahar de punci.

Rowley pufni.

– Dacă zici tu...

– Nu ești în postura de a pune la îndoială cuvântul unei doamne, Rowley, interveni Lawrence, strângându-și pumnii și făcând un pas către viconte.

Caroline ridică o mână și îl opri.

– Eu și domnul Sinclair eram în văzul oricărei persoane care s-ar fi plimbat printre flori. Nu se compară cu a te ascunde în spatele unei uși, în camera de fumat a lui Lord Rowley.

Rowley își întinse mâinile în semn de rugăminte.

– Caro, nu îți stă în fire să gândești la ce e mai rău despre cineva! Doar mă știi.

Postura ei rigidă dădea de înțeles că nu era prea sigură de asta.

– Sincer, nu i-aș face rău domnișoarei Tilbury pentru nimic în lume, protestă Rowley. Iar dacă s-ar fi întâmplat să dea peste noi cineva, nu tu și Sinclair, evident că aș fi făcut lucrul cuvenit și m-aș fi căsătorit cu fata imediat. După cum am spus, sunt îndrăgostit de ea.

– Îndrăgostit de zestrea ei vrei să spui, completă Lawrence.

– Asta-i cam dur.

– Dar e adevărat. Și iată încă un adevăr. De data asta, Lawrence nu o mai lăsă pe Caroline să îl oprească. Traversă camera până când dădu nas în nas cu Rowley. Ai devenit dintr-odată palid, prietene. Să nu cumva să te îmbolnăvești. De fapt, chiar te rog să părăsești această casă imediat.

Rowley făcu un pas în spate, dar tot îi aruncă lui Lawrence o privire cu care îl înfrunta.

– Prostii, Sinclair. Mă simt bine.

– Sănătatea unui bărbat poate să se schimbe brusc când se așteaptă mai puțin. Lawrence nu își clinti un mușchi până când Rowley nu își feri privirea. Iar după ce părăsești această adunare, ar trebui să îți faci planuri să pleci din Londra. O retragere la moșia ta de la țară chiar ar fi nimerită – să zicem, până când se termină sezonul. Ți-ar prii niște odihnă.

– Dar nu am nevoie să mă ascund.

– Nu asculți, vechi prieten.

Îi promisese lui Caroline că nu o să fie nici o bătaie, nu și faptul că nu o să-l intimideze pe Rowley să i se supună. Până la urmă, Oliver știa mai bine ca oricine cât de violent putea fi Lawrence.

– E periculos să ignori o boală neașteptată. Nu mi-ar plăcea să te văd mort.

– Asta sună ca o amenințare, zise Rowley, uitându-se la Caroline pentru susținere, dar nici urmă de așa ceva. Caro, nu îl poți lăsa să îmi facă una ca asta!

– Ba cred că pot.

Lawrence nu o iubise niciodată așa de mult. Nu numai că avusese încredere că se descurca în acea situație și că se putea controla, dar nici nu îi era teamă de el.

– Așa că hai să vorbim direct, zise Lawrence. Iată termenii recuperării tale din această boală *neașteptată*. Nu o s-o mai cauți niciodată pe domnișoara Tilbury. Ne-am înțeles?

Rowley încuviință din cap fără să îl privească.

– Și dacă aflu că încerci să atragi altă domnișoară într-o mezalianță, o să îți fac o vizită când te aștepți mai puțin. Boala ta o să fie bruscă și devastatoare.

– Atunci mi-e dat să rămân burlac numai pentru că vrei tu, se plânse Rowley.

– Nu. Ți-e dat să joci cinstit. Dacă vrei să curtezi onorabil pe o tânără și îi anunți familia de intențiile tale, iar ei sunt de acord, nu o să intervin, spuse Lawrence. Dar nu o să-ți permit să mai ruinezi ori să profiți de altă doamnă.

– Alta? întrebă Caroline șocată.

Lawrence era așa de concentrat la Rowley, încât uitase pentru o clipă că ea era în cameră.

– Nu îl băga în seamă, îi spuse Rowley ca să o liniștească. Prietenul meu s-a supărat dintr-o nimica toată.

– Nu sunt prietenul tău. Pe Lawrence îl mânca palma să îi șteargă lui Rowley zâmbetul ăla mieros de pe față, însă doar îl luă de guler și îl azvârli în perete. Îl țintui acolo, iar degetele lui abia dacă mai atingeau pământul. Hoinăreala pe continent și inimile frânte nu înseamnă nimic. Fata contelui de Vitelli nu a fost nimic. Iar când ea a intrat în mare cu pietre în buzunare pentru că tu i-ai abandonat pe ea și pe copilul ei nu a fost nimic!

Caroline icni de uimire în spatele lui. El știa că nu trebuie să vorbească despre asemenea lucruri când era prezentă o doamnă, dar Rowley părea că găsea tot timpul o cale să se ascundă după niște fuste.

Nu și de data asta.

Rowley se uită nervos spre Caroline.

– Sinclair, un pic de discreție, te rog!

– Ce ironic! Regele indiscreților are îndrăzneala să ceară una ca asta, rosti Lawrence în timp ce îl punea jos pe Rowley ca să stea singur în picioare. Apoi se dădu în spate și se îndreptă spre ușă. Acum cere-ți scuze de la gazdele noastre și pleacă înainte să-ți fac brânci pe scări și să te dau afară!

O parte din el își dorea ca Rowley să își continue protestul ca să aibă o scuză să o facă. Dar vicontele scoase un pufnet și începu să se târâie afară din cameră.

– Încă un lucru, strigă Lawrence înainte ca acesta să ajungă în pragul ușii.

Rowley se opri, dar nu se uită înapoi.

– Dacă aud fie și o vorbuliță de scandal despre domnișoara Tilbury, o să știu pe cine să dau vina. Și pe cine să pedepsesc.

Rowley tresări ușor, apoi deschise ușa și ieși pe coridorul slab întunecat.

Ușurat, Lawrence trase aer adânc în piept. În sfârșit, își relaxă pumnii. Dorința de a-l pocni pe Rowley fusese puternică, dar se controlase. Reușea să se controleze și nu mai rezolva lucrurile cu pumnii.

– Ei bine, zise Caroline venind spre el, oricât de ciudat ar părea, situația asta jalnică m-a făcut să mă simt mai bine.

– De ce, pentru Dumnezeu?

– Nu mai simt că vorbele mele necugetate au fost scandalul serii, spuse ea încet. Bineînțeles, nimeni nu o să afle vreodată despre Rowley și biata femeie din Italia, așa că numai prostiile mele se cunosc, dar măcar știu că nu am fost cea mai rea persoană de aici.

– Nu ai putea fi niciodată rea.

– Ah, dar aș putea fi tentată! Un cuvânt la urechea potrivită – și acum mă gândesc la Lady Ackworth –, și nici o familie de stare bună nu l-ar mai lăsa pe Oliver la douăzeci de metri de fiicele lor. Se înclină spre el și îi puse palmele pe piept. Promite-mi, Lawrence! Înainte să îi faci rău lui Rowley, lasă-mă pe mine să o dezlănțui pe Lady Ackworth asupra lui.

– Dar asta ar fi mai rău, nu crezi?

– Desigur, răspunse ea râzând. Vânătăile dispar, dar bârfele durează la nesfârșit.

Lawrence râse.

– Cum faci asta?

– Ce anume?

– Să pui lucrurile într-o lumină mai bună. Își puse mâinile pe talia ei și – *slavă Cerului!* – ea nu se trase înapoi. Oricât de complicată ar fi situația, tu mă convingi că lucrurile sunt mai bune decât în realitate.

– Da? Nu vreau să nu iau în serios evadarea la mustață a lui Freddie, evident. Ea își trecu degetele peste reverul lui. Dar, oricum, a scăpat, așa că nu are rost să facem din țânțar armăsar, nu?

Apropierea de ea îl făcu să o dorească. Totul îl făcea să o dorească, dar se abținu. Rozul dulce al gurii ei era un chin. Mica adâncitură de la mijlocul buzei de sus îl chema, implorându-l să îl apuce și să-l sugă.

– Te-ai gândit cumva, spuse el răgușit, că și tu ai avea nevoie să scapi, milady?

Ea îi zâmbi. Se simțea în siguranță. Îl invita.

– Asta înseamnă că intenționezi să mă pui într-o situație compromițătoare?

Era la fel de rău ca Rowley. Nu o merita pe Caroline așa cum, cu siguranță, că nici Rowley nu merita pe cineva așa de dulce și cu o zestre mare precum Freddie. Oricine s-ar fi uitat din afară ar fi declarat că ambele perechi erau la fel de nefericite. Ambii bărbații voiau să ajungă la lună. Ambele doamne își coborau standardele pentru ei.

El îi poruncise lui Rowley să joace cinstit, să își declare intențiile, dar el nu îi spusese lui Lord Chatham că vrea să o curteze pe fata lui. Era un ipocrit de primă mână. La fel de ticălos ca Rowley.

Singura diferență era că el o iubea pe Caroline.

Căldura corpului ei dulce aproape că îl făcu să-și arunce toate gândurile pe fereastră.

– Asta e ultima ta șansă să evadezi.

– Nu plec nicăieri.

Iar Caroline se topi în brațele lui.

Gura ei era așa de moale, de zemoasă și de ascultătoare! El se strădui să nu i-o muște. Chiar mai mult ca înainte, când rezistase impulsului de a-l bate măr pe Rowley, acum se luptă să nu își facă de cap. Ceea ce nu era ușor, căci ea se sprijinea de el cu întregul ei corp dulce.

Își dorea mai mult ca orice să o aibă pe femeia asta, să o simtă lângă el, sub el și pe el. Să se împletească până când deveneau unul, să simtă aceeași dorință, să gândească aceleași lucruri, să aibă amândoi nevoie de eliberare. Dorința era tare puternică, la limita durerii.

Dar nu cuteză. Era inocentă. I se spusese că doamnele întotdeauna erau așa. Ea nu avea idee că focul acesta tremurător era începutul a ceva mult mai întunecat și mai strălucitor. Ceva sfânt și profan în același timp.

Ceva ce voia să împartă cu ea.

Ea se lipi de reverul lui, iar buzele i se despărțiră. El nu avu nevoie să fie invitat de două ori. Își strecură limba în gura ei. Era cel mai bun moment din viața lui.

„Să mă ajute Domnul, trebuie să mă căsătoresc cu femeia asta, altfel mor!"

Capitolul 20

Viața ar fi mult mai ușoară dacă nu ar exista lucruri precum datoria. Gata cu bătăile de tobă care să cheme un bărbat pe câmpul de luptă în apărarea regelui, a țării și a tovarășilor de arme! Gata cu presiunea de a-ți onora obligațiile! Gata cu datoria care obligă un bărbat să renunțe la ce are mai drag! Ușor? Da, posibil, dar, dacă ar fi trebuit să duc o asemenea viață, nu m-aș mai fi putut privi în ochi.

Lawrence Sinclair, care știa prea bine ce trebuia să facă,
dar sufletul tot protesta și țipa

O săruta pe Lady Caroline. Zeița lui. Iubirea lui.

Sărutul continuă și tot continuă. Era o împletitură de respirații, o contopire a sufletelor. Întreaga lui lume cobora în spirală spre căldură și nevoie puternică. Să o sărute pe Caroline era ca un cutremur, dar nu era de ajuns.

Trebuia să fie mai mult. Corpul lui i-o cerea. Judecând după felul în care se lipea în el, și ea avea nevoie.

Dar apoi ușa se deschise brusc, iar Lord Ware dădu buzna în salonul de fumat. El și Caroline se despărțiră imediat ca o pereche de pisici care fuseseră stropite cu o găleată de apă.

Lawrence păși înaintea ei ca să o ascundă de unchiul lui. Nu o făcuse de rușine. Nu încă. Dar ea putea să se simtă astfel acum, că fuseseră prinși într-o situație compromițătoare.

„Ai încredere că Lord Ware o să facă totul praf!"

– Ia te uită, nepoate! Încerci să îți faci de cap, exact așa cum a spus Lord Rowley.

Ware făcu o plecăciune morocănoasă din cap spre Caroline care, în ciuda a ceea ce spera Lawrence, aruncă o privire pe furiș din spatele lui.

– Milady, poți să pleci acum. Te asigur de discreția mea totală. Nu aș permite niciodată nepotului meu bădăran să o prindă pe fiica lui Lord Chatham într-o mezalianță așa de dezastruoasă.

Caroline ieși din spatele lui Lawrence, își netezi rochia și își ridică bărbia.

– Nu asta se întâmplă aici, Lord Ware.

– Nu, Caroline, spuse încet Lawrence. Ultimul lucru pe care îl voia era ca ea să îl apere. În plus, el știa că unchiul lui avea dreptate. Ar trebui să pleci. Prietenele tale probabil că sunt deja îngrijorate că nu ești și tu acolo cu ele, iar...

– Dar...

– Eu și unchiul meu avem ceva de lămurit, și asta nu te privește pe tine.

Caroline deschise gura de parcă avea de gând să obiecteze, dar o închise imediat. Făcu o reverență scurtă spre unchiul lui și se strecură din cameră, închizând ușa în spatele ei, dar nu de tot, căci ivărul nu scoase nici un zgomot. Lawrence era recunoscător dincolo de cuvinte că îl ascultase.

Cu siguranță, asta nu urma să se întâmple prea des.

Nu avea nevoie ca ea să fie martoră la dezastrul complicat care era relația cu unchiul său. Nu avea cum să înțeleagă. Familia lui Caroline era ca un roi de nestăpânit, dar ea și frații ei aveau sentimente calde unul pentru altul. Și, chiar dacă ea nu urma calea pe care Lord și Lady Chatham i-o aleseseră, își iubea părinții, iar ei pe ea. Casa Lovell era legată prin iubire și afecțiune.

Întreaga lui viață, Lawrence se întrebase cum se simțea asta. Dar curiozitatea nu avea să-i schimbe situația și nici măcar lumina adusă de Caroline în viața lui, oricât de multă grație ar fi avut ea, nu putea să repare totul.

Uneori, nici măcar adevărul nu te elibera.

– Așadar, ai supraviețuit războiului.

Unchiul său strânse din buze.

– În ciuda a ceea ce sperai, domnule.

Lord Ware pufni.

– Ei bine, orice lipsuri ai fi avut la citit, măcar știi să citești bine oamenii. Vrei să recunosc? Prea bine. Da, mi-am dorit să mori în bătălie, nepoate. Până la urmă, era cel mai bun lucru la care puteai spera.

Pe vremuri, limba otrăvită a unchiului său îl făcea să se simtă ca un vierme. Acum se îndreptă de spate.

– Mă aștept să îți dovedesc din nou contrariul. Din experiența mea, un bărbat poate obține orice dacă vrea să se implice cu toată inima, zise Lawrence. Dar inima ta e prea uscată ca să mai fie întreagă. Acum citesc în tine, domnule, numai durere, amărăciune și dorința disperată de a învinovăți pe altcineva.

– Doamne, ce copil nerușinat! Unchiul lui făcu ochii mari, iar vena de pe frunte i se umflă mai tare. Eu sunt un nobil al acestui ținut. Nu o să mi te adresezi în acest fel.

– Ba da, o s-o fac. Ar fi trebuit s-o fac demult. Lawrence își îndreptă umerii în timp ce își înfruntă unchiul. M-ai învinovățit ani la rând, dar nu mai accepta. Nu sunt responsabil de moartea lui Ralph!

Lord Ware înjură atât de vehement, încât fu un miracol că nu trecu nici un fulger prin acoperiș și nu-l ardea pe loc.

Mânia care obișnuia să-l înspăimânte pe Lawrence acum doar îl întristă. Și nu schimba lucrurile.

– Când eram mai mic, acceptam orice cuvânt pe care îl rosteai de parcă era din evanghelii, chiar dacă știam că nu e așa, zise Lawrence. Poate că era doar un copil, dar nu l-ar fi încurajat niciodată pe vărul lui să călărească pe calul acela de curse care nu fusese testat. Știa mai bine chiar și decât unchiul lui că abilitățile de călărie ale lui Ralph erau limitate. M-ai învinovățit așa de des, încât am ajuns și eu să cred că vărul meu a murit din vina mea!

– *A fost* vina ta. Tot timpul trebuia să îi arăți ce poți. De-asta a încercat ceva imposibil.

– Nu, domnule. Tu l-ai îmboldit pe Ralph să sară.

– Pe dracu'!

– Fiul tău avea rezultate excelente la învățătură, dar nu îl lăudai niciodată. Ți-ar fi lins cizmele doar pentru un „bravo". Apoi, în noaptea de dinainte de accident, l-ai mustrat că era un călăreț de mâna a treia.

De fapt, la o cină la care Lord Ware avusese chef de harță, îl făcuse cu ou și cu oțet pe Ralph pentru că îl lăsa pe Lawrence, „neștiutorul ăla bleg", să îl întrecă la călărie. Săritura cu acel nou cal peste cel mai înalt gard de pe pajiște fusese singurul mod prin care Ralph simțise că îi putea câștiga favorurile tatălui său.

– Ar fi încercat orice numai să îți demonstreze că te înșeli, continuă Lawrence.

– E o minciună. Nu am zis niciodată așa ceva.

– Ba da, domnule. „Asta și multe alte cuvinte otrăvitoare de-a lungul anilor."

Caroline avea dreptate. Vânătăile dispar. Dar cuvintele dure săpau în inima cuiva și se înfigeau în suflet până când deveneau parte din acea persoană. Sugeau viața dintr-un corp.

– Tu l-ai *forțat* să facă acea săritură, spuse Ware, lovind cu pumnul în palmă.

Lawrence își uni mâinile la spate ca să se abțină să nu răspundă la gesturile de amenințare ale unchiului său.

– E adevărat că Ralph a sărit cu mine de multe ori, dar nu mă aflam lângă grajd când a sărit cu calul ăla. Dacă aș fi fost acolo, l-aș fi oprit.

Cu cât Lawrence vorbea mai calm, cu atât mai agitat devenea unchiul lui. Părea ca un linx în cușcă.

– Dacă te alină cumva, află că încă deplâng moartea lui Ralph. A fost mai mult decât un frate pentru mine.

– De parcă tu ai putea să alini pe cineva. Cu spatele țeapăn și cu cu sprâncenele lăsate, Lord Ware făcu un gest nepoliticos și disprețuitor. Presupun că acum, când ai schimbat trecutul în capul tău, crezi că ești îndeajuns de bun ca să te căsătorești cu Lady Caroline.

– Știu cum stă treaba. Nimeni nu e îndeajuns de bun pentru ea, zise Lawrence. Dar, dacă o să fie de acord, o să mă căsătoresc cu ea.

Lui Lawrence i se păru că aude un icnet slab în spatele lui, dar preferă să creadă că era doar vântul care bătea în șemineu.

Unchiul lui se opri și se întoarse spre el.

– Și te aștepți ca Lord Chatham să fie de acord cu asta pentru că se presupune că ai fi moștenitorul meu?

– Sper ca ăsta să nu fie singurul argument. Trebuie să conteze și iubirea pe care i-o port fiicei lui.

Lord Ware înjură din nou.

– Iubirea nu contează nici cât un scuipat. Și să nu crezi că o să mă moștenești, băiat! Nici gând. Poate că m-ai lăsat fără moștenitor, dar nu o să mi-l iei pe următorul.

– Domnule?

Unchiul lui își încrucișă mâinile peste burta lui umflată.

– Mă căsătoresc cu domnișoara Penelope Braithwaite prin licență specială mâine-dimineață.

– E... prea brusc. Până și pentru standardele căsătoriilor londoneze.

Tot ce auzise Lawrence era că îi făcea curte domnișoarei.

– E necesar, spuse Lord Ware cu un zâmbet neplăcut, dacă mă înțelegi.

Lawrence se uită la el încurcat.

– E însărcinată, netotule! Ware clătină din cap din pricina neînțelegerii lui Lawrence. Nu mai trebuie să te întrebi dacă bătrânul mai poate să facă un moștenitor ca să te înlocuiască, Lawrence. Deja am făcut-o.

Bineînțeles că odrasla avea să fie băiat. Ramurile arborelui genealogic al familiei Braithwaite trosneau de băieți. Ea era singura fată într-un cârd de băieți. Lawrence parcă vedea pariurile din registrul de la White. Ware avea să aibă un băiat în mai puțin de nouă luni.

– Așa că, vezi tu, continuă Lord Ware, ai ajuns din moștenitorul posibil la nepotul pierde-vară fără o lețcaie. Deci ai face bine să nu mai legeni morcovul ăsta în fața aristocraților.

Pentru Lawrence nu contase așa de mult rangul lui de moștenitor. Știa cumva că nimic nu avea să iasă din asta.

„Dar uneori e al naibii de neplăcut să ai dreptate."

– Imediat ce se poate, după nuntă, o să mă asigur că Lord Chatham și restul înaltei societăți află despre nașterea iminentă. Unchiul lui chicoti. Dacă aș fi în locul tău și aș încerca să mă căsătoresc, mi-aș coborî standardele și nu aș cuteza la fata unui conte.

– Nu am ascuns niciodată că e posibil să nu fiu moștenitor.

– Serios? Și atunci ce făceai când încercai să o seduci pe Lady Caroline? Credeai că o s-o prinzi în cursă?

– Niciodată. Intențiile mele au fost nobile. „Chiar dacă oarecum senzuale", admise pentru sine. Intenționez să mă căsătoresc cu ea pe căi cinstite.

– Serios? Lady Caroline e obișnuită cu lucruri deosebite – case, trăsuri, inele pe deget și clopoței la picioare, tot tacâmul. Ia spune-mi, doar ca să mă amuz și eu, cum ai de gând să întreții o doamnă ca ea?

„Chiar așa, cum?"

Oferta colonelului Boyle de a conduce o cavalerie nou formată îi reveni în minte și îl tentă. Când vechiul lui comandant amintise de asta mai devreme, Lawrence crezuse că trebuia să renunțe la Caroline ca să răspundă sunetului de tobe.

Dar ofițerilor le era permis să se însoare cu permisiunea comandantului. Iar dacă el și Caroline se căsătoreau înainte ca el să cumpere brevetul, nici nu mai avea nevoie de acordul lui Boyle. Nu ar fi trebuit să stea departe de ea.

Acum că Lawrence știa că ea tânjea să călătorească, o putea lua cu el în India. Fiecare regiment avea propria aristocrație. Nu era chiar așa de măreață ca un sezon londonez, dar nu credea că ea ar fi avut chef de baluri, de ceaiuri și de prietenii cu soțiile celorlalți militari pe unde poposeau. Ca fiică a lui Lord Chatham, avea să fie cunoscută întotdeauna ca Lady Caroline, dar Lawrence îi putea oferi și statutul unei soții de maior.

„Poate ne oprim și în Zanzibar pe drum."

Dacă îi îndeplinea fie și o dorință, s-ar fi simțit ca un zeu mai mic.

– Ei bine, băiete? Te-am întrebat ceva! tună contele, iar cererea lui îl smulse pe Lawrence din visare. Mai ai de gând să stai acolo visând la cai verzi pe pereți?

– Nu, domnule. Lawrence porni spre ușă. Am de gând să îi cer mâna lui Lady Caroline.

Înainte să ajungă acolo, auzi un mic ropot de pași pe podeaua de lemn, de cealaltă parte a ușii, care se stinse repede, căci oricine ar fi fost voia să se îndepărteze iute de salonul de fumat.

– Așteaptă! strigă Ware. Poate vrei să vorbești cu mama ta înainte să iei decizia asta.

Cu mâna pe clanță, Lawrence avu mustrări de conștiință. În graba lui de a-și confrunta unchiul în privința morții lui Ralph, nici măcar nu mai întrebase ce făcea mama lui. Nu îi purta pică pentru că nu îi răspunsese la scrisori. După cum îl știa pe unchiul lui, probabil că nici nu le primise.

– Desigur, ar trebui să o prinzi într-o zi bună, continuă contele.

– Ce vrei să spui?

– Are tuberculoză. E în ultimul stadiu, mă tem, spuse bărbatul. Îi e greu să respire, așa că mintea îi e încețoșată din când

în când. Ai fost atâta vreme plecat, încât mă îndoiesc că o să te mai recunoască.

Pentru că vântul nu mai bătea în pânzele lui, Lawrence se prăbuși într-unul din scaunele cu brațe. Ce-i drept, mama lui nu își arătase niciodată deschis afecțiunea. Contele exercitase prea mult control ca să mai existe în casa lui o asemenea atmosferă sentimentală.

Dar mai fuseseră momente de bunăvoință. Mici zâmbete când Lord Ware nu se uita. O farfurie cu mâncare rece când contele îl trimitea în camera lui fără să-i mai permită să ia cina. În dimineața când plecase prima dată din Harrow, îl atinsese pe obraji și îi spusese pe muteste „te iubesc". Nimeni nu îi mai spusese asta înainte.

Uneori, se întreba dacă își imaginase.

Cu toate astea, era mama lui. Nu putea pleca în India cu Caroline fără să aibă grijă de femeia care îl născuse.

– O să plec la Ware cât mai curând.

– Bine, zise unchiul lui, ursuz. Și dacă tot ajungi acolo, aranjează ca mama ta să fie mutată în casa pe care a moștenit-o. Când o să-mi aduc acasă noua contesă, nu am chef de o femeie bolnavă care să se târâie prin conac.

Casa moștenită era un edificiu nefolosit care cădea în ruină pe vremea când Lawrence era copil. Căsuța părăsită avea și atunci acoperișul căzut, coșurile înfundate și podele strâmbe. Nici nu voia să știe câtă putreziciune și umezeală suferise de atunci.

Nu era locul unde să duci un invalid, doar dacă nu cumva voiai ca persoana bolnavă să nu o mai ducă mult. Lawrence nu putea permite ca mama lui să fie izgonită într-un asemenea loc.

Lord Ware se lumină la față și rânji voios. Mai pusese un obstacol în calea lui Lawrence, ceea ce cu siguranță îl satisfăcea. Părea să se bucure de nefericirea altora de parcă erau cele mai fine vinuri.

Dar Lawrence nu simțea o asemenea sete. Își controlă trăsăturile și păru calm.

– Până când o s-o aduci pe noua ta mireasă la conacul Ware, nici mama și nici eu nu o să mai fim acolo.

– Absența ta, spuse Lord Ware și se strâmbă, e cel mai bun dar de nuntă pe care mi l-ai fi putut oferi.

– Atunci adio, unchiule, zise Lawrence. Nu cred că o să ne mai întâlnim vreodată.

– Nu dacă există un Dumnezeu în ceruri, fu de acord Ware cu un pufnet.

– Oh, există! Să nu te îndoiești.

Lawrence ieși din cameră. Își punea nădejdea în Cel care cântărea inimile că avea să clarifice lucrurile între el și unchiul lui.

Însă nu credea că bunul Dumnezeu putea rezolva lucrurile atât de repede pentru el.

Capitolul 21

De ce lucrurile bune se lasă așteptate, în timp ce lucrurile rele nu întârzie niciodată?

Lady Caroline Lovell,
pentru care răbdarea nu e o virtute

„Lawrence Sinclair e pe cale să îmi ceară mâna!"

Caroline abia dacă se putea abține să nu cânte veștile, dar, pentru că nu era o cântăreață așa de talentată, nu ar fi avut efectul dorit dacă punea cuvintele într-un cântec. Așa că ținu pentru ea știrile. Strălucind ca o lumânare, se grăbi să se îndepărteze de salonul de fumat, unde trăsese cu urechea fără rușine, și se îndreptă spre hol în căutarea prietenelor sale.

Poate că nu era în stare să cânte, dar nu putea să țină numai pentru ea o asemenea știre.

Ce noroc că ușa nu se închisese bine! Caroline chiar o împinsese puțin ca să audă conversația lui Lawrence cu unchiul lui.

Înțelesese așa de multe!

Acum că știa ce se întâmplase de mult în viața familiei lui și de ce se înstrăinase de la Lord Ware, îl înțelegea mai bine. Și ținea la el și mai mult. Sentimentul de afecțiune care la început fusese firav îi umplea acum tot pieptul. Mai avea puțin și exploda.

Caroline era tristă din pricina frânturilor pe care le auzise despre Ralph. Lawrence suferea mult din cauza morții vărului său, iar vocea lui trădase emoții înăbușite și multă amărăciune când amintea de el. Lord Ware părea doar furios și nemulțumit de pierderea moștenitorului.

„Ei bine, lasă, că mai e unul pe drum", se gândi Caroline punându-și o mână la gură ca să tacă. Trebuia să își țină gura, altfel putea vorbi în fața prietenelor ei și le-ar fi spus acea informație siropoasă.

Urmau să afle la timpul cuvenit. În curând, domnișoara Braithwaite nu mai avea să încapă în rochiile care o supăraseră atât de mult pe Horatia.

Limbile bârfitoare își găseau tot timpul de lucru când o nouă mireasă năștea curând după căsătorie. Lady Ackworth și clica ei aveau să numere lunile de după nuntă pe degetele lor osoase.

– Se pare că primul copil poate să vină oricând, auzise Caroline o dată. Dar cel de-al doilea vine tot timpul după nouă luni.

Supușii ei aveau să se distreze cu această nouă informație și apoi urmau să facă fărâme reputația altei mame.

Caroline nu voia să dea nimănui șansa de a-i mânji renumele domnișoarei Braithwaite. Lady Ackworth urma să aibă grijă de asta în cele din urmă.

În plus, căsătoria cu Lord Ware era o pedeapsă îndeajuns de mare pentru oricine.

Până când ajunse în salonul mare, cina se încheiase, iar oaspeții formau rânduri ca să danseze mai multe dansuri populare. Le văzu pe Horatia și pe Frederica acceptând să danseze cu frații ei Thomas și Benjamin. Coafura lui Freddie era refăcută, iar zâmbetul ei era sincer când acceptă brațul lui Ben. Evident, nu părea afectată, în ciuda dezastrului care fusese cât pe ce să se dezlănțuie din cauza lui Rowley. Cu siguranță, Freddie își scosese din minte întreaga tevatură.

„Uneori, o inimă simplă e o binecuvântare."

Dacă i s-ar fi întâmplat Horatiei să treacă pe lângă un dezastru, ea ar fi făcut o obsesie din toată drama aceea și le-ar fi plictisit de moarte pe prietenele ei, povestindu-le cum scăpase ca prin urechile acului de fiecare dată când ar fi fost singure.

Caroline era ușurată că nu îl vedea pe Oliver nicăieri. Lawrence nu s-ar mai fi putu abține. Se întrebă dacă el i-ar fi putut cere un duel. Era ilegal, bineînțeles, dar se îndoia că s-ar fi simțit în vreun fel obligat de vreo lege să nu protejeze onoarea unei doamne.

Dar oricât de mulțumită era că nu îl vedea pe Oliver, se simțea la fel de dezamăgită că Lawrence nu se întorsese la petrecere. Era sigură că dialogul cu Lord Ware se temperase după ce își anunțase intenția de a-i cere mâna. Doar nu continuaseră să se certe!

Lawrence nu urma să coboare pe scara principală cum făcuse ea, așa că se instală lângă un palmier în ghiveci, unde putea vedea bine ușa aproape invizibilă care dădea spre camerele servitorilor.

Se întrebă dacă avea să îi ceară mâna înainte să se termine balul. Poate la ultimul vals...

Vederea spre ușa pe care se aștepta să intre Lawrence fu dintr-odată blocată de silueta subțire a lui Lord Henley. Partener de dans vesel și elegant, era unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui său. Henley era un suflet amabil, care își făcuse un scop în viață din a salva orice fată care nu era invitată la dans.

Pentru ochiul blajin al lui Lord Henley, Caroline probabil că părea cât se poate de neinvitată la dans. Trebui să admită că încerca să se facă una cu acel arbust. Lord Henley nu avea cum să știe că era fericită, dar nu putea să-i spună de ce se tot uita la ușa servitorilor ca un motan la gaura șoarecelui. Așa că, pentru a treia oară în acea seară, regulile de politețe o făcură să accepte invitația la dans.

În timp ce ea și Lord Henley își ocupară locurile la capătul rândurilor, Caroline hotărî că Lawrence mai avea de așteptat până la finalul dansului popular ca să-i ceară mâna. De fapt, o amânare poate că îi prindea bine.

Nu voia ca el să creadă că urma să i se arunce în brațe doar pentru că îi cerea asta, deși exact așa dorea să facă.

„Nu. Trebuie să fiu rezervată. Trebuie să îl fac să-mi dorească mâna din tot sufletul și să se întrebe până în ultima clipă dacă binevoiesc să i-o ofer. Da, orice bărbat are nevoie de puțină așteptare."

În timp ce făcea primii pași de dans cu Lord Henley, mai aruncă o privire spre ușă.

Dar *ea* putea să îndure așteptarea? Ah! Asta era întrebarea.

Cvartetul de corzi se încălzise după pauza de la cină, iar acum umplea aerul cu o melodie săltăreață. Conversațiile oaspeților care se uitau în loc să danseze se auzeau ca un murmur slab și intermitent. Lui Lawrence i se păreau precum un cârd de rațe care flecăreau printre tonurile înalte ale viorilor. Toată lumea era atentă la dansatori, așa că nu îl observă nimeni cum se strecoară prin spatele salonului.

Îl zări pe colonelul Boyle, care stătea lângă ușa deschisă ce dădea spre grădină. Vechiul lui ofițer de comandă conversa cu o tânără doamnă îmbrăcată într-o rochie de culoarea lavandei, tivită cu negru. Cerceii ei lungi scânteiau întunecat, dar nu purta alte bijuterii.

Lawrence nu se pricepea la moda feminină, dar își dădu seama că era văduvă de mult. Pierderea se produsese de ceva vreme, astfel

că femeia nu mai purta însemnele de doliu, dar încă era destul de recentă, pentru că purta doar culori pale.

Înaintă prin cameră până la colonel și partenera lui.

Lawrence era pregătit să cumpere brevetul de maior chiar în acea seară. Până la urmă, nu îi putea cere mâna lui Caroline fără mijloacele de a o întreține. Serviciul în armată era o profesie respectabilă. S-ar fi căsătorit mai prejos de rangul ei în ochii înaltei societăți, dar ca ofițer, ar fi fost considerat un gentleman. Acum, după ce aflase că dorea să călătorească, era sigur că aventura de a trăi pe un tărâm îndepărtat avea să o atragă. Era un fel romantic și incitant de a-și începe viața conjugală.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi surâdea mai tare.

– Aș putea să vorbesc puțin cu dumneavoastră, domnule? îi spuse Lawrence vechiului său comandant.

– Desigur, Sinclair. E un dans frumos în seara asta, așa e? Dar unde îmi sunt manierele? Permite-mi să ți-o prezint pe doamna Smythe-Marten.

Căpitanul Boyle încheie prezentările cu înșirarea medaliilor cu care fusese recompensat Lawrence pentru curajul lui în timpul serviciului militar.

El se tot mută de pe un picior pe altul, incomodat de laudele colonelului. Nu simțise niciodată că meritase acele însemne când în majoritatea timpului nici nu își mai aducea aminte ce făcuse pe terenul de luptă. Când luptătorul din el ieșea la iveală, era împins mai departe doar de antrenament și de instinct. Amintirea acelor evenimente era din ce în ce mai confuză, lucru pe care îl considera o binecuvântare dacă se gândea la întreg contextul. Uneori, până și detaliile pe care și le mai amintea i se păreau că i se întâmplaseră altcuiva.

– Încântat, îi spuse Lawrence doamnei Smythe-Marten după ce colonelul încheie cu laudele. Făcu o scurtă plecăciune peste mâna întinsă în semn de prietenie și apoi se îndreptă de spate. Smythe-Marten? Numele acesta mi-e familiar.

– Așa ar trebui să fie, spuse colonelul. Soțul doamnei Smythe-Marten a luptat sub comanda lui Macdonell. Acțiunile lui în timpul bătăliei de la Waterloo nu o să fie uitate niciodată.

Cu toate că Lawrence luptase și el în acea bătălie, erau și alte comandamente, iar el aflase ce se petrecuse cu acestea abia după ce se mai risipise fumul. Ducele de Wellington desemnase castelul

de Hougoumont drept poziție strategică de înaintare a armatei britanice. În timpul luptei, locotenentul colonel James Macdonell de Glengarry, cu numai o mie de gărzi, apărase castelul împotriva a opt sute de francezi. Căpitanul Smythe-Marten fusese comandantul companiei care păzise poarta cetății și făcuse față de unul singur, dar în cele din urmă se ținuse tare. Chiar și Wellington spusese că rezultatul bătăliei depinsese de faptul că acel castel nu fusese cucerit.

Cu toate astea, căpitanul Smythe-Marten căzuse la datorie.

– Soțul dumitale a fost un gentleman galant și un ofițer strălucit, doamnă.

Lawrence rostise acele cuvinte ca să o aline. Asta se spunea familiei îndoliate când un bărbat cădea la datorie. Dar când se uită în ochii triști ai văduvei căpitanului Smythe-Marten, văzu că soțul era mort, iar ea rămăsese singură pe lume.

Lawrence se uită prin încăpere și o văzu pe Caroline dansând cu un gentleman mai în vârstă. Ochii îi scânteiau și era aprinsă la față. Viitorul i se așternea în față. Și viața.

Pentru o clipă, și-o imagină într-o rochie neagră.

Ce s-ar fi întâmplat dacă, după ce o trăgea după el până la un avanpost la poalele munților Himalaya, el murea într-o bătălie?

Ea avea să fie la celălalt capăt al lumii, departe de familie și de prietenele ei.

Singură.

Visul unei vieți cu Caroline alături începu să se destrame. Nici măcar promisiunea de a-i arăta Zanzibarul visurilor ei nu îl mai putea menține.

– Ai zis că vrei să vorbești cu mine, Sinclair. Colonelul îi aruncă o privire vicleană. Pot să sper că asta înseamnă că ai hotărât să accepți postul despre care am vorbit?

– Mi-ar plăcea să am șansa de a sluji din nou în armată împreună cu dumneata, domnule, dar sunt niște chestiuni care necesită să fiu altundeva. Se uită iar la Caroline cu inima grea. Am hotărât să îți dau de știre înainte să plece corabia.

Capitolul 22

Era zeița mea, îngerul meu luminos. Iubirea ardea în mine ca un infern. Dar eu eram același, prea prevăzător ca să vorbesc și să fac un pas greșit. O adoram fără cuvinte. O adoram fără speranță. Acum doar un firicel de fum iese dintre dărâmături.

Oh, la naiba, ce prostie!

Lawrence Sinclair mototolind pagina și
aruncând-o în foc

– E totul împachetat? îl întrebă Lawrence pe valetul lui, uitându-se prin ultimele scrisori.

Odată ce toate depeșele erau trimise, totul avea să se încheie.

– Da, domnule, mormăi Dudley în timp ce strângea curelele de pe bagajul lui Lawrence. Mai e ceva?

– Trimite astea la White, croitorului meu și proprietarei. Lawrence îi dădu scrisorile sigilate care conțineau diverse sume de bani. Apoi vârî mâna în buzunar pentru a scoate un pumn de monede. Dă-i astea băiatului și trimite-l la han să cumpere trei bilete pentru Cumberland. Pleacă o trăsură într-acolo în după-amiaza asta, și intenționez să merg cu ea.

– Nu cumva ca Billy să plece cu banii, domnule.

– Nu cred. Băiatul nu a fost nicăieri. Nu o să reziste șansei de a merge la țară.

Lawrence dădu să plece, dar Dudley nu sări imediat să îl ajute să-și îmbrace vesta care se afla întinsă pe scaunul lui. Trebui chiar să caute prin dulap după pălărie.

„Ce bine că nu sunt obișnuit să am valet!"

Dudley nu era cel mai bun servitor. Acum era aproape inutil și plângea după Alice pentru că urma să o părăsească.

– Nu știu de ce insiști să-l luați pe Billy cu noi, spuse Dudley morocănos. Băiatul nu face aproape nimic pe aici și, în plus, probabil că are viermi după cât de mult mănâncă fără să se îngrașe câtuși de puțin.

Lawrence bănuia că Billy nu mânca așa de mult. Îl prinsese de mai multe ori cum îndesa în buzunarele lui încăpătoare chifle și cârnați. Băiatul împărțea din belșugul lui cu prietenii care încă își făceau veacul pe străzi. Lawrence nu îi putea imputa asta.

– Am planuri pentru tânărul domn Două-Degete. Lawrence spera să-l lase pe băiat ca ajutor de grăjdar la Ware. Aerul de țară avea să-i facă bine. Și pentru tine am planuri.

Încă nu îi zisese lui Dudley despre India. Valetul era îndeajuns de supărat că își lăsa iubita și pleca la țară, în Cumberland. Dudley urma să facă apoplexie când avea să afle de călătoria pe mare până la cel mai îndepărtat avanpost al Imperiului Britanic. Cu toate astea, Bredon insistase ca Lawrence să îl păstreze pe Dudley și să continue el să-i plătească salariul; nu putea să-l trimită înapoi la casa Lovell. Ar fi părut nerecunoscător. Chiar dacă prietenul lui se descotorosise de acel servitor, Lawrence nu voia să îl concedieze pe Dudley cel nepriceput. Cu timpul, poate că avea să se descurce cu însărcinările lui. Dacă îl concedia, ar fi fost la mila Londrei în scurt timp.

Chiar și când era mic, Lawrence nu rezista să nu ia acasă un câine de pe stradă.

– O să mă văd cu voi la han, spuse el pe un ton decisiv. Apoi Lawrence își părăsi camerele de pe Rathbone Street. Mai avea un singur lucru nerezolvat înainte să plece din Londra.

Mai degrabă s-ar fi confruntat cu o duzină de francezi înarmați decât să se achite de această datorie, dar nu avea încotro.

Îi datora lui Caroline un rămas-bun.

Caroline nu mai avea răbdare cu bărbații în general și cu Lawrence Sinclair în special. Trecuseră trei zile de la balul lui Lord Frampton. Cum putea un bărbat să-și anunțe unchiul că intenționa să se însoare cu ea și apoi să o ignore complet?

Plecase de la bal fără ca măcar să-și ia rămas-bun.

În următoarea seară, îi întrebase într-o doară pe frații ei dacă nu cumva se văzuseră cu el la White. Evident, nu fusese la clubul

exclusivist pentru că tot ce obținu de la frații ei fură doar niște mormăituri neștiutoare.

Sigur Lawrence avea să-i ceară tatălui ei binecuvântarea înainte să-i ceară mâna. Așa era obiceiul, până la urmă. Așa că îl întrebă dacă nu cumva domnul Sinclair venise pe acolo să discute ceva cu el.

– Nu a zis nimic?

Nici dacă lui Caroline i-ar fi apărut al doilea cap contele nu s-ar fi arătat mai surprins.

– Nu cred că eu și domnul Sinclair avem ceva de împărțit, spuse tatăl ei, ridicând o sprânceană întrebătoare. E prietenul lui Bredon, nu al meu.

Fratele ei, Teddy, își studia farfuria absorbit. Chiar dacă știa ceva de planurile lui Lawrence, nu scotea nici o vorbă.

Frederica și Horatia nu erau nici ele de vreun ajutor. De la balul lui Lord Frampton, fuseseră la un recital de nai, la o cină la Lady Eastbrook și la o prelegere despre frumusețile mitologiei la Societatea pentru Prezervarea Moștenirii Culturale.

– Domnul Sinclair nu a fost nici la recital, nici la cină, îi spusese Frederica.

– Freddie a dormit aproape la toată prelegerea, așa că nu l-ar fi observat nici pe Zeus dacă ar fi făcut paradă pe acolo, îi zise Horatia.

– Nu am dormit, insistă Frederica. Doar îmi odihneam ochii.

– Și sforăiai puțin. Horatia o bătu pe braț. Dacă domnul Sinclair ar fi fost acolo, Caro, jur că aș fi observat!

Nimeni nu îl văzuse pe misteriosul Lawrence Sinclair. Nervii lui Caroline erau mai întinși decât pendula.

Așa că, atunci când Price anunță că domnul Sinclair avea să le facă o vizită, Caroline aproape că leșină. Cu pălăria în mână, Lawrence stătea în cadrul ușii salonului cu unica lui prezență masculină.

„Asta e. Calmează-te", își spuse ea hotărâtă. Felul în care avea să se poarte acum dădea tonul întregii ei vieți conjugale. „Începe așa cum vrei să continui!"

– Lawrence, spuse ea imediat ce domnul Price părăsi salonul și lăsă ușa deschisă ca să se asigure că eticheta era respectată, bineînțeles.

„Mă bucur că te văd", voise să spună, dar cuvintele îi rămaseră în gât.

Nu doar că se bucura să îl vadă. Nu îl vedea decât pe el. Restul lumii se topise în jurul lui ca o bucată de cretă care cu care se desena în ploaie.

„Ce înalt și ce puternic e, dar cât de rănit e pe dinăuntru!"

Acum ea știa ce-l durea și era sigură că îl putea vindeca dacă el o lăsa.

– Caroline.

Nici el nu părea că putea vorbi.

Ea se cutremură pe dinăuntru.

– Să chem să ne aducă niște ceai?

Dacă se îndeletnicea cu un ceainic, nu i-ar mai fi tremurat mâinile.

– Nu, mulțumesc, spuse el cu o politețe distantă. Își trecu degetele peste borul pălăriei. Se părea că și mâinile lui aveau nevoie să facă ceva. Nu cred că o să stau atât de mult ca să bem ceai.

– Atunci ar trebui să spui ce ai de spus, zise ea. În vocea ei se strecură neliniștea, dar se chinui să și-o potolească. Avea să-și aducă aminte de momentul acesta toată viața. Voia ca propunerea lui Lawrence să fie o amintire plăcută, nu una însoțită de un ghem de frustrare care acum o agita. Așa că îi zâmbi și îi spuse încet: Dacă nu te grăbești, o să cer să ni se aducă niște gogoși ca să ai ceva de făcut cu mâinile înainte să tocești pălăria aia.

El se opri din a tot frământa pălăria cenușie, dar nu își ridică privirea.

Așteptarea făcea ca această clipă să dureze la nesfârșit, dar propunerea era o chestiune simplă. Ar fi putut încheia toată treaba cu cinci cuvinte.

„Mă iei în căsătorie?"

„Da."

Desigur, orice fată voia inimioare și flori, poezie și un bărbat îngenuncheat, dar Lawrence nu era genul acesta. Nu pentru că nu ar fi avut sentimente adânci. Ea știa că așa era. Propunerea lui urma să fie simplă. Probabil neconvențională.

Dar era sigură că avea să fie făcută din inimă.

Odată ce ea ar fi fost de acord, aveau o grămadă de lucruri de făcut până la nuntă, așa că nu o deranja că el nu putea să stea mult. Aveau toată viața înainte să bea ceai împreună.

Lawrence spuse în sfârșit:

– Plec din Londra. În după-amiaza asta, de fapt.

O bucățică din inima ei se frânse.

– Unde pleci?

– Știi unde, spuse el cu un zâmbet mic pe buze. Mă duc la Ware.

– Oh!

Ea îi zâmbi, amintindu-și de confuzia dintre „unde" și „Ware" care dusese la acea primă conversație chinuitoare în salonul în care se aflau.

– Mama... începu el.

– Oh, da, bineînțeles, îl întrerupse Caroline. Cum putuse să fie atât de egoistă? Lawrence nu o mai văzuse pe mama lui de când el și Bredon se întorseseră pe continent. Evident, vrei să o asiguri că te-ai întors acasă și ești bine.

– Nu, nu e asta. Adică nu e doar asta, zise el, uitându-se în sfârșit în ochii ei. E... bolnavă. Are tuberculoză. După spusele unchiului meu, e în ultimele stadiu. De-abia am aflat.

Caroline se prăbuși în scaunul alăturat.

– Oh, Lawrence, îmi pare așa de rău! Te rog, așază-te!

– Nu, sincer, nu pot rămâne.

– Dar poți lua loc până când pleci, insistă ea. Sincer, de ce trebuie să fii așa de dificil?

– Îmi cer scuze. Nu voiam să fiu o bătaie de cap. Am venit doar să-mi iau rămas-bun.

Ea se ridică și se opri în fața lui.

– Ai simțit că e important să îți iei rămas-bun?

– Te asigur că așa e, milady, zise el cu un alt zâmbet vag. Până la urmă, m-ai urmărit prin Londra ca să mă mustruluiești că nu mi-am luat la revedere.

Ea încuviință din cap.

– Așa e. Mă tem că nu mă port chiar ca o doamnă uneori.

– Ceea ce pare din vina mea, zise el, făcând un pas către ea. Poate că e mai bine că plec.

„Nu!" îi veni ei să țipe. Cum putea să fie bine să se despartă? Acum trebuia să aștepte cererea aia până când el se asigura că mama lui era bine.

– Când te întorci?

– Nu cred că mă mai întorc. Sau o să stau până când urc pe o corabie din Wapping Dock, zise el. Colonelul Boyle mi-a oferit brevetul de maior.

Să urce pe o corabie? I-ar fi putut căsători căpitanul odată ce ajungeau pe mare. Cât de neobișnuit! Cât de romantic! Caroline nu ar fi putut aranja mai bine lucrurile.

– Unde ne-am... adică unde mergi?

– India.

– Splendidul Est! Ce minunat! Lui Caroline îi bătea inima tare. Iubirea unui bărbat bun, aventura, călătoria – se afla doar la câteva cuvinte depărtare de tot ce își dorise vreodată. Gândește-te, o să vezi lumea, Lawrence!

– Dar pe tine nu o să te văd.

Dacă asta era felul lui de a o cere în căsătorie, se descurca mizerabil. Trebuia să îi dea un ghiont.

– Știi că poți face lucrurile și altfel.

– Știu, spuse el. Dacă vreodată îndrăznesc să sper că... poate tu...

„Hai odată!" Nu mai fusese nevoită să scoată cu cleștele vorbele de la ceilalți pretendenți. Lawrence era unic în multe feluri. Totuși, își dorea ca de data asta să nu fie așa.

– Ești îndreptățit să îndrăznești, îi spuse ea încet, pentru că întotdeauna putem spera.

– Nu, Caroline. Uneori nu putem. Crede-mă când îți spun asta, așa trebuie să stea lucrurile. Nu o să mă mai vezi. La revedere, iubi... Se opri. La revedere.

Lawrence se întoarse și porni spre ușă.

Nu o cerea în căsătorie. O părăsea. Pentru totdeauna.

– La revedere? Asta e tot ce ai să-mi spui? întrebă ea cu o voce gâtuită.

Probabil că suspinul din vorbele ei îl făcu să se oprească, fiindcă se întoarse spre ea. În ochii lui negri se citea suferința.

– Nu mă iubești? Îi venea să plângă, iar în cele din urmă lacrimile îi curseră pe obraji. Nici măcar puțin?

Pe chipul lui se vedea ceva asemănător foamei. Apoi, brusc, el traversă camera cu câțiva pași grăbiți, o apucă și o trase spre el aproape, atât de aproape, încât putu simți cum îi creștea pieptul cu fiece respirație. O sărută pe gură, pe obraji, cu ochii închiși. Mâinile lui îi distruseră coafura, dar ei nu îi păsă. Nu atâta vreme cât o săruta.

În îmbrățișarea lui, era doar un pic de tandrețe. De fapt, bănuia că avea să rămână cu mai mult de o vânătaie după felul strâns în care o ținea, dar nu s-ar fi retras pentru nimic în lume.

Dorința din ea nu o lăsa. Se lipi de el fiindcă nevoia și dorința se împleteau așa de tare, că nu știa care era mai puternică.

„Uneori, iubirea nu e blândă. Alteori, e fioroasă. Cine ar fi crezut?"

În cele din urmă, Lawrence fu cel care opri sărutul. Îi puse o mână pe ceafă, îi apăsă obrazul de reverul lui și o ținu acolo nemișcată. Furtuna trecuse. Acesta era calmul care urma când lumea era proaspătă, nouă, iar nebunia vijeliei trecuse.

Doar că ea încă se frământa pentru că inima lui îi tuna la ureche.

– Da, Caroline, da, spuse el încet în timp ce inima i se mai liniști. Te-am iubit.

Ei îi sări inima din piept, dar apoi își dădu seama că el spusese *te-am iubit.*

La trecut.

– Te-am iubit de când te-am văzut, continuă el, mângâindu-i părul în timp ce îi vorbea. Te-am adorat într-o tăcere lipsită de speranță. Am invidiat orice zâmbet, orice plecăciune, orice privire i-ai oferit altui bărbat. Mi-aș fi tăiat o venă dacă mi-ai fi cerut. Te-am iubit cu disperare.

Ea se trase puțin ca să îl vadă mai bine.

– Și-atunci de ce nu mă întrebi pe mine ce e în inima ta? Vreau să mă întrebi. Cu disperare!

El își lăsă brațele în jos și făcu un pas în spate.

– Pentru că nu te mai iubesc în felul ăla.

– Dar Lawrence...

– Nu, Caroline, te rog! Mi-am făcut iluzii și te-am amăgit cu dragostea asta de adolescent. Acum știu asta. Trebuie să plec.

Se aplecă să își ia pălăria. Căzuse și se rostogolise în timpul îmbrățișării lor. Totul avea să fie diferit.

Așa cum și ea avea să fie.

Se îndreptă spre ușă fără să se mai uite în spate.

– Încearcă să nu mă urăști, da?

– Cum aș putea să te urăsc? șopti ea. Te iubesc.

El nu se opri. După ce închise ușa în urma lui, Caroline se sprijini de ea, convinsă că altfel nu ar ține-o picioarele.

– O să te iubesc toată viața, Lawrence Sinclair, se adresă ea camerei goale.

Apoi Lady Caroline Lovell – cea care frânsese atâtea inimi, debutanta sezonului care nu suportase niciodată nătângii, domnișoara cu mintea independentă, ale cărei planuri nu includeau un bărbat – se prăbuși în genunchi și plânse ca un copil pierdut.

De partea cealaltă a ușii, Lawrence rămase nemișcat, cu o mână pe clanță. Picioarele lui nu voiau să se miște. Știa că trebuia să plece, dar inima lui încă era de cealaltă parte a ușii.

Ceea ce îi spusese era adevărat în ce-l privea. Nu o mai iubea ca un băiat sentimental și care se gândea numai la sine.

O iubea ca un bărbat. Iar în calitate de bărbat, voia tot ce era mai bun pentru iubita lui. Chiar dacă asta însemna să renunțe la ea.

– La revedere, draga mea, șopti el. Încă te iubesc.

Capitolul 23

Nu am crezut niciodată că o să ajung la vorba unchiului meu, dar mi-a tot spus asta când eram mic. E singurul lucru care are sens acum. Când un bărbat nu știe ce să facă, ar trebui să își facă datoria.

Lawrence Sinclair, în voia vântului,
fără țintă și cuprins de tristețe

Districtul Lake era cunoscut pentru cât era de frumos – pădurile adânci, apele ca de cristal și vârfurile impunătoare. Spre deosebire de Londra, care nu dormea niciodată, aici dimineața era așa de liniștită, că îți puteai auzi bătăile inimii. Pacea era întreruptă doar de cântecele păsărilor și de mugetul unei vaci care era gata să fie mulsă. Locul ăsta te făcea să-i mulțumești lui Dumnezeu pentru că făcuse ceva de o frumusețe plină de grație.

Billy Două-Degete făcea ochii mari la fiecare priveliște și îi absorbea noutatea și sunetele. Copilul de pe stradă credea în mod clar că îl apucase pe Dumnezeu de un picior. Până și mohorâtul Dudley găsea motive să zâmbească în timp ce trăsura lor mergea pe drumurile strâmte.

Lawrence însă nu se bucura de farmecul districtului Lake.

Trăia mecanic. Inspira. Respira. Mânca doar pentru că insista Dudley. Când făceau popas seara, se culca în patul deformat al vreunui han și se uita în gol. Nu putea să doarmă. Gândurile i se roteau în cap ca un câine care își vâna coada. Retrăia fiecare moment pe care îl petrecuse cu Caroline, întrebându-se dacă ar fi putut face ceva diferit. Rezultatul era tot timpul același. Când, în sfârșit, îl copleșea oboseala, dormea superficial și neliniștit.

De când se știa, unchiul lui îi vârâse în cap sentimentul datoriei. Un Sinclair își onora datoriile. Își îndeplinea jurămintele. Făcea ceea ce se aștepta de la el.

Oarecum surprinzător, acele învățături timpurii îl calmau. Datoria îi oferea o altă ancoră.

Lawrence se întorcea la Ware ca să se asigure că mama ei lui bolnavă primea alinare. Fusese la fel de oprimată de mâna grea a unchiului său. Poate și mai mult, pentru că el măcar evadase la școală și în armată, deși atunci nu i se păruse că era așa. Ci că fusese izgonit. Dar își găsise și el un loc, atât la Harrow, cât și în serviciul militar. Dacă nu ar fi fost boala mamei lui, ar fi luat deja brevetul pentru a servi sub comanda colonelului Boyle.

Și asta era un fel de datorie.

Faptul că făcea exact ce se aștepta lumea de la el îl mâna mai departe. Se lupta să nu se gândească la Caroline în timpul zilei. Asta era calea către nebunie. Nopțile îl chinuiau destul.

Trăsura lor ajunse la capătul lungului drum și se opri în fața conacului Ware. Casa era o monstruozitate din piatră, ridicată de primul conte de Ware, în 1500. Turnurile aveau niște ferestre cu storuri, iar arhitectura ei pătrățoasă includea și o curte îndeajuns de largă cât să încartiruiască un batalion de soldați.

Lawrence nu intră imediat. În schimb, îi trimise înainte pe Dudley și pe Billy în reședința impunătoare, ca să-i anunțe pe servitori că sosiseră. Lawrence merse de-a lungul pajiștii să verifice cum arăta căsuța pe care o moșteniseră. Păstrată pentru văduvă, se ascundea sub un arbore impunător de lângă marginea pădurii.

Necesita multe reparații, așa cum se aștepta. Acoperișul strâmb era găurit în mai multe locuri. Majoritatea podelelor și a pereților interiori aveau nevoie de reparații. Câteva ferestre ieșiseră din rame.

Într-un fel ciudat, Lawrence era mulțumit. Renovarea casei avea să-l țină ocupat. Organizarea muncitorilor și planificarea reparațiilor aveau să dureze mai multe zile. Nu era genul care să stea cu mâinile în sân în timp ce tâmplarul și ajutoarele lui făceau toată munca. Bătăturile, ba chiar și un deget lovit erau distracții bine-venite. Lucrul cu mâinile avea să fie un balsam pentru inima lui rănită.

Poate că, dacă trupul lui îndura corvoada, mintea nu ar mai fi avut timp să-i tot spună că viața lui se sfârșise. Tot ce mai avea erau inspirația și respirația.

Când se întoarse la conac, spre surpriza lui, servitorii se aliniaseră de o parte și de alta a ușii ca să-l întâmpine. Era ceva ce nu ar fi făcut dacă Lord Ware ar fi fost acasă. După ce plecase pentru prima dată, când se întorcea, Lawrence era primit cu foarte puțin fast.

– Excelența Sa n-o să fie acasă, stăpâne Lawrence, și nu o să se întoarcă o lună sau poate mai mult. De-abia am primit o scrisoare de la Lord Ware despre nunta lui, îi spuse Angus Holt, majordomul casei.

– Atunci, dacă tot e plecat unchiul meu, pare să fie un moment bun să reparăm căsuța, zise Lawrence. Hai să începem cu un acoperiș nou!

Domnul Holt se lumină la față.

– I-am tot zis Excelenței Sale că ar fi o prostie să nu menținem căsuța într-o stare mai bună. Da, băiete, ne apucăm de treabă. Adică domnule. Iertați-mă, stăpâne Lawrence, eu tot ca la un copil mă gândesc la dumneavoastră.

Lawrence zâmbi. Acel băiat nu mai era de multă vreme. Iar bărbatul care îi luase locul era doar o fantomă, dar domnul Holt nu trebuia să afle despre suferințele lui.

– Unde e mama?

– În camera ei, interveni doamna Bythesee. Era o femeie rotunjoară, cu o față amabilă. Slujise la conacul Ware de când se știa Lawrence și avusese tot timpul o vorbă bună pentru băieții cu genunchii juliți. Hai să vă duc duc sus, zise femeia.

Lawrence o urmă pe doamna Bytheese în holul cu ipsos și cu lambriuri de lemn și apoi sus, pe scara strălucitoare. Chiar și în lipsa lui Lord Ware, femeia de origine scoțiană făcea curățenie lună în casă. Când ajunse la etajul unde se aflau camerele familiei, doamna Bytheese se opri în fața ușii.

– Nu știu cât ați aflat despre boala mamei, dar, dacă vă ajută cu ceva, pare să n-o doară.

Lawrence îi mulțumi și se strecură în cameră. Mama lui nu era în pat și fu recunoscător pentru asta. Camerele unde erau bolnavi îl stânjeneau. Cineva o ajutase să se îmbrace. Era cuibărită într-un scaun tapițat și își ținea picioarele pe o pernuță. Fereastra era deschisă,

iar lumina soarelui cădea pe ea când norii se risipeau. Nu părea bolnavă. Ci doar că se odihnea.

Apoi Lawrence îi auzi respirația șuierătoare.

Probabil că îi simțise pașii ușori căci se întoarse cu fața spre el.

Era mai slabă decât și-o amintea. Mai palidă. Dar zâmbetul încă îi era dulce.

– Oh, Henry, știam că o să vii!

„Henry." Credea că era tatăl lui. I se strânse inima.

– Nu, mamă, sunt Lawrence.

– Ești sigur? Ea se încruntă și respiră greoi. Semeni așa de mult ca Henry al meu!

Lui Lawrence i se spusese că fusese favoritul tatălui său în copilărie. De obicei, i-o amintea Lord Ware, care îl lua peste picior pentru că semăna cu acel paria al familiei.

De parcă Lawrence avea vreun amestec în fața pe care i-o dăduse Dumnezeu.

Mama lui întinse o mână subțire, iar el îngenunche lângă scaun.

– Oh, da! Acum văd. Chiar ești Lawrence. Ea îi luă obrajii în mâini și se aplecă să îl sărute moale pe frunte. Apoi se încruntă. Ce e în neregulă, fiule?

– Nimic, minți el. Sunt bine, mamă.

– Nu, nu ești. Era o afirmație, nu o acuzație. Văd... o durere adâncă în tine. Sper că nu e din pricina mea.

– Sunt trist că am fost plecat atâta vreme.

– Nu fi, zise ea încet. Ai viața ta acum. Eu am înțeles asta dintotdeauna.

– Nu mi-ai răspuns la scrisori, zise el.

Nici asta nu era o acuzație.

Mama lui ridică din umeri.

– Probabil că le-a pus Lord Ware pe undeva pentru că nu am primit nici una.

– Nu e deloc frumos, zise Lawrence. Le-a ascuns de tine pentru că așa a vrut.

– Presupun că din același motiv pentru care unchiul tău s-a asigurat să nu îmi petrec prea mult timp cu tine cât ai stat aici. Femeia se uită pe fereastră, dar Lawrence nu era sigur că vedea cu adevărat

copacii și coastele abrupte. Se uita tot înăuntrul ei. Lord Ware spunea că, dacă stau cu tine, o să ajungi ca tatăl tău.

– Tata a fost chiar așa de rău?

Privirea îi deveni din nou pierdută, iar Lawrence își dădu seama că era adâncită în gânduri. În cele din urmă, spuse:

– Cei mai mulți așa ar spune, că Henry a fost rău. M-a rănit. De atâtea ori, încât am pierdut socoteala. Apoi, în mod inexplicabil, zâmbi. Dar mă făcea să râd. Iar oricând era cu mine, mă făcea să mă simt ca și cum eram cea mai importantă persoană din lume. Își trecu degetele peste buza de sus. Din păcate, Henry nu era tot timpul cu mine. Dar adevărul e că, dacă ar intra acum pe ușa aia, l-aș ierta din nou. L-am iubit pe Henry Sinclair cel bun, cel rău și tot ce a fost între ipostazele astea.

De obicei, Lawrence se gândea la tatăl lui ca la oaia neagră a familiei, așa cum fusese învățat să o facă. Acum Henry Sinclair părea cel mai norocos bărbat care trăise vreodată pe fața pământului.

– Cum poți ierta pe cineva ca el?

– Doar așa știu eu să iubesc, fiule. Totul sau nimic, zise ea și se strădui să respire. Deci spui că nu ești trist din cauza mea. Mor, dar nu e nimic de făcut.

Moartea era un câine de vânătoare care își urmărea prada neîncetat. Fie că o găsea într-un conac în Cumberland, fie pe un câmp de luptă lângă Peshawar, moartea era întotdeauna victorioasă. Lawrence era prins într-o capcană circulară. O putea întreține pe Caroline doar dacă intra din nou în armată, dar nu putea risca să o lase văduvă prin vreun avanpost necivilizat și la capătul lumii.

– În privința tristeții tale, fiule, e ceva de făcut?

– Nu, mamă. Unele lucruri nu pot fi schimbate.

El îi luă mâna, apoi petrecură așa câteva minute, uitându-se împreună pe fereastră. După care ei îi căzu capul într-o parte, iar el își dădu seama că adormise.

Lawrence o ridică de pe scaun, ținând-o în brațe de parcă ea era copilul, iar el părintele. I se rupse inima când simți cât de ușoară era. Atât de fragilă. Ca o copilă.

Îl duru grumazul când o puse pe cuvertura de pe pat. Nu se trezi. Pieptul i se ridica și cobora, respirând foarte slab. Lawrence se aplecă

și o sărută pe tâmplă exact în locul în care i se vedea o venă albăstruie prin pielea aproape transparentă.

După ce ieși ușurel din cameră și închise ușa, își dădu seama că unchiul lui se înșelase. O moarte pe câmpul de luptă nu era cel mai bun lucru pe care Lawrence l-ar fi împlinit în viața lui. Ci să se asigure că mama lui avea un sfârșit lin. Voia să se asigure că acea căsuță moștenită era cât se putea de confortabilă și de plăcută.

După asta, lui Lawrence nu îi mai păsa ce se întâmpla cu el.

Capitolul 24

Odată ce o doamnă hotărăște să își ia viață în propriile mâini, nu ar trebui să se aștepte ca orice situație în care se află să îi aducă fericirea. Totuși, vestea bună este că, dacă vrea, poate să schimbe situația.

Din cartea doamnei Hester Birdwhistle,
Sfaturi pentru fetele aventuroase care se trezesc în mlaștina disperării

În salonul casei Lovell, Caroline trase perdeaua diafană și se uită cum treceau trăsurile zdrăngănind. Sezonul se apropia de final. Mai multe familii din St. James Square deja plecau din Londra. Fugeau de căldura care urma și de mirosurile insalubre ce aveau în curând să se răspândească din Tamisa pe timpul verii, preferând răcoarea confortabilă a caselor de la țară.

„Doar eu nu pare că plec nicăieri."

– Nu are cum. Frederica stătea la un capăt al canapelei, iar acum se aplecase spre Horatia, care era așezată pe cealaltă. Își lungi gâtul ca să vadă mai bine pamfletul din mâinile prietenei sale. Ești sigură că ai citit corect?

– Uită-te și tu! Horatia urmări cuvintele cu degetul. Scrie așa: „Dacă vrea, poate să schimbe situația". Tu te dai în vânt după filosofia doamnei Birdwhistle, Caro. Cum comentezi?

– Scuze. Caroline lăsă perdeaua în jos și se alătură din nou prietenelor sale. Nu eram atentă.

Frederica smulse pamfletul din mâinile Horatiei și citi din nou fragmentul cu voce tare, pe un ton școlăresc, monoton.

– Sună de parcă doamna Birdwhistle crede că putem schimba situația doar dacă vrem ca să fie diferită. Nu are cum să fie așa, nu?

– Nu știu. Cam spre asta înclină. Horatia se bătu pe tâmple. Chiar duminica trecută, vicarul cita: „Bărbatul poate crede în inima lui, nu-i așa?"

– Aici, cuvântul important e bărbatul, spuse Caroline sec. Când fac o cerere sau în orice altă situație din viața lor, bărbații au întotdeauna ultimul cuvânt. Un bărbat poate să își schimbe situația prin forța voinței, dar nu am dovezi că ar funcționa și pentru celălalt gen. Hai să vorbim despre altceva!

Caroline își încrucișă mâinile la piept, un semn clar că încheiase subiectul.

– În Londra se face prea cald ca să mai fie confortabil, nu crezi? Frederica își făcu vânt cu evantaiul, revenind la veșnica temă a vremii. Deja cei din familia Frampton au plecat la țară. Familia Harewood pleacă și ea, dar mai așteaptă ca fetele lor să aibă ultimul recital de instrumente de suflat marți.

Horatia își dădu ochii peste cap.

– Te rog, Doamne, fă ca familia mea să plece până atunci! Nu mai pot să aud alt oboi dezacordat. Sincer, bietul instrument al domnișoarei Harewood sună ca o gâscă pe care se stă în majoritatea timpului.

– Atunci, fagotul trebuie să fie un gâscan. Freddie chicoti. Oh, Doamne! Acum nu o să îmi mai găsesc pacea la ultimul recital și o să mă tot gândesc la gâște și la rațe.

– Familia ta când pleacă, Caro? întrebă Horatia.

– Tata nu o să plece până când Camera Lorzilor nu cere o pauză.

– Dar asta nu înseamnă că trebuie să rămâi aici ca să mori de cald, zise Horatia. Nu ar fi drăguț să mergem împreună la țară?

– Adică la o petrecere la țară? întrebă Caroline.

– Ce idee excelentă, Horatia! Am petrecut aproape fiecare zi împreună aici, în oraș. O să-mi fie dor să vă văd așa de des, zise Frederica. Dar, dacă am ști că ne așteaptă o petrecere, poate că o să suport despărțirea mai ușor.

– Ei bine, familia mea sigur nu poate să găzduiască una, zise Horatia mohorâtă. Tata spune că a cheltuit mult prea mult în sezonul ăsta și că ne-ar prinde bine viața la țară mai simplă.

Caroline știa că asta ar face bine stării financiare a tatălui ei. Horatia încă făcea caz că nu își găsise un soț pe durata săptămânilor pe care le petrecuse familia ei în Londra.

– Dacă economisești la țară, poate că o să îți dea mai mult pentru haine în următorul sezon.

– Poate, spuse Horatia, luminându-se un pic. Măcar nu o să mai fie nevoie să îmi fac griji pentru Penelope Braithwaite că o să apară purtând aceeași rochie ca mine.

– Oh! Asta îmi amintește de ceva. Frederica se îndreptă brusc, clătinându-se pe marginea canapelei. Ai auzit? În sfârșit, faptul că Lady Ackworth e curioasă a ajutat la ceva.

– Da' de unde! zise Horatia aruncându-i o privire sceptică lui Freddie. Ea venea cu bârfele. Era îndeletnicirea ei.

– Lady Ackworth a descâlcit misterul rochiilor voastre identice.

Frederica zâmbi plină de sine. În mod limpede, faptul că i-o lua înainte Horatiei în privința bârfelor noi era un prilej de sărbătoare tăcută.

„Rochiile Horatiei nu erau chiar atât de identice cu ale domnișoarei Braithwaite. Erau mai degrabă niște copii nereușite", se gândi Caroline, dar nu spuse cu voce tare. Ar fi fost o insultă gratuită. Horatia suferea destul din pricina rochiilor domnișoarei Braithwaite.

– Ce a descoperit Lady Ackworth?

– Ei bine, se pare că *madame* Fournier nu a mai creat rochii de ceva vreme. Costumele domnișoarei Braithwaite erau croite de ucenica ei, Mary Woodyard, spuse Freddie zglobie. Le cosea noaptea, după ce își încheia lucrul la stăpâna ei. Sincer, cred că fata asta nu a mai dormit deloc. Oricum, *madame* Fournier a prins-o, i-a luat banii pe care îi câștigase și a hotărât să folosească modelele de rochii ale domnișoarei Braithwaite pentru cele pe care i le-a vândut Horatiei.

Era un mister cum dăduse Lady Ackworth peste informația asta neobișnuită. Dacă ar fi fost bărbat, Caroline nu se îndoia că ar fi ajuns în serviciul Coroanei. Dar nici una dintre fete nu se îndoia de veridicitatea poveștii. Orice spunea Lady Ackworth, oricât de crud sau de tăios părea, era întotdeauna adevărat.

– Odată ce s-a clarificat chestiunea asta, *madame* Fournier a dat-o afară pe domnișoara Woodyard? întrebă Caroline.

– Nu, biata fată mai are un an de ucenicie, iar *madame* nu o să renunțe la ea mai devreme. O să-și zdrelească degetele la ea încă un sezon cel puțin, spuse Frederica și oftă.

– *Madame* Fournier ar merita ca domnișoara Woodyard să-și deschidă un magazin exact lângă al ei după ce se eliberează, anunță Horatia. Eu m-aș duce la ea.

„Dacă îți permiți", se gândi Caroline, dar își ținu gura. Balul lui Lord Frampton o învățase să se concentreze mai mult pe ce spunea, chiar dacă era în preajmă un cvartet de viori. În plus, nu era vina Horatiei că tatăl ei nu avea bani de cheltuit sau că nu voia să-i risipească pentru a o sprijini pe fiica lui pe piața de căsătorii.

„Iar fac bărbații regulile", fumegă ea.

– Bănuiesc că multă lume o s-o sprijine pe domnișoara Woodyard să-și deschidă un magazin, continuă Frederica. Nimănui nu îi plac hoții. Și s-ar putea spune că *madame* Fournier i-a furat ucenicei sale creațiile. Mă îndoiesc că Mary Woodyard o să mai coasă ceva după ce își încheie obligațiile la *madame* Fournier.

– De ce? întrebă Caroline.

– Se pare că domnișoara Woodyward ajuta pe ascuns un grup de copii ai străzii, le cosea hainele jerpelite, le mai dădea ceva de mâncare, lucruri din astea. Dumnezeu știe când mai găsea timp pentru asta! le lămuri Frederica. Oricum, Lady Ackworth și clica ei au preluat cauza domnișoarei Woodyard și strâng bani ca să inițieze o școală publică pentru băieții de pe stradă. O să fie învățați să citească, să scrie, să calculeze, iar între timp o să aibă un acoperiș deasupra capului. După ce termină cu ucenicia, Mary Woodyard o să fie prima lor învățătoare.

– Ei bine, nu credeam că o să spun una ca asta, dar bravo lui Lady Ackworth!

Caroline își înălță ceașca în cinstei femeii. Prietenele ei i se alăturară.

– Știi, zise Horatia, cred că asta înseamnă că domnișoara Braithwaite are dreptate.

– Cum așa? întrebă Caroline.

– Situația lui Mary Woodyard sigur o să se schimbe.

– Da, dar asta din pricina a ceea ce a făcut Lady Ackworth, punctă Caroline. Nu pentru că domnișoara Woodyard a vrut ca viața ei să fie diferită.

– Poate, dar Lady Ackworth nu ar fi dat peste domnișoara Woodyard și cauza ei caritabilă dacă nu și-ar fi băgat nasul în problema rochiilor domnișoarei Braithwaite, explică Horatia. Mary

Woodyard a vrut ca viața ei să fie diferită și s-a ocupat singură de acele lucruri mai întâi ajutându-i pe băieții de pe stradă și apoi croind niște rochii mai frumoase decât stăpâna ei. Voința a făcut-o să intre în acțiune, ceea ce a dus la schimbarea situației.

– Cred că ai dreptate, Horatia, spuse Frederica. Sfatul doamnei Birdwhistle se dovedește din nou a fi corect.

Oare era așa de simplu? Caroline tot vorbea despre a fi o femeie independentă în căutarea aventurii, dar nu făcea nimic altceva decât să aștepte. Nu trecuse la acțiune. Îi veni brusc o idee atât de șireată, dar strălucită, încât aproape că sări în picioare.

– Îmi pare rău că sunt o gazdă așa de rea, le spuse prietenelor sale, dar brusc mi-am dat seama că am ceva urgent de făcut.

– Putem să ajutăm? întrebă Frederica.

– Nu. E ceva ce trebuie să fac singură.

Prietenele ei dădură dovadă de încredere și nu o mai bătură la cap. Imediat ce Horatia și Frederica plecară, Caroline aproape că dădu buzna pe scări spre camera ei.

Cu inima bătându-i puternic, scoase scrisoarea lui Lawrence către Teddy din jurnalul ei, unde era ascunsă. Citi din nou biletul simplu în care Lawrence mărturisise pentru prima oară că o iubea. Se încurajă.

Și își călі voința.

Lawrence Sinclair încă o iubea. Era sigură. În ciuda faptului că negase, el nu se mișca în funcție de cum bătea vântul și nu se schimba la orice adiere. Era serios. Puteai să ai încredere în el. Nu își oferea inima cu una, cu două, dar ei i-o dăduse.

Nu credea că avea cum să nu o mai iubească.

Acum trebuia să-l convingă și pe el.

Caroline scoase un teanc de foi albe și peniță. Părea ciudat să imite scrisul de mână al lui Lawrence, dar, cu puțină practică, era sigură că se descurca.

La câteva zile după aceea, Bredon anunță la cină că primise o scrisoare de la prietenul lui, Lawrence Sinclair.

– Se pare că vrea să mergem la conacul Ware. Unchiul lui e plecat în luna de miere, iar Sinclair a hotărât să găzduiască o petrecere, spuse Teddy și ridică din umeri.

– La ce te referi când spui noi? întrebă Lady Chatham, aruncând o privire curioasă spre primul ei născut printre lingurile de supă.

– Noi toți, răspunse Teddy. Tu, tata, eu, Ben, Thomas și Charles. Și Caroline. E felul lui Sinclair de a ne răsplăti pentru ospitalitatea noastră câtă vreme a fost în Londra.

Lady Chatham scoase un țâțâit.

– Lista asta de oaspeți pare cam sărăcăcioasă. Cu toți gentlemenii ăștia și Caroline singură, doar cu mine, o să fie cam ciudat să ne așezăm la masă.

Caroline se concentra să nu se uite în ochii mamei sale. Era sigură că femeia și-ar fi dat seama de înșelătoria ei. Dar depindeau atâtea de planul ei, încât strânse șervetul pe sub masă cu un pumn de fier.

– În mod surprinzător, Lawrence s-a gândit și la acest aspect, zise Teddy. Sinclair vrea să venim și cu prietenele lui Caro, domnișoara Tilbury și domnișoara Englewood.

– Ei, asta mai echilibrează cât de cât așezarea la masă.

– Hm, fu tot ce spuse tatăl lui Caroline.

– A spus domnul Sinclair cum se simte mama lui? întrebă contesa. Din câte înțeleg, e bolnavă.

„Oh, nu!" Caroline uitase cu totul de mama lui Lawrence. „Cum am putut să fiu așa de fără inimă? Atât de egoistă? Merit să merg în iad."

Dar voia să meargă la Ware cu orice preț.

– Acum că mă gândesc, nu a pomenit nimic despre ea în scrisoare, zise Teddy. Poate că starea ei de sănătate s-a îmbunătățit de vreme ce el plănuiește o petrecere.

– Ei, asta e o binecuvântare, nu? Ce crezi, dragul meu? îl întrebă Lady Chatham pe soțul ei. Să acceptăm?

– Nu pot pleca la Cumberland câtă vreme Camera Lorzilor încă ține întâlniri, spuse Lord Chatham. Blestemații ăia de liberali o să...

– Limbajul, domnul meu, spuse Lady Chatham uitându-se la Caroline, ale cărei urechi suave aveau nevoie de protecție.

„De parcă nu l-am auzit pe tata vorbind și mai urât despre liberali."

Lord Chatham își drese glasul.

– Partidul Liberal ar vrea ca orice conservator să plece mai devreme din Londra ca să împingă pe agendă planurile lor de rebeliune. Chiar trebuie să rămân până la ultima sesiune.

– Atunci rămân și eu, zise Lady Chatham oftând.

Se părea că mama lui Caroline era mai mult decât pregătită să plece din Londra pe timpul verii.

– Dar asta nu înseamnă că trebuie să rămânem și noi, punctă Teddy.

– Nu, presupun că nu, răspunse femeia. Bineînțeles, Caroline o să vrea să rămână cât mai mult în Londra. Sezonul încă nu s-a terminat, iar surorile Harewood au ultimul lor recital în câteva zile.

Băieții oftară la unison.

– Mamă, în ce mă privește, îmi convine ca sezonul ăsta să se termine, spuse Caroline.

– Ești sigură, dragă?

Era limpede ce voia să spună. Era a treia oară când Caroline se prezentase pe piața căsătoriilor și tot a treia oară când avea să părăsească orașul fără să își fi găsit un bărbat. În ciuda faptului că arăta mai mult decât bine, a originii sale bune și a zestrei ei generoase, Caroline avea să rămână pe dinafară, lipsită de speranță.

– Sunt sigură, mamă.

– Dacă merge Caro, atunci trebuie să mergeți cu ea și tu, și băieții, îi spuse Lord Chatham soției.

– Dacă insiști, zise Lady Chatham. O să ne lipsească recitalul surorilor Harewood. O să le transmitem regretul nostru.

Toată lumea se bucură. Teddy propuse un toast pentru o vară fără instrumente de suflat. În ciuda atmosferei generale de veselie, mama lui Caroline îi zâmbi trist.

Era limpede că Lady Chatham se temea ca fiica ei să nu moară necăsătorită. Caroline fu cât pe ce să îi spună să nu își facă griji. Dacă doamna Birdwhistle avea dreptate, dacă o femeie își putea schimba situația doar prin voința proprie, singura fată a lui Lady Chatham nu ar fi ajuns niciodată o fată bătrână.

– Nu am fost la Cumberland, spuse Caroline, încercând să nu se arate victorioasă.

Nu se dăduse niciodată în vânt după jocurile de cărți, dar acum se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-și încerce norocul. Falsificarea unei invitații din partea lui Lawrence era un act pripit, dar era ultima carte pe care o putea juca. Fusese norocoasă. Curajul ei merita. Teddy era convins că scrisoarea era de la prietenul lui,

așa că nu avea cum să își dea seama că invitația fusese scrisă de ea. Jocul cu Lawrence Sinclair continua.

– Spune-mi, districtul Lake e așa de frumos cum spune toată lumea?

Capitolul 25

Timpul pe care îl avem pe pământ este limitat. Binele pe care îl putem face pentru cei pe care îi iubim în acest scurt răstimp e infinit.

Lawrence Sinclair, care încearcă din răsputeri
să recupereze timpul pierdut

Lawrence se opri la capătul pajiștii să verifice reparațiile la casa moștenită de văduvă. Tencuiala grinzilor pe jumătate negre strălucea de mortar proaspăt. Un nou acoperiș de stuf acoperea clădirea. Sticla licărea în toate ferestrele care fuseseră sparte. Storurile de lemn care atârnau la fiecare fereastră fuseseră reparate și umbreau interiorul căsuței de parcă ai fi privit cu ochii mijiți. Hornul fusese reparat de zidarul casei și de ucenicul lui. Odată ce era curățat frumos, avea să încălzească întreaga casă. Înăuntru, zidurile fuseseră tencuite și ele, iar podelele de stejar, curățate și recondiționate.

Un lucru și mai bun, mama lui era acolo, așezată lângă stratul de flori nou pus, bucurându-se de soare și uitându-se cum trebăluiau muncitorii. Lawrence comandase să fie construit un scaun simplu, astfel ca mama lui să fie cărată de câțiva servitori și să se bucure de aerul proaspăt. Nu era o soluție perfectă, dar era potrivit până când ajungea în următoarea săptămână scaunul Bath, care avea patru roți.

– Nu credeam că e posibil, stăpâne Lawrence, îi spuse doamna Bytheese când se apropie de el, dar mama dumneavoastră nu a arătat așa de bine de luni întregi.

– Pare că a ajutat-o rețeta ta de suc de unguraș.

În urma dozelor regulate din licoarea doamnei Bytheese, mama lui tușea mai rar și mai slab. Când tușea, se străduia să își ascundă batista însângerată, dar Lawrence era prea atent. În ciuda zâmbetelor

sale curajoase, boala înainta. Tuberculoza își cucerea victimele lent, ca un val gentil și neînduplecat.

– Dar știu că nu o s-o vindece.

– Poate că nu, fu de acord menajera, dar se simte mai bine, iar asta e o mare alinare. Fiecare zi e o binecuvântare. În plus, mamei dumneavoastră i-a făcut cel mai bine că ați venit acasă. Cel puțin pentru moment.

Nu mai putea rămâne. Toată lumea știa, chiar dacă nu vorbea despre asta. Odată ce Lord Ware și noua lui soție aveau să se întoarcă în Cumberland, Lawrence avea să fie invitat cordial să plece. Probabil pentru totdeauna de data asta. Dar, în răstimpul acela prețios, era hotărât să îi aranjeze mamei sale un viitor cât mai confortabil la Ware.

– A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră. Doamna Bytheese îi înmână o coală împăturită de multe ori. Micul sigiliu de ceară avea însemnele familiei Chatham. Scrisoarea avea timbru, un privilegiu al clasei nobile, așa că doamna Bytheese nu fusese nevoită să plătească pentru primirea ei. Inima lui Lawrence începu să bată cu putere.

„O scrisoare de la casa Lovell. Caroline?"

Crezuse că nu mai avea speranță, dar ea înflori din nou. Apoi, când deschise scrisoarea, recunoscu scrisul bărbătesc. Era de la Bredon.

Dragul meu Sinclair,

Se prea poate să ajungem înaintea acestei scrisori, dar, în cazul în care poșta vine mai repede sau ajungem noi mai târziu – o posibilitate reală când călătorești cu patru doamne! –, îți scriu să te informez că ți-am acceptat invitația de a participa la petrecere și o să ajungem cât de curând.

– Ce invitație? murmură Lawrence fără să citească mai departe.

– Poftim? spuse doamna Bytheese. Ați spus ceva, domnule?

Lawrence clătină din cap și citi uluit în continuare. Se părea că urma să fie o gazdă neanunțată.

– Cumva, prietenul meu Bredon are impresia greșită că dau o petrecere aici, la Ware.

– O petrecere? Ei, asta chiar că e ceva! zise doamna Bytheese, sărind peste cuvântul *greșită* din fraza lui Lawrence. Nu prea am avut

parte de o asemenea distracție în ultimii ani, asta-i clar. Câți oaspeți așteptăm?

Lawrence clătină din cap. Nu mai fusese niciodată gazda unei petreceri. Nu avea nici o idee cum să facă una ca asta.

– E o greșeală. Trebuie să fie. Nu știu cum s-a întâmplat așa ceva.

– Dacă i-o greșeală, atunci e una fericită, spuse doamna Bytheese veselă ca un greier. Invitații o să stea în conacul Ware. Câți sunt?

Era clar că doamna Bytheese nu putea fi descurajată. Lawrence aruncă din nou o privire peste scrisoare.

Tata a insistat să rămână în Londra până când se încheie sesiunile Camerei Lorzilor, dar mama, sora mea și cele două prietene ale ei – sincer, mă mir că le-ai inclus pe Horatia și Frederica; doi papagali ar vorbi mai puțini decât ele –, cei trei frați ai mei și al tău prieten ne îndreptăm către tine.

Lawrence făcu repede socoteala.

– Avem loc pentru opt?

Doamna Bytheese râse.

– Avem loc pentru optzeci. O să aerisim camerele și o să punem așternuturi noi, bineînțeles. Unele au fost închise ani întregi. Să ne ajute Domnul, că avem mult de muncă. Începu să numere treburile pe degetele ei osoase. E un scripcar în sat. O să aveți nevoie de el pentru dans?

– O să și dansăm?

– Dacă sunt domni și doamne, o să fie și dans, zise doamna Bytheese. O să-l rog pe domnul Holt să pună ținte pentru tragerea cu arcul. Probabil că unii o să-și dorească să faceți o competiție. Așa. Ce mai e?

– Presupun că o să-și dorească să călărească.

Lawrence știa că lui Caroline îi plăcea să călărească pe un cal din rasa Rotten Row când era vremea potrivită. Dacă avea să călărească la Ware, i-ar fi arătat cele mai frumoase locuri din ținut, râul care cădea în cascadă de pe stânci sau panorama vastă a lacului Conniston. Lui Lawrence începu să-i placă ideea unei petreceri. Poate că era cea mai bună greșeală din viața lui.

– Da, o sugestie bună, domnule, răspunse doamna Bytheese. Ajutoarele grăjdarului o să se asigure că aveți îndeajuns de multe șei

și cai, ca oaspeții să călărească dimineața. Bucătăreasa o să fie încântată când o să-i spun că are de gătit bucate speciale în fiecare seară. Și trebuie să mă asigur că avem destule provizii ca să-i ospătăm pe invitați așa cum se cuvine.

Menajera se strâmbă și se încruntă de parcă încerca să vadă în dulapurile din casă.

– Ar trebui să tăiem un vițel sau doi, să avem mai multe provizii. Și cred că ar fi nimeriți și niște pui.

– Nu aveam idee că sunt atâtea de făcut pentru o petrecere.

– Bineînțeles că nu. Bărbații nu știu niciodată. Lăsați totul pe seama mea! O să mă descurc eu cu toate. O să ne facă tuturor bine să avem iar ceva de făcut, zise doamna Bytheese. Când ajung oaspeții?

Scrisoarea fusese scrisă cu trei zile în urmă.

– În curând.

– Atunci nu e timp de pierdut. Menajera se întoarse și plecă degrabă.

– Stai! Dar mama? spuse Lawrence. Nu o să fie deranjată de toată zarva atâtor oameni pe aici?

– Zarva e viață, stăpâne Lawrence. Mama dumneavoastră o să fie încântată să se bucure de un strop din ea. Luați aminte ce la ce spun, petrecerea asta ar putea chiar să îi aducă niște culoare în obraji. Mai merse câțiva pași spre conac, apoi se opri și se întoarse spre el. Oh! Încă ceva. Cât timp o să stea oaspeții?

– Lord Bredon nu a spus nimic despre asta.

– Nu se poate să nu fi amintit în invitație cât o să stea, domnule, sugeră ea de parcă era un școlar care nu își făcuse temele și trebuia să fie împins de la spate să dea răspunsul corect.

– Dar nu am... Oh, lasă, zise el.

Doamna Byhteese refuza să creadă că Lawrence nu trimisese acea invitație. El hotărî să nu o contrazică.

– Hai să zicem trei nopți. Poate mai multe.

Până la urmă, era cale lungă din Londra până la Ware. Probabil că se așteptau să stea o vreme.

Bredon îi juca o festă. Asta era tot.

Totuși, o parte din inima lui stătea ascunsă, ca nu cumva să devină prea dureros să mai bată pentru speranță.

„Caroline vine aici."

*

Când familia Lovell împreună cu domnișoarele Tilbury și Englewood ajunseră a doua zi pe la vremea ceaiului, Lawrence avu parte de o surpriză neplăcută.

Oliver Rowley li se alăturase și el.

– Ne-am întâlnit cu Rowley în York, când s-a oprit trăsura să schimbe caii, îi explică Bredon când coborî. Pe chipul lui se vedea că îi părea rău, deși bunele maniere îl opreau să o spună cu voce tare. Și, pentru că Rowley nu avea treabă, a decis să vină cu noi.

Rowley stătea acolo cu o expresie îngâmfată, provocându-l pe Lawrence să fie obraznic cu el în fața familiei Lovell și a prietenelor lui Caroline.

– Nu e minunat? Am văzut splendorile capitalelor Europei, dar nu am fost niciodată în districtul Lake. Nimic nu se compară cu prezentul, nu-i așa, Sinclair?

Lawrence nu avea de ales. Singurul lucru decent pe care îl putea face era să îi primească pe *toți* oaspeții. Până la urmă, nici măcar nu îi invitase.

În prima noapte, după ce gentlemenii își terminară paharul de Porto după cină, îl încolți pe Rowley când restul bărbaților ieșiră să se alăture doamnelor în salon.

– Nu așa de repede, spuse Lawrence, punându-și mâna grea pe ușa pe care Rowley intenționa să iasă după Bredon. De ce ai venit?

– Ți-am urmat sfatul, Sinclair, spuse Rowley încet. Era genul de individ care nu se rușina indiferent ar fi făcut. Nu mi-ai zis să plec din Londra pentru că mi-ar prinde bine aerul de la țară?

– Mă așteptam să te retragi pe propriul domeniu, nu să vii la unchiul meu.

– Ei bine, e o mică problemă cu întoarcerea mea în Rowley End. E primul loc unde o să mă caute creditorii.

Avu bunul-simț de a-și pleca privirea pentru o secundă sau două, dar expresia lui vicleană nu avea nici o legătură cu vinovăția.

– Și te aștepți ca eu să îți ofer un adăpost.

– Nu pentru multă vreme. Doar o lună sau...

– Nu e posibil. Lawrence își încrucișă brațele pe piept. Nici măcar lui nu îi era cu putință să rămână la Ware odată ce unchiul lui se întorcea.

– Hai, Sinclair, fii rezonabil, spuse Rowley! După ce îmi aprobă Camera Lorzilor petiția, o să pot vinde pădurile și o să rezolv totul dintr-o lovitură.

„Până data viitoare când o să dai iar de bucluc", se gândi Lawrence, dar nu rosti cu voce tare. Nu conta dacă Rowley ar fi deținut o sută de mii de pogoane, o flotă de corăbii comerciale și s-ar fi căsătorit cu o moștenitoare. Nu avea să dețină niciodată de ajuns ca să țină pasul cu extravagațele sale impulsive.

– Foarte bine; poți să stai cât stă și familia Lovell. Lawrence ridică o mână ca să-l oprească pe Rowley, care voia să-i mulțumească. Dar numai dacă te comporți decent. Să nu te prind că o seduci din nou pe domnișoara Tilbury!

– Nici prin gând nu-mi trece.

– Să fii prins ori să o seduci?

Lawrence se gândi că era mai bine să îl pună la punct.

Rowley ridică o mână de parcă făcea un jurământ.

– Nu o s-o seduc pe domnișoara Tilbury.

– Sau pe altă doamnă.

– Ai cuvântul meu.

Lawrence pufni.

– Sau vreo servitoare.

– Fii serios, Sinclair!

– Sunt cât se poate de serios.

– Nu pot să fiu tras la răspundere dacă îi cad cu tronc vreunei servitoare. Rowley chicoti. În plus, ce alt scop are servitoarea?

– Să își vadă de treabă fără să fie agresată de cineva ca tine. Lawrence îl apucă de încheietură și îi strânse mâna așa de tare că aproape îi strivi oasele. Rowley țipă de durere. Dacă te prind că pui un singur deget pe *orice* femeie din Ware – și nu îmi pasă dacă e spălătoreasa sau fata care are grijă de gâște –, o să te bat și te trimit înapoi fedeleș. M-am făcut înțeles?

Mușcându-și buza, Rowley încuviință din cap. Apoi, după ce Lawrence îi dădu drumul, se strecură alături de ceilalți în salon.

Dar nu era cazul ca Lawrence să-și facă griji că Rowley avea să o distrugă pe Freddie.

Nici o femeie nu rămânea singură, ceea ce însemna că nici el nu avea nici o șansă să discute cu Caroline. Nici în momentul acela în care lumea se oprise, ea coborâse din trăsură, iar pantofii

ei atinseseră domeniul Ware pentru prima oară și nici altcândva. O parte din farmecul unei petreceri la țară era ca grupul să rămână împreună pentru o grămadă de activități, întrerupte de picnicuri nesfârșite, ceaiuri și mese.

Lawrence ar fi fost o gazdă deplorabilă dacă doamna Bytheese nu ar fi planificat petrecerea. Apărea lângă el la momentul potrivit, șoptindu-i ce avea să urmeze.

Iar altă binecuvântare era că menajera avusese dreptate, iar mama lui se înzdrăvenise. Eleanor Sinclair se lumina la față pe zi ce trecea. Ea și Lady Chatham se potriveau ca doi magneți și se bucurau că petreceau timp împreună. Tot timpul stăteau alături, ocupându-se de brodat sau citind absorbite din *Revista lui Bell despre societate și modă*. Apoi, după ce veni scaunul Bath al lui Eleanor, fu de neoprit. Se alătură grupului când jucau cărți sau când îl ascultau pe Ben cum cânta la vioară.

Mama lui se simțea bine la această petrecere neașteptată, așa cum își dorise Lawrence. Dar el nu se păcălea că această îmbunătățire a stării ei avea să aducă o schimbare. Tuberculoza avea etape și etape, iar deseori exista o perioadă mai bună, după care făcea ravagii în viața suferindului. Totuși, era o pauză bine-venită, iar dacă Caroline nu ar fi fost la fel de greu accesibilă ca în Londra, Lawrence s-ar fi simțit în deplină pace cu lumea.

Încercă să o caute în timpul zilei, dar mereu erau lângă ea prietenele sau mama ei sau chiar mama *lui* – afurisit noroc! După cină, toată lumea se strângea în salonul mare pentru jocuri, muzică sau lecturi. Când tot grupul era reunit, Caroline abia dacă se uita la el. Chiar și când scripcarul veni ca ei să danseze, Caroline îi luă ca parteneri pe frații ei. De fiecare dată când își făcea curaj să se apropie de ea, era deja la brațul altcuiva. Când violonistul începu un vals, Lawrence tânji să o ia în brațe, dar nu știa dacă merita.

Nu după ce o lăsase plângând în Londra.

După o săptămână, Lawrence tot nu știa de ce familia Lovell venise la o petrecere la Ware. Dar își dădu seama de ce era acolo Caroline.

„A venit să mă tortureze."

Capitolul 26

Lumea ar fi un loc mai bun dacă o femeie ar putea să determine un bărbat să-și rostească vorbele. Dumnezeu știe că eu nu mi le găsesc. Nici dacă aș avea o hartă și un compas.

Lawrence Sinclair, după o seară deosebit de grea,
în care nu și-a găsit curajul să îi ceară să danseze
cu el nici măcar o dată!

Merita torturat. Era mai rău ca un ticălos. O făcuse pe iubirea vieții lui să plângă în salonul din casa Lovell și nu îi oferise nici o alinare.

Sigur, nu putea fi învinovățit, pentru că nici el nu se simțea bine. Nu se schimbase nimic. Nu putea să se însoare cu ea, să o ia departe și să riște ca ea să devină văduvă în avanpostul acela uitat de lume.

Chiar și așa, dacă nu reușea să discute cu ea singur în curând, nu putea garanta că nu se trezea noaptea din pat să o caute. Lawrence știa prea bine ce cameră îi alesese doamna Bytheese. Se afla la etajul unde locuia familia, acolo unde rândul de ferestre dădea spre pajiște și spre drumul șerpuitor. Dincolo de păduri, se înălțau dealurile Scoției.

Ar fi jurat că doamna Bytheese știa ce simțea el pentru Caroline. Îi dăduse cea mai bună cameră de la Ware.

La adăpostul nopții, Lawrence putea găsi camera ei și fără lumânare.

„Un comportament nepotrivit, Sinclair. Pretinzi că o iubești, dar te gândești numai la cât de ușor ar fi să o pui într-o situație compromițătoare."

Se abținu să nu meargă la ea în cameră noaptea, dar când reușea în sfârșit să adoarmă, visele îi erau agitate și ciudate.

În noaptea fantomatică, ceața se ridică în acele ținuturi și apoi, încet, dădu la iveală un cal și călărețul lui. Îl recunoscu pe vărul lui mort. De pe calul de pe care căzuse, Ralph îl strigă pe Lawrence.

– Vino și călărește cu mine!

Apoi, Ralph din vis își struni calul și goni pe câmp, ținând ferm ritmul.

Exact ca în viață.

– Nu, Ralph, oprește-te! țipă Lawrence.

Deși nu avea nici o speranță să îi ajungă din urmă calul, încercă să fugă după ei. Pământul de sub picioarele lui deveni mocirlos, și cizmele i se înfundară imediat.

Îl cuprinse o stare de rău și își simți pielea lipicioasă. Era inutil. Ralph avea să moară, iar el nu putea face nimic în privința asta.

Apoi, spre uimirea lui, Ralph și armăsarul pe care îl călărea făcură cu ușurință acea săritură care îi ucisese pe amândoi.

– Nu te teme să încerci, Lawrence! Dacă o faci, o să pierzi totul.

Se trezi brusc din somn și se ridică în fund. Visul fusese așa de real! De la sunetul vocii vărului său până la pistruii de pe nasul lui Ralph, visul fusese mai veridic decât amintirile.

Dar mesajul lui Ralph era greșit. În viață, încercase și eșuase. Murise. Nu crescuse, nu găsise pe cineva de care să se îndrăgostească și nici nu se bucurase de rangul lui. Încercase și, prin urmare, ratase totul.

Sau nu?

Când Ralph sărise peste acel obstacol, înainte de căzătura dezastruoasă, Lawrence își amintea că vărul lui chiuise în semn de victorie. Nu mai fusese așa de fericit în toată viața lui.

Meritase acel moment de bucurie trecătoare? Contase mai mult un mâine ratat decât clipa de azi?

„Sau ziua asta, clipa asta, respirația asta sunt tot ce avem?"

Lawrence se tot gândi la acel vis.

Când soarele străluci deasupra celui mai înalt turn de pe conacul Ware, era treaz și se îndrepta spre grajduri. Își spuse că nu îi căuta umbra lui Ralph prin acele ținuturi. Nu era genul care să creadă în spirite. Doar avea nevoie să călărească și să-și limpezească mintea.

Apoi, după o oră chinuitoare sau chiar mai mult, se hotărî să i se destăinuie lui Caroline chiar dacă avea să dea peste ea singură sau nu.

Apoi, când coti pe drumul care ducea spre pădure, zări silueta altui călăreț în ceața din zori. Un pumn invizibil îi strânse inima.

„Caroline."

Purta un costum de călărie verde-închis și o pălărie elegantă, înclinată pe părul ei negru. Făcu semn spre el și apoi o luă la galop în direcția opusă. Călărea pe o șa laterală, dar tot își mâna calul într-un ritm periculos de rapid. Lawrence se aplecă în șa și își zori armăsarul.

Când ieșiră din pădure și goniră peste câmp, Lawrence în sfârșit o prinse. Râzând bucuroasă, era ca o regină în șa. Calul dansa sub ea, încă pregătit să fugă.

– A fost chiar minunat, spuse ea răsuflând greu. Ochii îi străluceau, iar un strat subțire de transpirație îi lucea pe sprâncene. Pălăria nu îi fusese prinsă și îi atârna de spate. Panglica subțire legată la gâtul ei era singura care nu o lăsase să zboare în timpul galopului. Și părul îi era liber, înconjurându-i chipul cu bucle nărăvașe.

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată și o dorea mai mult decât următorul suflu. Descălecă, veni repede spre ea și o ajută să coboare. Corpul ei alunecă pe lângă al lui.

Era insuportabil de moale față de cât era el de aspru. Odată ce picioarele ei atinseră solul, rămase cu mâinile pe talia ei subțire. Sânii i se ridicau și coborau în ritmul respirației sacadate.

Aștepta ca el să spună ceva.

Avea inima lui plină, dar era gâtuit. Nu îi veni nici un cuvânt pe buze. Lawrence și-ar fi dat brațul stâng numai să poată fi și el o dată fermecător și vorbăreț ca Rowley. Afurisitul ăla știa tot timpul ce să spună ca o fată să se simtă prețuită și specială, chiar dacă nici măcar nu o iubea.

– Sinclair, ți-a mâncat pisica limba? îi spuse ea încet.

Voia să vorbească, să îi spună tot ce simțea, tot ce își dorea, dar nici un limbaj nu putea să exprime așa ceva. Nimic nu putea explica adânca, înălțătoarea, diafana, nestrunita și dureroasa lui iubire pentru ea.

Ea se încruntă, mâhnită.

– Am avut neînțelegeri în trecut, dar sigur putem avea măcar o conversație civilizată.

– Nu, nu putem, spuse el cu vocea răgușită de emoție. Ce vreau eu de la tine nu e deloc civilizat.

Poate că nu era în stare să spună ce avea pe inimă, dar putea să îi arate. Așa că, fără nici o avertizare, îi acoperi gura.

Nu era un sărut tandru. Își dorea să fi fost, dar nu era capabil să fie tandru în acel moment. O voia. O luase.

Iar ea i se oferi.

„Slavă Domnului!"

Când în sfârșit îi dădu drumul, ea nu se desprinse de el. Cu buzele umflate din pricina sărutului, ea flutură din gene.

– Ai rezistat tu cât ai rezistat...

– Nu ai idee!

Asta o făcu să râdă. Râse și el.

– Mulțumesc Domnului pentru umorul tău, îi șopti el. Alungi întunericul din mine.

O sărută din nou, de data asta mai puțin sălbatic.

„Dumnezeule, cât e de dulce!"

– Te iubesc, Caroline. Smulse acele cuvinte între sărutări. Îți iubesc inima, gura, părul...

Își vârî degetele în părul ei și îl trase cât de ușor putu ca să-i dea capul puțin pe spate și să-i descopere gâtul. O sărută în jos pe gât până la reverul costumului de călărie și înapoi.

– Doamne, mirosul tău...

Limba lui se strecură printre dinții ei și apoi a ei o urmă pe a lui. Reuși să îngaime:

– Îți iubesc limba.

– Adică iubești ce spun cu ea sau ce fac cu ea? îl întrebă când îi mai oferi o secundă să respire.

– Și una, și alta! Iubesc totul la tine, Caroline Lovell!

Ea îl sărută de-a lungul bărbiei – atingerea ei era ca un fulg ce îl furnică. Apoi se dădu un pic pe spate ca îl privească.

– M-ai mai iubi dacă ți-aș spune că ți-am falsificat scrisul de mână și te-ai pomenit cu noi aici?

– Te-aș iubi și mai mult.

Ea râse din nou.

Brusc, nu mai știa cum, alunecară și se îmbrățișară pe iarba bogată. Corpul ei dulce era sub al lui, dar, în loc să se chinuie să iasă, își împingea ușor pelvisul într-al lui.

– Căsătorește-te cu mine, Caroline!

Avea nevoie de un răspuns, altfel o lua razna. Dar ea nu i-l putea da pentru că o sărută din nou. Îi mângâie pieptul. Era așa de moale! Mirosea a caprifoi, a cal fierbinte și a catifea.

– O să iau un brevet sub comanda colonelului Boyle și mergem împreună în India. Jur că o să-ți fac toate poftele!

Apoi el își strecură mâna pe dedesubtul costumului să îi ia sânul în căușul palmei. „Atât de moale, și totuși cu un sfârc mic și așa de tare."

Ea puse palmele pe pieptul lui și îl împinse. Lawrence își trase mâna, dar palma încă îl furnica.

– Ce s-a schimbat? întrebă ea.

El se uită în ochii ei.

– Ce vrei să spui?

– M-ai părăsit în Londra. Îi veni să plângă, dar se abținu. Voiai să mă ceri în căsătorie acolo.

Probabil că ai ei fuseseră pașii pe care îi auzise pe hol când își confruntase unchiul în salonul de fumat al lui Lord Frampton.

– Nu o să te întreb cum de știi asta.

Ea roși.

– Poate e mai bine dacă nu afli.

– E clar că un bărbat nu poate să țină un secret față de tine.

Ea îi luă obrajii în palme.

– Din nou, e mai bine să nu știi.

– Atunci, iată adevărul! Mi-a fost frică să încerc, Caroline. Nu ți-am cerut mâna pentru că viața de soldat e nesigură. Mă temeam că o să mor în Peshawar. Dacă te las văduvă acolo?

Ea îl împinse din nou în piept, iar de data asta el se dădu la o parte. Caroline se ridică și se uită în jos la el.

– Și voiai să mă lași în Londra?

– Am crezut că așa e mai bine. Dar acum știu că nu pot trăi din *ce ar fi dacă*. O trase peste el, iar ea acceptă. Bucuria clipei prezente merită tristețea celei care urmează.

– Dar o să încerci din răsputeri să nu mă întristezi, da?

– Din greu, îi promise el. Caroline, dacă nu apucăm zdravăn clipa de acum, o să ratăm *totul*.

– De acord. Îl sărută ușor, iar părul i se răsfiră ca un val întunecat. Apoi se ridică puțin. Dar data viitoare când o să iei o decizie care o să ne afecteze pe amândoi, mi-ai putea cere și mie părerea.

– Deci crezi că o să mai fie o dată viitoare.

– O grămadă. Intenționez să fiu doamna Sinclair multă vreme.

„E de acord! Slavă Domnului!" El îi duse încheieturile degetelor la buze și le sărută de parcă erau bijuteriile Coroanei. Nu cred că mai am răbdare până ce se publică jurnalul de căsătorii.

– Sigur că nu, fu ea de acord. Mai sunt săptămâni bune până atunci. Căpitanul corabiei ne poate căsători odată ce plecăm în India.

Lawrence clătină din cap.

– Nu pot să aștept nici corabia. Gretna Green e la doar câțiva kilometri de aici. Putem să spunem câteva cuvinte peste o nicovală[1] și să ne căsătorim pe loc.

– Ei bine, nu e chiar nunta la care visează o fată, îi zâmbi viclean Caroline. Dar nici eu nu sunt orice fată. De fapt, nici nu îmi închipuiam că o să mă mărit.

– Nici eu nu am îndrăznit să îmi imaginez, dar, Caroline, dacă ai milă, hai să mergem în nord! Acum că acceptase, trebuia să se însoare cu ea imediat, ca nu cumva să se răzgândească. Haide!

– Imediat, Lawrence. Când se așeză la loc pe iarbă, ochii ei sclipiră slab și enigmatic. Nu prea mă simt miloasă acum.

Ea ridică un braț în semn de invitație.

El se aplecă și îi acoperi corpul cu al lui. Apoi, într-o vânzoleală de haine scoase rapid, cu sărutări fierbinți și cereri urgente, începu *totul*.

Un nasture sărit colo. O mână dincolo. Întreaga lume deveni caldă, dulce și proaspătă. Îl cuprinse un soi de nebunie.

Dar Lawrence își păstră controlul. Era hotărât ca acest moment să nu ajungă o partidă de amor irațională. Când avea să fie a lui, voia să aibă dreptul acesta, ca întoarcerea acasă, când în sfârșit se întâlneau două jumătăți.

Cu toată voința pe care o mai avea, se forță să se dea de jos de pe ea și să se ridice în picioare. Răsufla întretăiat.

---

[1] Gretna Green era un sat din Scoția unde se încheiau căsătorii numai cu doi martori. Fierarii care oficiau căsătoriile și-au câștigat numele de „preoți de nicovală". (n.tr.)

– Ești pe cale să devii soția mea, spuse el, cu o voce mai puțin sigură decât își dorea.

– Exact. Se ridică și ea, încruntându-se de frustrare. Îți dai seama că altfel nu mi-aș permite asemenea libertăți.

– Sigur că da. Și de asta nu o să te am acum. Suntem atât de aproape de graniță, atât de aproape să devenim soț și soție, că nu o să te dezonorez și nu o să mă port cu tine de parcă ai fi o lăptăreasă gata să se tăvălească prin fân.

Ea îi aruncă o privire vicleană și își trecu limba ei roz peste buza de sus.

– Dar dacă *vreau* să mă tăvălesc prin fân?

„Vrea să mă omoare?" El începu să numere invers de la o sută. În latină. Dar pantalonii lui erau în continuare așa de umflați, că se temea să nu se facă de râs.

El îi întinse o mână, rugându-se ca ea să accepte să o ridice în picioare.

– Caroline, după ce ne căsătorim, o să te tăvălesc oricând și oriunde vrei, dar, te rog, ajută-mă ca mai întâi să te duc în siguranță în Scoția!

Capitolul 27

Chiar dacă doamna Birdwhistle a fost odată căsătorită, s-a simțit liberă să dea sfaturi și despre cum să îți duci viața fără un bărbat. Dar de ce nu a scris nici un tratat despre cum să trăiești cu unul?

Din jurnalul lui Lady Caroline

Călăritul era o tortură. Caroline simți dorința până la graniță. Nu mai simțise niciodată așa de tare dorința, deși nu era sigură unde avea să ducă. Era încrezătoare că Lawrence știa să domolească acea nevoie și urma să aibă grijă de senzațiile confuze care îi traversau corpul.

„Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta pentru devotamentul lui exagerat pentru ce e corect!"

Dar apoi, când corpul începu să i se mai liniștească, rememoră ce se întâmplase. Își dădu seama că trebuia să îi fie recunoscătoare lui Lawrence pentru simțul onoarei. Asta arăta că jurământul lui de loialitate avea să fie valoros.

Până când urma să își spună jurămintele la prima fierărie pe care o întâlneau în cale după graniță, îi mulțumi lui Dumnezeu pentru Lawrence Sinclair. Acest bărbat bun urma să aibă mereu grijă de ea, să o protejeze și să îi pună pe primul loc nevoile. Sufletul lui calm și hotărât era marea în care ea avea să se avânte.

Nu mai era nimeni ca el.

„Și, chiar dacă nu o să ajung în Zanzibar, o să mor ca o simplă femeie fericită pentru că l-am iubit pe bărbatul ăsta."

Odată ce ceremonia se încheie, Lawrence îl plăti pe fierar și îl întrebă dacă era vreun han în preajmă.

– Cel mai apropiat e la șapte kilometri înspre nord, în următoarea vâlcea, spuse fierarul și rânji. Apoi se uită la elegantul costum

de călărie al lui Caroline, care era murdar de iarbă. Totuși, nu pot să garantez că e curat.

Lawrence se uită pe cer ca să vadă unde era soarele.

– Nu are cum să fie mai mult de ora prânzului. Putem să ne întoarcem la Ware la timp pentru cină.

Caroline își ascunse dezamăgirea, dar fu de acord că era cel mai bun plan. Mama ei s-ar fi alertat dacă nu se întorceau până la apus. Bredon probabil că ar fi organizat o echipă de căutare. Ar fi mers pe dealuri cu niște câini de vânătoare și ar fi angajat orice sătean disponibil să caute prin tufișuri.

Merseră spre sud la pas. După ce trecură de borna de piatră care marca colțul nordic al domeniului Ware, Lawrence îi arătă câteva peisaje. Cumpărase o plăcintă cu carne de la soția fierarului ca să aibă ce mânca pe drum. Amândoi săriseră peste micul dejun, așa că se opriră lângă un pârâu, își legară caii și întinseră un picnic.

– Să nu cumva să se spună că aș neglija pofta de mâncare a soției mele, spuse el în timp ce folosea cuțitul din cizmă să taie plăcinta.

– Ce fel de carne e asta? întrebă Caroline, uitându-se suspicioasă la plăcintă.

Lawrence ridică din umeri.

– Vine din locul în care s-a inventat plăcinta din măruntaie, așa că e mai bine dacă nu ne gândim prea mult la ingrediente.

Dar, din orice ar fi fost făcută, plăcinta era delicioasă. Crusta era ușoară și avea mai multe straturi, iar umplutura era fină și bine condimentată.

– Poate că vorbește foamea din mine, zise Caroline în timp ce își lingea degetele, dar cred că e cea mai bună plăcintă de carne pe care am mâncat-o vreodată.

Lawrence îi luă o mână și o duse la gură. Apoi supse un pic de plăcintă rămasă pe degetul ei mic. Cu o privire intensă, se uită la ea în timp ce îi sugea degetul. Dorința din vintrele ei se trezi din nou.

– Mai e și alt fel de foame, zise el.

– Să nu se spună că neglijez apetitul soțului meu, spuse ea. Apoi, dintr-odată serioasă, se aplecă spre el și îl sărută pe gât, gustându-i pielea sărată și caldă. Dar nu știu ce să fac. Te rog, Lawrence, arată-mi cum să te iubesc!

– Fii doar tu, dulce ca de obicei.

O luă în brațe, iar ea se topi în ele. Mâinile lui o mângâiară fără să se grăbească. Trecu cu degetele peste încheieturile tensionate ale degetelor ei goale. Caroline se cutremură.

Apoi își îndreptă atenția spre pelerina ei, o ajută să își scoată jacheta și corsajul, până când rămase doar în cămășuță și corset. Ea îi imită mișcările și îi dezvălui alte părți misterioase în timp ce îl mai dezbrăca de o haină. Făcu cercuri pe umerii lui și apoi în jos, spre piept. Iubea să îl simtă așa de puternic și de fierbinte.

El îi găsi gura și se avântă într-un sărut în timp ce îi desfăcea panglicile corsetului. După ce își desfăcu fusta lungă și voluminoasă, el o întinse pe pământ. Metrii de material erau o pătură minunată. Se rostogoliră pe ea, iar el o sărută din nou, de data asta mai intens. Îl ajută să își scoată cămașa fină, smulgându-se din greu din sărutări doar pentru scurtul răstimp în care îi scotea cămășuța. Apoi îi dădu jos rapid pantalonașii.

Era dintr-odată goală ca Eva. Și, cu toate astea, nu simțea nici o rușine.

Se uită intens la ea, din creștet până la degetele ei curbate de la picioare. Avea tot dreptul. Până la urmă, era a lui.

– Mă bucur că am așteptat.

– Dar nu știu cât mai pot să aștept, admise el. În ochi îi scânteia iubirea. Vreau să te simți bine.

– Sunt cu soțul meu. Cum aș putea să mă simt altfel?

El îi mângâie sânii goi cu mâinile lui calde și puternice. Caroline se simți de parcă înghițise o rază de soare. Prin vene îi curgea cald sângele. Dorința din vintre deveni o bătaie de tobă vibrantă.

Ea îi trase în jos pantalonii și îi dezveli coapsele dure.

Caroline știa cum arătau bărbații. Cu Freddie și Horatia, se strecuraseră de sub ochiul vigilent al Annei Creassy și merseseră o dată la o expoziție de statui grecești. Dar nimic din ce văzuse sculptat în marmură nu o pregătise pentru realitate.

Lawrence era pregătit pentru ea, dar, când îl atinse, se cutremură și îi dădu mâna la o parte.

– Nu încă.

Vocea lui răgușită îi dădu de înțeles că se chinuia să se controleze. Apoi se rostogoli, iar ea se trezi că era dincolo de pătura din fusta ei. Spatele ei gol era acum cuibărit în iarbă. Se simțea rece și moale pe piele, iar firele lungi o gâdilau. Își ridică mâinile în semn de abandon.

Lawrence începu să îi exploreze gura, apoi coborî pe gât, strecurându-se pe lângă claviculă și, în cele din urmă, începu să o soarbă.

Ea se arcui sub gura lui. Era a lui în întregime. Orice voia el, ea îi dădea.

Dar, când el își înălță privirea să se uite în ochii ei, Caroline înțelese că soțul ei nu intenționa să ia. Ci dorea să îi ofere.

Și asta făcu.

Plăcerea o covârși în timp ce el o atingea și se juca în cele mai surprinzătoare locuri. Își frecă nasul de buricul ei. Se plimbă cu limba peste pliurile moi ale genunchilor și coatelor. Mâinile lui îi explorară micile coline ale spatelui. Lawrence îi stârnea un val necontenit de plăcere chinuitoare.

– Ce vrei să fac? îl întrebă ea, icnind când el își înfipse ușurel dinții.

– Îți arăt mai târziu, spuse el răgușit. Acum e rândul tău.

El coborî și mai mult.

Caroline gemu și îi rosti numele. Se zvârcoli sub el. Îl prinse de umeri. Îl imploră să se oprească.

De fapt, se temea ca nu cumva să se oprească.

Când el se înduplecă și o pătrunse, țipă ușurată.

Lawrence își mușcă buza, străduindu-se să se abțină, dar ea îl rugă să continue cu mici sunete incoerente. Nu s-ar fi trezit în simțiri nici dacă raiul depindea de ea. Apoi o pătrunse dintr-odată cu totul. O cuprinse durerea.

Nu îi păsa.

Lawrence era fierbinte, tare și puternic. Minunea de a-l avea înăuntrul ei era un extaz care imediat alungă durerea. Îi curse o lacrimă pe obraz.

El o văzu și rămase neclintit.

– Ești bine?

– Sunt mai mult decât bine. Sunt a ta. Sunt lacrimi de fericire.

El începu să se miște, iar ea îi răspunse. Inimă pe inimă, piele pe piele, deveneau o ființă unică. La început mai lent, apoi din ce în ce mai rapid, se strânseră unul în altul și se contopiră. Plăcerea și durerea se amestecară, dar tot ce conta era că se unise cu acest bărbat, acest frustrant de cinstit, acest enigmatic om liniștit, acest unic bărbat care acum era soțul ei.

Caroline avu senzația că stătea pe marginea unui hău. Apoi, deodată, sări peste el. Toate simțurile se avântară într-o bucurie vibrantă.

Ea și Lawrence creaseră ceva nou. Orice s-ar fi întâmplat în viitor, oriunde s-ar fi dus, urma să aibă întotdeauna o părticică din sufletul lui în ea, iar el ar fi purtat-o pe ea în inimă.

„Ce gând ciudat!" Caroline se întrebă dacă nu cumva înnebunise un pic.

Apoi nebunia păru că scădea în intensitate. Lawrence reveni pe spate și trase fusta ca s-o acopere, apoi se cuibări lângă ea.

– Cu riscul de a începe căsătoria asta pe picior greșit, trebuie să îți spun, bărbate, că ai avut dreptate.

– Da?

– Da. Pentru că am așteptat să ne spunem mai întâi jurămintele, ce s-a întâmplat acum nu a fost deloc ciudat.

Freddie și Horatia nu ar fi ghicit nici într-un milion de ani ce se petrecea între un bărbat și o femeie. Nu că ea avea de gând să le lămurească. Asta era doar pentru ea și Lawrence. Deși trebuie să admit că unele părți au fost chiar surprinzătoare.

– Sper că asta înseamnă că ți-a plăcut, spuse el și chicoti.

– Oh, da. Și nu numai mie. Și lui Dumnezeu i-a plăcut. Asta e inclusă în povestea creației, iar după cum spune Biblia, creația e considerată bună de către Dumnezeu.

– Nu aveam idee că te dai în vânt după teologie, spuse Lawrence. Hm, a trecut ceva vreme de când am fost într-o biserică, dar parcă îmi amintesc că Dumnezeu a considerat-o *foarte* bună.

Ea îl trase de părul de pe piept.

– Așa vânezi tu un compliment?

– Nu. El rânji malițios. Doar o nouă partidă.

Capitolul 28

Spaniolii pretind că Dumnezeu i-a spus bărbatului să ia ce vrea și apoi să plătească pentru asta. Atâta vreme cât Caroline e lângă mine, am orice și-ar dori un bărbat. Încă nu am primit factura, dar, când o să vină, o s-o plătesc bucuros, având în vedere că merită cu vârf și îndesat.

Lawrence Sinclair, care se simțea mai darnic
decât fusese întreaga lui viață

Soarele coborâse deja sub crestele vestice, iar cerul era scăldat într-un cenușiu perlat când Lawrence și Caroline se întoarseră călare la conacul Ware. El spera că aveau să treacă neobservați, dar, evident, erau așteptați.

Billy Două-Degete era în grajd, unde locuia de când venise la Ware. După ce dusese o viață grea pe străzile Londrei, nu se mai simțea bine într-una din camerele servitorilor, sub acoperișul casei. Șura de fân, în schimb, îi convenea de minune și se dovedise folositor dând mâncare și apă animalelor și având grijă de ele. Acum se repezi să ia frâiele cailor lui Lawrence și Caroline.

Dar, înainte să descalece, îl văzură pe Dudley cum venea sprinten spre grajd. Era clar că îi așteptase.

– O, slavă Cerului că v-ați întors, domnule. Amândoi. Cu bine. Valetul fugise așa de repede, că trebuia să inspire după fiecare cuvânt. Lady Chatham și-a ieșit din fire, iar Lord Bredon... Ei bine, el e...

– Supărat? îl ajută Lawrence.

– Oh, cel puțin supărat.

Dudley se uită agitat la ei.

Lawrence își dădu seama că aveau un aspect cam răvășit, și nu neapărat din pricina călătoriei. El și Caroline erau de-a dreptul ciufuliți. Se aplecă și culese un fir de mohor de lângă urechea lui Caroline.

– Fratele meu o să-și schimbe atitudinea după ce o să audă veștile, spuse frumoasa lui soție, ridicându-și bărbia. Poate că fuseseră prinși, dar era hotărâtă să înfrunte asta cu îndrăzneală. Să mergem să le spunem, domnule Sinclair?

El își scoase pălăria.

– Cu plăcere, doamnă Sinclair.

Dudley scoase un sunet de uimire când Lawrence îi oferi lui Caroline brațul lui.

– Asta înseamnă că eu și Alice o să stăm din nou în aceeași casă, nu-i așa?

– Atâta vreme cât Alice e un bun marinar.

Lawrence își dădu seama brusc că mariajul îl făcea să mai adauge un servitor în mica lui casă. Nici acum nu credea că Dudley era de vreun mare folos, dar nu mai scăpa de el, mai ales că Alice avea să vină cu Caroline. Bineînțeles că soția lui avea nevoie de o servitoare. Trebuia să se gândească la asta. Dar nu luase în calcul că trebuia să îi plătească și lui Alice călătoria în India, precum și salariul și cazarea. Cheltuielile cu noua soție erau probabil mai mari decât își imaginase. Salariul de maior devenea din ce în ce mai mic.

Nu conta. Nu ar fi făcut altfel nici într-o mie de ani.

El și Caroline se plimbară de-a lungul curții de parcă urmau să se prezinte dinaintea regelui.

Întregul grup se strânsese în salon, iar când Lawrence și Caroline intrară pe ușă, se dezlănțui iadul. Toți începură să vorbească unii peste alții. Mama lui și Lady Chatham mulțumeau Cerului că se întorseseră cu bine, strângându-i mâna unui gentleman cu guler de vicar pe care Lawrence nu îl cunoștea. Frații lui Caroline cerură să știe unde fuseseră. Rowley aproape că îi asaltă și tot spunea că Lawrence e cel mai rău soi de bărbat. Frederica și Horatia aproape că o făcură pe Caroline să cadă în graba lor de a o îmbrățișa.

Doar Bredon stătea tăcut lângă șemineu. Îi aruncă lui Lawrence o privire ucigașă. Când agitația generală se mai domoli, spuse pe o voce joasă, dar nu mai puțin amenințătoare:

– Am crezut că ești prietenul meu, Sinclair. Cum ai putut să o dezonorezi pe sora mea?

– Nu aș face una ca asta. Din acest motiv m-am căsătorit cu ea.

Larma reîncepu. Lawrence ridică mâinile să îi liniștească.

– Ne-am căsătorit în Scoția de dimineață. Acum suntem împreună. Și mai e ceva. Intenționez să iau brevetul de maior, iar eu și soția mea o să plecăm în India peste câteva săptămâni.

– Nu prea cred, spuse Bredon, iar încruntarea lui deveni acum un zâmbet enigmatic.

Lawrence scrâșni.

– Nu ne poți opri!

Apoi bărbatul cu guler de vicar își drese glasul cu putere.

– Cred că eu pot.

Ben puse o mână pe umărul bărbatului.

– Acesta e Philip Exeter, un vechi coleg de clasă de la Oxford. S-a instalat de curând în parohia din satul de aici. Când a căutat prin biroul fostului vicar, a găsit ceva care te-ar putea interesa.

– Ei bine, uite, asta e!

Vicarul Exeter îi întinse o coală împăturită, îngălbenită de vreme. Un fragment de ceară încă atârna de ea. Pe sigiliu erau destule însemne ale blazonului Ware cât să-i indice originea. Cine o scrisese avea acces la sigiliul oficial al contelui.

– Ce este? întrebă Lawrence.

– O scrisoare de la mama tatălui tău. E adresată, dacă te iei după însemne, Excelenței Sale, spuse reverendul Exeter. Se pare că i-a fost dată predecesorului meu să o țină. Nu am rupt sigiliul. Asta s-a întâmplat de mult. Dar trebuie să recunosc că am citit-o.

– E în regulă, Philip, îi spuse Ben prietenului său. Mă îndoiesc că Domnul se supără.

Lawrence luă scrisoarea și o desfăcu.

– Nu am cunoscut-o pe bunica mea.

– Poate că nu, dar ea se gândea dacă nu la tine, măcar la binele strămoșilor ei în general. Lady Ware a scris asta cu puțin timp înainte de a muri. Aș spune că e ultima ei confesiune.

– Ce a avut de mărturisit?

– Chiar multe, de fapt, zise vicarul. Înțeleg că tatăl tău și unchiul tău au fost frați gemeni.

– Da. Lawrence se uită în jos la misivă, dar nu putea să se concentreze la scrisul mic și subțire. Nu prea s-au plăcut ei, dar au împărțit o zi de naștere.

– Și acesta e motivul scrisorii. Se pare că bunica ta a convins-o pe moașă să ascundă adevărul despre fiul care s-a născut primul.

Îl descrie pe Henry, tatăl tău, ca pe un copil cuminte, cu capul plin de păr negru și care plângea mult. Harcourt, unchiul tău, era ca un purceluș de-abia fătat – cuvintele ei, nu ale mele – și roșcovan, ca familia ei. Copilul mai mic părea așa de fragil, așa de slab, încât a vrut să-i asigure un loc pe lume dacă ajungea adult, lucru de care se îndoia. Așa că bunica ta a pus-o pe moașă să jure că Harcourt era moștenitorul, deși Henry a fost de fapt primul ei născut.

Lawrence înghiți în sec.

– Deci tata ar fi trebuit să fie contele.

– Nu ar fi trebuit, zise Bredon. Chiar era. Doar că nu știa nimeni.

– Și de ce predecesorul dumneavoastră nu a scos la lumină scrisoarea asta mai devreme? îl întrebă Caroline pe vicarul Exeter.

Vicarul se uită la ea.

– Dumnezeu știe. Poate că bunica l-a făcut și pe el să jure.

– Sau a încercat să dezvăluie situația, iar unchiul tău l-a plătit să o tăinuiască, zise Ben.

Lawrence credea și el același lucru. Asta explica multe. Nu era de mirare că unchiul lui îl urâse de când era mic.

– Mi-e greu să cred că un preot poate fi cumpărat în acest fel, dar lăcomia atinge pe oricine. E posibil, spuse vicarul. Dar ce contează este că acum știm adevărul. Henry Sinclair a fost de drept contele de Ware.

Lawrence luă o gură mare de aer. Era moștenitorul tatălui său.

– Ce-i de făcut?

– Îi arătăm scrisoarea unchiului tău și îl convingem să facă ce trebuie.

– Și dacă nu o s-o facă? întrebă Caroline.

– Atunci îl târâm în fața Camerei Lorzilor cu dovada asta și tot acolo ajungem. Bredon arătă spre scrisoare. Ai încredere în mine, Sinclair. Am un interes legitim să te văd ridicat la rangul de conte. Aș prefera ca sora mea să fie contesă, decât soția unui maior.

Caroline își vârî mâna în îndoitura brațului lui Lawrence.

– Nu contează ce sunt atâta vreme cât sunt a lui.

El își puse mâna pe a ei. „Chiar când credeam că nu o pot iubi mai mult."

Cina se transformă în sărbătoare. Restul serii continuă cu muzică, dansuri și distracții firești în cinstea proaspăt căsătoriților,

menite să-i stânjenească. Lawrence și Caroline fură trimiși la culcare, considerându-se că era pentru prima oară, iar familiile lor îi lăsară în pace să-și consume uniunea.

– Chiar satisfăcător, milord, spuse Caroline după ce rămaseră întinși și respirând din greu pe cearșafurile proaspete.

– Doar satisfăcător? M-aș putea descurca mai bine de atât.

– Dacă poți, o să fiu o femeie moartă.

Caroline nu muri. Dar o făcu să țipe îndeajuns de tare încât Bredon să-l tachineze a doua zi la micul dejun, înainte ca doamnele să li se alăture. Frații Lovell îl bătură pe spate și îi dădură câte o palmă pe cap când trecură prin spatele lui. Acum nu avea doar o nouă soție, ci și o întreagă încrengătură de rude care intenționau să îl ia în familia lor mare și gălăgioasă.

Lawrence nu mai simțise o asemenea acceptare de când murise Ralph. Ben, Chales, Thomas și mai ales Bredon erau frații lui acum. Lipsea doar un bărbat de la masă.

– Unde e Rowley?

Lawrence luă din farfuria cu vârf ouă fierte moi și scrumbie afumată. Bucătăreasa se întrecuse pe sine cu acele rulade ușoare și pufoase. Lawrence luă trei.

Viața de om însurat îi făcea foame.

– Probabil că e încă în pat, zise Bredon. Dacă poate, derbedeul ăla nu se trezește înainte de prânz.

– Nu și azi, domnule, spuse Dudley în timp ce îi încălzea ceaiul lui Bredon. Din pricina faptului că la Ware nu veneau așa de mulți oaspeți, Dudley ajunsese din nou valet. Lawrence spera doar să nu verse apă fiartă pe Bredon. Așteptase de multă vreme să aibă un frate. Ar fi fost păcat să pățească ceva acum. L-am văzut pe Lord Rowley din întâmplare că se îndrepta spre grajd la răsăritul soarelui.

Bredon se încruntă.

– Rareori dă dovadă de o asemenea hărnicie.

– Doar dacă nu cumva...

Lawrence își părăsi micul dejun și se grăbi spre biroul contelui. Biroul *lui*, își aduse aminte.

Bredon intră și el imediat după acesta.

– Unde ai pus scrisoarea aia?

Se temeau de același lucru.

– Am încuiat-o în biroul contelui.

„Biroul meu."

Când deschise ușa biroului, era limpede că locul fusese răscolit. Fiecare sertar fusese deschis, iar câteva registre erau deschise pe podea. Cel mai rău era că sertarul încuiat din biroul uriaș de mahon fusese desfăcut cu forța.

Scrisoarea nu mai era acolo.

Capitolul 29

Oare un răsărit în Zanzibar poate să fie mai frumos decât cele de la Ware? Chiar dacă nu o să-mi dau seama din experiență, o să cred întotdeauna că nu are cum să fie.

Din jurnalul doamnei Lawrence Sinclair

Caroline stătea lângă fereastră, bucurându-se de dealurile verzi și de vârfurile albăstrui din spatele lor. Vibra datorită frumuseții lor. Acum că văzuse cum era la Ware, cum mai putea să plece de acolo? Mai ales că, legal, totul îi aparținea soțului ei. Trecuse o săptămână de când Lord Rowley dispăruse cu scrisoarea. Lawrence și frații ei plecaseră imediat pe urmele lui, dar nu dăduseră de el pe drumul principal. După câteva zile, descoperiseră că plecase la Mayport și se îmbarcase pe o corabie. Tot ce puteau face era să aștepte să vadă ce se mai întâmpla.

– E limpede ce a făcut, zise Horatia de pe canapeaua pe care stătea. Pusese niște fire de lână pe mâinile întinse ale Fredericăi și acum făcea un ghem strâns, dar dezordonat. Lord Rowley i-a dus scrisoarea lui Lord Ware.

– Adică unchiului lui Lord Ware, nu? o corectă Frederica. Domnul Sinclair e chiar contele, nu-i așa?

– Da, da, bineînțeles. Nu zăpăci lucrurile. Vorbesc despre Lord Rowley, îi explică Horatia cu o răbdare exagerată. Sincer, Freddie, când te gândești că era cât pe ce să-i oferi un vals la balul dat de Lord și Lady Frampton!

– Dar, în cele din urmă, nu am făcut-o. Cred că tot ce contează e cum se încheie lucrurile. Nu-i așa, Caro?

– Da, Freddie, spuse ea fără să își părăsească locul de la fereastră. Uneori, credea că avea să-și petreacă aproape toată viața uitându-se

pe fereastră și așteptând ceva, orice care să anunțe o schimbare în viața ei. Contează ce se petrece la final.

Dar de ce nu se întâmpla lucrul cuvenit?

Lawrence era contele de drept. Trebuia să fi crescut privilegiat și să fie mândru de asta. În schimb, fusese tratat ca o rudă săracă, iar familia lui nobilă îi purtase dușmănie. O durea sufletul când se gândea că fusese privat de dreptul lui prin naștere de care încă nu se bucura.

Nu că lui Caroline îi păsa așa de mult de titluri. Nu era orbită de posibilitatea de a deveni contesă. Nu însemna nimic, pentru că, prin naștere, ea avea să fie întotdeauna Lady Caroline indiferent cu cine s-ar fi căsătorit. Dar Lawrence fusese așa de fericit când aflase despre adevărata lui moștenire!

Asta conta.

Apoi zări o trăsură apropiindu-se pe drumul lung și sinuos. Nu avea nici un blazon, dar ea știu cumva că era bătrânul Lord Ware, care venea să își revendice titlul. Probabil că și Lawrence îl văzuse, pentru că îl zări afară, stând cu pumnii încleștați și așteptând să ajungă trăsura.

Fără să le dea vreo explicație prietenelor sale, Caroline o zbughi din salon în holul mare și pe ușile duble ca să stea lângă soțul ei. Până când ajunse acolo, unchiul lui Lawrence coborâse deja din trăsură și o ajuta pe noua lui soție să se dea jos. Lui Caroline i se făcu milă o clipă de Penelope Braithwaite, care era cam verde la față.

Prăfuit, extrem de călduros și cu hurducături, drumul cu trăsura nu era pentru oricine. În special pentru o femeie însărcinată în câteva luni.

Rowley coborî după ei cu un rânjet răutăcios pe chipul lui arătos.

Caroline nu se mai putu abține.

– Oliver, cum ai putut face așa ceva?

– Chiar lejer, după cum s-a văzut. Înainte să plec din Londra, am auzit din întâmplare că Lord Ware și mireasa lui erau în luna de miere în Bath. L-am găsit imediat după niște întrebări ici-colo și o scurtă călătorie la Mayfair și...

– Nu, îl întrerupse Caroline. Cum ai putut să ne trădezi așa de ușor?

– Din nou, destul de lejer, spuse Rowley. Dar prefer să nu consider asta o trădare. E mai mult o investiție. Am dreptate, Lord Ware?

– Te asigur, Rowley, spuse unchiul lui, ursuz, că o să fii răsplătit.

– Deci ai scrisoarea, zise Lawrence.

– O am, confirmă unchiul său. Fără ea nu poți pretinde că ai dreptul la titlul de conte.

Avea dreptate. Chiar dacă familia și prietenele ei și Lawrence jurau pe Biblie că văzuseră scrisoarea și citiseră descoperirile cutremurătoare din ea, fără dovada palpabilă a confesiunii fostei Lady Ware, nici o curte din regat nu ar fi fost împotriva lui Harcourt Sinclair.

Lawrence și unchiul său se priviră. Proaspătul ei soț îi mărturisise că avea porniri violente, iar ea îl văzuse trecând la acțiune în salonul de fumat al lui Lord Frampton. Doar nu avea să sară acum asupra unchiului său! Dacă își pierdea controlul luptătorului din interior, așa cum îl numea, nu avea să și-o ierte pentru că ataca un bărbat mult mai în vârstă.

– Nu, nepoate, nu ai nici un drept fără scrisoarea aia, spuse Harcourt Sinclair. Dar ai un unchi care crede în datorie. Întâi de toate, în cele din urmă și întotdeauna. Iar datoria cea mai de preț a unui bărbat e adevărul.

Băgă mâna în buzunarul de la piept și scoase hârtia veche. Apoi i-o dădu lui Lawrence.

– Ia-o și păstrează Ware, mormăi unchiul lui. Ți-l dau, e un domeniu puternic și stabil. Încearcă să îl păstrezi așa cum e acum.

Uluit, Lawrence luă scrisoarea din mâna lui Harcourt.

– Nu știu ce să zic.

– Hm. Nu te-ai făcut încă bărbat? Unele lucruri nu se schimbă. Dar, chiar și așa, mă aștept să te ocupi mai bine decât ar fi făcut-o risipitorul tău tată. Dădu să plece. Mireasa lui obosită îl urmă.

– Stai. Unde te duci, unchiule?

Fostul conte se răsti la el.

– Ce îți pasă? Te-am trimis în lume să ai singur grijă de tine. Nu mă aștept să faci altceva pentru mine.

– Dar eu nu sunt ca tine. Vreau să am respect pentru datorie, spuse Lawrence. În calitate de conte de Ware, e sarcina mea să am grijă ca rudele mele să trăiască în confort. Nu ne-am înțeles în nici o privință, unchiule, dar îți place sau nu, avem același sânge. Suntem... o familie.

– Nu vreau să îți fie milă de mine.

– Nici nu ți-aș oferi așa ceva.

Harcourt Sinclair nu mai avea nimic. Lawrence hotărî să îi ofere ajutor bătrânului fără să îi lezeze mândria.

– Dar o să am nevoie de un sfătuitor când o să-mi iau rolul de conte. Doar tu ești în stare să mă ajuți.

Unchiul lui se uită chiorâș la el.

– Da, sunt. Dar ne-am urât atâta vreme, încât nu știu cum am putea să petrecem acum timp împreună.

– La început, poate mai puțin. Am fost supărat, unchiule. E adevărat, recunoscu Lawrence. Dar nu te-am urât niciodată.

Pe obrazul unchiului său zvâcni un mușchi.

– Nu te aștepta să mă mut în conac și să trăiesc sub comanda ta zi și noapte.

– Nu. Mă gândeam mai degrabă ca tu și soția ta să vă mutați în casa moștenită de văduvă.

Harcourt pufni.

– Acum înțeleg ce plănuiești. Ți-ar plăcea să trăiesc într-o dărăpănătură, nu?

– De fapt, Lawrence a renovat complet căsuța pentru că ai zis că mama lui ar trebui să se mute acolo. Am vrea ca ea să locuiască în conac cu noi, iar căsuța să îți rămână ție. Caroline îi oferi cel mai luminos zâmbet acelui bătrân zgârcit. Ai încredere în mine, domnule! E un loc încântător pentru că a fost renovat cu iubire.

Și poate că, în timp și cu iubire, relația cu unchiul său avea să se repare.

Harcourt se uită la mireasa lui, care îi zâmbea slab. Îi întinse o mână lui Lawrence.

– Foarte bine. Accept oferta ta, nepoate.

Bărbații își strânseră mâna.

– Stai puțin. Și eu? se căină Rowley. Mi s-a promis o recompensă.

Harcourt îi aruncă o privire scârbită și apoi se întoarse spre Lawrence.

– Aș vrea să ofer primul meu sfat.

– Ascult.

– Rowley așteaptă o recompensă. Dă-i prostovanului ăstuia ce merită.

– Cu plăcere!

Lawrence îi dădu lui Rowley un pumn în falcă, doborându-l pe pietriș. Se ridică scuipând sânge și un dinte. Pierderea asta avea să-i strice aspectul pe viață.

– M-ai distrus, Sinclair, se jelui.

– Tu singur te-ai distrus, Rowley. Acum pleacă de pe pământul meu!

Rowley își luă tălpășița.

Apoi Lawrence se întoarse spre Caroline, luându-i mâinile în ale lui.

– Acum nu o să mai iau brevetul ăla.

– Nici eu nu cred că ar fi bine.

– Dar vreau să te duc în Zanzibar.

– Cândva, iubire. Sunt atâtea de făcut aici!

Se adunase o grămadă de lume, căci atât frații lui Caroline, cât și mama ei, mama lui și prietenele ei se strânseră în jurul lor. Dar, în ciuda atâtor martori, el o luă în brațe și se aplecă să o sărute pe frunte.

– Călătoria în Zanzibar e visul tău, spuse el încet. Vreau să îți îndeplinesc toate visurile.

– Așa ai făcut și așa faci și acum. În plus, Zanzibar e o insulă, un loc fix pe o hartă, nu?

– Da.

– Atunci o să rămână acolo până când o să fim pregătiți. Acum e o aventură îndeajuns de mare pentru mine să fiu soția ta și să trăiesc aici, la Ware.

– Să îmi spui dacă se schimbă ceva.

– Aș putea, zise Caroline zâmbind. Era o morișcă de vânt, până la urmă. Să nu fii surprins dacă într-o bună zi te trezești cu bagajele în hol!

El o sărută lung și apăsat.

– Nu e o problemă atâta vreme cât îmi faci și mie bagajul.